

B

779.

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 449.

Samuel Schönblum
Lemberg

דפ. של ר. גורביץ

1193287

ספר

ר ב פ ע ל י ם

להרב החכם הפילוסוף האלקי

מזהר"ר

יצחק בן אברהם אבן לשיף זלה"ה

אשר חי בתחלת האלף הששי בארץ ספרד

ביארתי והגהתי והוצאתי לאור זה פעם ראשון
מתוך כ"י שבידי

אנכי הצעיר

ש מ ו א ל ש ע נ ב ל ו ם

איש לבוב.

והוספתי להדפיס ג"כ שני מכתבים הנמצאים אצלי כ"י על
קלף מנן המחבר

הרצ

ר' משה בהרב ר' יצחק ז' לשיף ז"ל מירושלם.

גם ספחתי עלימו חמשה מאגרים

אשר חברתים אף עשיתם .

Rab Poalim.

Lemberg, Druck von Anna Wajdowicz 1885.
Geschäftsführer Felix Bodnarski.

הקדמה

מרים החילותי תת לפני הקוראים הספר הזה וביאורו אשר עשיתי לו אמרתי אשימה נא דברתי בו ולהשיף מאמרים אחדים אודות הנוגע להרב המחבר יחיו וקורותיו וחיבוריו ואת מי הלך לחברה ואם ספרדי היה או צרפתי. הן כל אלה יכלו תפארת הספר באשר ידעו ממי יצא החבור הזה ואחרי הן ימצא בעיני הקוראים.

בתחלת האלף הששי דרך כוכב מארץ ספרד היא העיר טורטוזה החכם הכולל הפילוסוף האלהי ר' יצחק בר' אברהם אבן לטיף ז"ל. האיש הוא קבץ חכמות שונות נשגבות כעמיר גרנה. בחכמת הקבלה גבר מאד באחיו. ומרבית חבוריו אשר חבור, בחכמת הקבלה יסודות. והעמיק הרחיב ידיעתו בהם ומעולפים מדברותיו בעשר מחללות המליצה וכל אשר בהן הפיו והעלם ע"ד הסוד הגמור למען לא ירוץ הקורא גם ולא כל הרולה לעול את השם יעול :

ואף כי לפי דעת הריב"ש ז"ל סלל לו הרב המחבר דרך אחרת בחכמת הקבלה כפי אשר הורה לו דעתו בחקירתו בענין העשר ספירות. ולא דרך דרך המקובל כאשר היתה הקבלה ביד הרמב"ן ז"ל כאשר כתב הריב"ש שם קנ"ז שהשיב לר' עמרם בן מרואם דוהראן אשר שאל לו בביאור פרק מספר נורת עולם וכתב וז"ל בדברו אודות ס' שער השמים" כי בספר הזה נראה כי דעתו שמעלות המלאכים הם מכלל העשר ועשה שלש מעלות הראשונות מן המלאכים ואין זה כלל דעת חכמי הקבלה ונראה שהם דברים ברא אוחס מלכו ומשכלו

ומשכלו בלי קבלה וכן הזכיר הוא עלמנו בפרק חמישי מן הספר ומי יטריח ומחשבתו להבין הדברים החדשים העולים בלבו והוא מסתיר ומכסה אותם כו' הן אמת פירוש ל"ב נתיבות כדרך המקובלים כו'. וזה נאה אך בעלם הספירות בירור דרך לעלמו מלבו כו' "עכ"ז האריך בשבח המחבר כמ"ש שם בעלמו כאשר תיאר ספרי המחבר אחד לאחד וביותר האריך לשבח את ספר שער השמים בכתבו" והספר הזה נכבד מאד ומדבר בו כפי המושכל והחקירה הפילוסופית אבל מנצל דעותיהם בזה שהיא כנגד תורתנו כי החכם הזה נראה שראה הרבה בפילוסופיא והיה עם זה תוריי וחסיד."

ואחריו החזיק הרב ר' צמח בן מוהר"ר שלמה בהרשב"ץ בתשובותיו עיין בשו"ת יבין וכו' ח"א תשו' קל"ו שהשיב לחכם אחד נקרא גם היא ר' יצחק ן' לטוף בביאור פרק כ"ב נס' לורות עולם כתב וז"ל "ואם תמלא שיש בו דברים שאינם מובנים אינם אלא מקולר ידיעת המעיין עם עומק הדברים" ואחריהן הוסיף הרב ר' יהודה חיימ בהקדמתו לביאורו לס' מערכת האלהית לר"פ ז"ל באמרו "ומפני שראיתי בגליל הזה נשטתחו ספרי הקבלה המבלבלים הדעת הנקי ראיתי להזהירך על הספרים אשר מהם תשמור רגלך ולהעמידך על אשר תשלח ידיך החכם האלהי ר' יצחק בן לטיף ז"ל אשר חזר ספר השמים והעולם ולרור המור וספר גנוי המלך דבריו בהם יקרים מפניוים".

הרב המחבר עלה לו מספרד לשום משכנו בירושלם כאשר נראה מאגרותיו החמודות באגרת התשובה" ויהי בימים הרבים מן השמים לחמונו הככבים וגרשוני מבית משפחתי אל ארץ האמרי והחתי והלריכוני לידי הנבלים ואומרה חלכה נא לי אל הגדולים כו' ואלך עליהם כל אחד ידרוש שחוק וקלות ראש כו' וישלח ידו ויגע על לשוני לך לך אל ארץ המריה ושם תאכל לחם ואלך משם כאשר לווייתי כו' ובשאלה הראשונה

הראשונה כותב השואל בזה"ל "מלפני כבוד אדוננו זוהר מדעני כו' ויהי בשלם סכו כו' כיון פתיחין ליה בעליהה נגד ירושלם כו'" ומלאה אגרת נכתב מאת הרב המחבר מירושלם בעקד הספרים בעיר פארמא בין ספרי די רוססי קובץ — 402.

גם נמצא ת"י בכ"י ישן על קלף שני מכתבים מר' משה בהרב יצחק לטיף מירושלים אשר אנכי עושה חסד עם הרב הזה לחיק אותם בספר בסוף החבור הזה למען ישאר שמו לדור אחרון לזכרון יען כי לא נודע ממנו מאומה. במכתב הראשון הרחיב מאד בלשון לא ומליצה נמרזה לפני נדיבי עם לכל אשר לו לב עהור ורוח נדיבה ורוב עושר לתמוכו כדרכת לבס משנה לשנה למען יוכל ללמד לבניו תורה והאריך למעניו להראות מן התורה והנביאים והכתובים ודברי רז"ל גודל סכר המחזיקים ידי מלמדי תינוקות של רבן תורה כי חננו ה' בשלשה ילדים לומדים תורה ועוד עליהן בת אחת. והמרחב השני ערוכה ליחוד ולא נתפרש שמו המתחלת "דבן אדם ענוג ורך". ומתוכם נראה שהי' מלמד תינוקות באמרו וגם לא אוכל עבוד היום כתמול שלשום ללמד את בני אחריס כדרכו כי שכר האדם ביום הזה חיננו "ומביא ספר הזהר. השואל אשר שאל מהרב המחבר השאלות באגרת התשו' נראה שהיה רבינו שודרים הלוי כאשר כותב השואל שם שאלה א'" מרובע לעיפים ימלא. ותעלומה לאור יוליא. וישמע את הקול מצתי גואי. פנו מקום לבר רואי. והוא גם הוא השיב לו בכבוד גדול ובמורא כמ"ס בתשו' ז' "שאלתיך אדני מאד נלחת. ומי יביא עד תכונתה לבד איש חכם אשר תמיד לא יסורו האורים מעל חסנו והוא מלך בן מלך כו'" ובלי ספק היא הוא ר' שודרים הנשיא הרוי אשר לשמו ולזכרו חבור ספר כרור המור, ובסוף אגרת התשו' תשו' ל"ו אשר יכלול סודות שה"ש סובב הולך מתחלתו ועד סופו ברמזים שונים מסיים ח"ל "דע לך השואל. ירבו כמותך בישראל. שאם תדקדק על עומק הספר

הספר . הנותן אמרי שפר . על אלו הרמזים . ממגלת הרזים " וכנראה ששאל לו כל ל"ט שאילות בפעם אחד והיא השיב לו עכאו"ח כאשר כתב בתשו' הראשונה „והגנו כותב לך שאלותיך ועל כל או"ח אשיב תשובותיך" :

הרב ר' טודרים הדוי הנשיא הוא הרב רבינו טודרים הלוי מנרבוני בן אחיו של הרמ"ה ז"ל הוא היה נשיא ומלך בן מלך כי הוא היה מזרע ר' מכיר הנשיא מזרע המלוכה מבית דוד שבא מצבל לרפת בימי המלך קרליש והושיבבו בנרבוני כמוצא בנוספות לסדר הקבלה להראצ"ר כ"י שבידי העתקתיו מכתב יד ישן נושן והגני אמלא את עממי מחויב להעתיק פה את דברי המוסיף אשר חי בזמן רבינו טודרים ז"ל למען יהיו נחקקים בספר לתועלת בני עמי לספרות היהודים :

ושמענו שיש בארץ צרפת חכמים גדולים וגאוניס וכאו"ח רבן מרביץ תורה ומרבים בזוליהם בחלמודים להגדיל תורה ולהאדירה כמ"ש להנחיל אוהבי יש וגאמר ה' חפץ למען דקו יגדיל תורה ויאדיר וכאו"ח ה' גאון בתקומו כמו שידענו ומקובלים אחנו יש מהם בנרבונה שלשלת גדולה מיחוסי תורה ונשיאות וגאונית והמלך קרליש שלח למלך צבל שישלח מן היהודים אשר לו מזרע המלוכה מבית דוד והוא שמע לו ושלח לו אחד נשם גדול וחסם ושמו ר' מכיר והושיבו בנרבונה עיר הגדולה ונטעו שם ונתן לו אחוזה גדולה שם צעת כבשה אותה מישמעאלים ולקח לו אשה מגדולי העיר וצעת כבש העיר חלקה המלך לשלשה חלקים הא' נתן למושל אשר שם בעיר שמו דון איימריק וחלק השני להגמון העיר והחלק הג' נתן לר' מכיר ועשה אותו בן חורין . ועשה באהבתו חוקים טובים לכל היהודים היושבים בעיר כאשר כתוב ומתום בשטר נולרי . והחוקים אשר למלך שמו קארליש אשר היא בידם עד היום הזה . וזה הנשיא ר' מכיר היה שם לראש הוא זרעו היו קרובים למלך ולכל זרעו וכל הבא להלר אותו על דבר הנחלה והכבוד היו מצירין אותו

בכח המלך לרפת כי מיד היו שולחים אל המלך והמלך מצוה
 להשיב העוֹשֵׁק ומיד נעשית מצותו ואין להשיב כי נרבונו תחת
 יד לרפת היא ועוד היו הוא וזרעו ממנהיגי הדור ומחוקקים
 ושופטים בכל הארצות כמו ראשי גליות והם רועים את ישראל
 באמונתם ובתבונות כפיהם והיה שם לבאון רב טודרים הידוע
 הנשיא ובניו מזרע זה רב מכיר הנשיא ולא פסקה מהם גדולה
 וממשלה ותורה כמו הנשיא הגדול והידיע מרנא ורבנא קלונימוס
 הגדול היא התנהג בשררה גדולה והטיב לישראל צימיו והאריך
 ימים בגדולתו והיה ימיו תשעים שנה ומת והניח בן חכם ושמו
 ר' טודרוס והיא היה חכם ופייטן ועשה אזהרות . צימיו היה
 חריס גדול בנרבונו כי מת שלטון נרבונו שמו דון איימריק
 במלחמת פראגה ובניס לא היה לו ונשאת הממשלה ביד השלישית
 דונה אשמנייראץ והיתה קטנה ומושלי הארץ נותנים עיניהם
 בנחלתה כי היא גדולה וטובה והיו מפתים אותה כפי כחם
 להיות לאשה למושל טולוש"ה הנקרא דו"ן אנפי"ש הפחה ופחת
 ברילונה הנקרא ריימו"ן ברנביו"ר היה שונא לדו"ן אנפי"ש ופחה
 דוני"ה אשמנייראץ למאן לפחת דו"ן אנפי"ש כי היה פחת ברילונה
 קרובה והיא שמעה בקולו ונשאת לדו"ן ברנד"אד דאגדישא"ה ואז
 רבה המלחמה ונחלקה העיר לחצי חצי העיר אחר השולטת
 ויועזיה והמגרש אחר פחת טולשא"ה דו"ן אנפי"ש ועמדה זאת
 המלחמה כעשר שנים ולפני כן היה קהל גדול בעיר נרבונו
 כאלפים יהודים והיו שם גדולים וחכמים טבעם יובא בכל העולם
 ובעונות מפני החריס הזה נתפזרו באנויב ובפייטי ובארפת גם
 הוטל על הקהל מס גדול . וזה הנשיא ר' טודרים ובניו ובני
 משפחתו הבינו על הקהל תסייעים בנדבתם ושמו צניהם ובנותיו
 וכל קרובם במשכון בידי הגוים על המשכון ההיא . אח"כ מת
 הנשיא ר' טודרים והניח לו בן חכם רב ודיין והוא הנקרא היום
 מרנא ורבנא קלונימוס הנשיא והוא עודנו חי ובחור ולא שמו
 בכל הארצות . ומאז אחר שלשלת הנשיא היה בנרבונו מרנא
 ורבנא ר' טודרים הנשיא בן אחי הר' הנשיא ר' קלונימוס הנז'
 הגדול ושמו הנשיא מרנא ורבנא ר' משה הפרנס שהוא נפטר
 באישטליאה

באיטליאה בעבור שהכריחוהו מלשינים ועמדו תחת יד מלך
 נבארה ועשה שם חיל ומת שם והי' גדול מהנשיא ר' קלונימוס
 והניח זה הנשיא בן ושמו ר' עודריס בן קטן והגדיל בתורה
 ובחכמה וביראת שמים ונסמך לרבנות ונשיאות והאריך ימים ומת
 והניח הנשיא אחריו בנו הנשיא מרנא ורבנא משה הידוע בכל
 הארצות חכם גדול רב ודיין לא הי' כמותו בדורותיו עניו גדול
 וירא שמים גם הוא נסמך לרבנות ולנשיאות והוא שפט את
 ישראל והחזיק בנחלת אבותיו ועשה משפט ולדקה לכל ועליו
 נתקיים הכתוב והאיש משה עניו מאד. והיו בנרבונה חכמים גדולים
 ראשי ישיבה נסתמים ונשמעים לנשיאות כמו ראשי ישיבות שבבבל
 לראש הגולה הראשון הידוע לנו בקבלתנו ר' יעקב הנביא
 גאון בר' משה בר' אבין והרב ר' יהודא בר' משה
 הנקרא דש"א דונו"לה וקבל מר' גרסוס ורבץ תורה בנרבונה
 והעמיד תלמודים. והגדול שבתלמודיו הרב ר' יצחק בן מקלנו
 ואביו מהרב ר' יצחק היה חסיד גדול ובעל נכסים ובעל מעשים
 והטיב לישראל מתמונו ובטל כמה גזירות ממשותיו ישלם ה'
 שזכו. ור' יצחק בנו היה חכם גדול ורבץ תורה בנרבונה
 והעמיד תלמודים ומגדולי תלמודיו היו הרב ר' משה בר'
 יוסף בן מקלני והרב מרנא ורבנא העניו משה והרב ר'
 אברהם בר' יצחק הנקרא אב בית דין. וגם זה ר'
 אברהם היה תלמוד חבר לר' משה בר' יהוסף וכל אלה
 הרבנים העמידו תלמידים הרבה ומימיהם שמו חכמי התלמוד
 בנרבונה וההר ולויל ומגדולי התלמידים היו. הרב ר' אברהם
 בר' דוד. והרב ר' משה בר' יהודה. והרב ר' יהונתן הכהן.
 והרב ר' שלמיה. כל אלה עמודים גדולים בתורה שבכתב ושבעל
 פה. אבל הרב ר' אברהם בר' דוד הגדיל על כלם כי הפליג
 בישיבה ובשנים והוא עשה ספרים הרבה לבאר כל ספיקא
 בפירוש ובפסק הלכה ותהי נשכורתם שלמה. ורוב מכל אלו
 החכמים נולדים בנרבונה ולמדו מרבניה אבל מפני החריס יאזו
 משם ובכ"מ שהיו הולכים היו מרביצים תורה עד שהאירו עיני
 כל הגולה כשמש בחיי השמים: עוד היו בנרבונה חכמים
 גדולים

גדולים כמו הישיש ר' שלמה ביבינישת . והרב ר' מאיר בר' יוסף ז"ל . ובזרפס יא אור גדול לא נראה כמוהו לאור עינים הוא הרב הגדול החסיד רבינו שלמה מטורחיי"ש בר' יצחק הוא קבל מרבינו גרשום וישיבתו והיא פירוש כל התורה וכל הנביאים וכל הכתובים וארבעת סדרי גמרא אשר ירוץ כל קורא בהם לא הניח דבר קטן או גדול שלא ביאר ביאור גמור ואחרי זאת טבע פירושו בעולם לא היה רב וגדול אשר למד זולתם הלכה ולא נראו בכל העולם לכל גאון ורב ישלם ה' שכרו . ואחריו קמו בני בתו של הרב ר' שלמה ז"ל רבינו שמואל ורבינו יעקב מתמרו"ג בני הישיש ר' מכיר בר' שמואל הם הגדולים ותלמידי חכמים הרבה בקיאים בתורה שבכתב ושבכל פה גורסין שתא סדרי על צינות לשון והם היו רבנים מרביני תורה והעמידו תלמידים הרבה מלרפת ומאלמנייא ופרובינלה באים לפניהם לשנות מימיהם גם הם כתבו פירושי מסכתות והלכות להוסיף על פירוש הרב הגדול אבא מארי ז"ל ולבאר ספיקות פירושם למי שאינו מבינם אך אחריו לא היה כח ביד רב וחכם לפרש פרושים אחרים לפי שהכל ממקור רבינו שלמה ומימיו שתו כל הבאים אחריו ואם ח"ו נשתכחה מישראל תורה יחזירה והוא עשה שלא תשתכח יזכהו אל להיות עם כל הרבנים והגאונים להיות שפתותיהם דובבת בקבריהם לקיים מה שנאמר דובב שפתי ישינים . ע"כ :

ודפי דברי בעד הגוספות הזה שלשלת היחס מזה ר' טודרים האחרון הוא ר' מכיר ואחריו מבני בניו מרנא ר' קלונימוס ואחריו בנו ר' טודרים בנו ר' משה הפרנס בנו ר' טודרים . ובנו ר' משה ולדעתי היא ניהו ר' משה מנרבונה המובא בתום קידושין י"א א' . והרמ"ה נראה שהיה בן לרבנא טודרים אבי רבנא קלונימוס ומרנא ר' משה הפרנס ומרנא טודרים האחרון היה בן אחיו והא דלא הזכיר ממנו בגוספות האלו יען כי שם יחשוב רק נשיאי רבובי דור אחר דור והרמ"ה

הלך לו לטיליטולי ולא חזר שוב לנרצוני מיום שעלה לנדולה
 כמ"ס בספר יוחסין .

מרנא טודרים הנשיא זה האחרון חבור ספרים
 אחדים ומזכיר הרמב"ן

בחבוריו :

(א) **אוצר הכבוד** על אגרות שנתלמוד וזה הספר נדפס
 רק על סדר זרעים ומועד בעיר נאווי
 דוואהר שנת תקס"ח ובכ"י שהיה תחת ידי היו גם על מס'
 חולין יבמות סוטה כתובות גיטין קידושין .

(ב) **ביאור עה"ת** ע"ד הסוד נמלאת באור הספרים
 בפאריו גם בפארמא די רוססי 68.

(ג) **פי' מזמור קי"ט** תהלים פארמא בקובץ ה"ל .

(ד) **מחברת טעם דבש** די רוססי קובץ. 130

(ה) **ספר שער הרזים** על מזמור י"ט שבתהלים ע"ד
 הקבלה נמלאת באור הספרים

אשר לי וכפי הנראה חזרו ושלחו להרב הנחבר ר"י לשיף אחרי
 אשר שלח לו ספרו לרור המור אשר חזרו לכבוד הנשיא ר'
 טודרים, כאשר כתב בהקדמת שער הרזים וז"ל ואם התמהמתי
 מבוא אחריו. למלאת את דברך ולהשיב מענה על ספריך
 (ובאמרו ספריך ירמז גם על הספרים האחרים אשר שלח לי כי
 מלבד ספר לרור המור שלח לו ג"כ ספר גנזי המלך ופי' איוב
 כמ"ס ברור המור פ"י, וכבר הערותי אליו בחבורי הנקרא גנזי
 המלך ובפירושי לס' איוב קחנו משם ועיניך שים עליו") לא
 במרד ולא במעל עשיתי זאת כי מנעורי ועד הנה באהבתך
 החזקתי ולא ארפנה, ואח"כ כותב כזה" ונרוב חשקי לדבר
 אליך פה אל פה אחרתי עד עתה וארא כי ארכו לי ימי הפרדה.
 למודי הרע, להרחיק ממנו אוהב ורע. וידיעת עת הפרדה
 ממני

ממני נעלמה. ואין אכחנו יודע עד מה . . . ואשלחם למנוח
 חן בעיניך, אולי במנחה הזאת אקדמה פניך" ומסיים הקדמתו
 זאת "עד יערה עלינו רוח ממרום ויהיה עת דודים לקרב
 רחוקים ולהלמיד נפרדים ולהושיב ביתה יחידים אז תקים
 פרלותיה. והריסותיה תבנה. אז אקרא ואתה תענה ושלומך
 ושלום אוהב תורתך יגדל" נראה מזה כי שלח אליו המחברת
 הזאת בעת היות משכן הרב ר"י לטיף ז"ל בירושלם ומאפה
 לעת דודים לעת אשר העיר הקודש תבנה ויבואו לניון גאולים
 ואז יראו א"ע פא"פ אכן יתאונן כי יריעת עת הפרדה מנו
 נעלמה וארכה לו השעה :

מקורות המחבר הזה לא ידענו עד מה אכן מהקדמתו לס'
 גנוי המלך נדע כי עולם הפך ראה ונשה
 טובה בכתבו כדברים האלה "כי כל שנותי מלומד בנסיונות'
 הייתי. ועולמים הפוכים ראיתי :

הרב החכם ר' יצחק ן' לשיף חיבר ספרים רבים
 מעטי הכמות ורבי האיכות וכלל נודע ממנו
 שמה חיבורים ועוד בהם תשיעית ואסדרס בסדר זמן
 התחברותם :

(א) **שער השמים** נתחבר שנת ה"א ד' בימי חורפו של
 המחבר כמ"ס בספר גנוי המלך
 בהקדמתו "ואף גם זאת בהיותי בימי חורפי. שנתו נפשי בכפי.
 והעיר ה' את רוחי. וגם אני הערותי לבבי וכחי. לחבר חיבור
 כללי. אחר שקראתי שמו שער השמים. החיבור זה הגדול עד
 להפליא הריב"ש בתשובותיו קנ"ז קראו הגדול והנאה שבספריו
 והוא נכבד מאד והוא כמו מורה הנבוכים מחולק לארבעה
 שערים — השער הא' יש בו כ"ח פרקים. השער הב' כ"ה
 פרקים. השער הג' י"ב פרקים. השער הד' ע"ז פרקים. וכן יש
 בו טעמי מלות והיא עודנו בכתובים טובא בספר לורת עולם
 ונמלא

ונמלא ברומא זוואטיקאן. לונדאן בין ספרי ר"י אלמנאי.
באוקספורד בין ספרי רח"מ מהאמבורג פאריז נומער 982.

(ב) **גנזי המלך** מתחלת „אמר המחבר ואלה תולדות
ילחק בן אברהם" מובא בס' לרור המור
ובספר לורות עולם נדפס בככבי ילחק חלק כ"ה בעיר וויען
שנת תר"ז :

(ג) **פי' איוב** מובא בס' לרור המור עודנו בכתובים
והוא יקר במליחות מאד נמלא באוקספורד
בין גנזי אורי קובץ 318.

(ד) **פי' קהלת** לא נודע זמן התחברותו נדפס בקושטאנדינא
סביב לשנת שמ"ה ?

(ה) **צרור המור** חברו לכבוד הנשיא ר' עודריס
הלוי כאשר שר לכבודו אלה הטורים
בתחלתו :

ועל אדני יסוד עולם ציינתיו	ראו ספר במוצא פי מצאתיו
בדור דורשיו נאום תמים נאותיו	ואם חסרון ידמו בו מקנאים
ימין עליון צרור המור קראתיו	ולהיות צרור התום בחתום
ולכבודו יצרתיו אף עשיתיו.	לשם טודרים נשיא אל יסרתיו

ובו י"א פרקים נדפס בכרס חמד חלק ט' שנת תקל"ג
בעיר וויען.

(ו) **אגרת התשובה** אשר השיב מירושלם לרבינו
טודרים הלוי זל"ל כולל ל"ט
שו"ת בעניינים שונים הח"ר שניאור זאקס יחיה הדפים אותו
בהתחיה

בהתחיה שלו ברלין תרי"ז אכן לא הדפיס רק כ"ו שו"ס
 מכ"י מוטעה ומלאה קמטונים מהחל ועד כלה מחוסרי שורות
 שלמות. ולדוגמא מה שהעסקתי למעלה מאגרת התשובה כ"י
 באור הספרים אשר לי משאלה א' „וישמע את הקול מבתי
 גואי פנו מקום לבר לואי" אשר מזה היה לנו לראיה חותמת
 לדעת למי השיב את התשובות האלה שהוא רבנא עודרים הלוי
 וחליו היא קורא מלך בן מלך שם בתשובה השנית. נדפס בהתחיה
 „ותעלימה לאור יוליא ויש מניחת הקול (?) גויתי באדמה" תחת
 וישמע את הקול והשמיט התיבות „פנו מקום לבר לואי" אשר
 המלות האלה פנת יקרת לדעת סבת האגרת הזאת גם השמיט
 המו"ל המרוזים השנים אשר הקדים הרב המחבר להשאלה
 הראשונה בסוף הקדמתו שפכה חן על פניה וזה תארה:

להתלונן באוהל התשובה

יחידתי תעופף מכליבה

להשיב דבר יושר באגרת התשובה.

ובקשה מני יוצרה

האגרת הזאת בעצם תומה גניזה הניה באור ספרים אשר לי
 ויען כי לא זאת כתומה למכבש הדפים ארסוס
 פה עכ"פ המפתחות מהשאלות מן כ"ז עד סופו למען ידעו
 הקוראים איך נגזו עוד אבנים יקרות מתמת התשובות האלה
 ובכלל אוכל לאמור בצדק כי אלה התשובות המה תכלית כל
 האגרת אחרי אשר השיב המחבר אחת לאחת מן הקל אל
 החמיר עד בואו אל גן הרזים :

(כו) כתוב צפ' וילך וירד ה' בענן ומה היום מיומים כי
 לא מלינו ממעמד הר סיני ואילך שירר עליו הענן
 ע"ד הסוד אלא עתה. (כח) טעם שנעלם גמול המעשה
 בתורה. (כט) טעם שמתכו חז"ל כל חכמתם על מקרא
 שכתוב

שכתוב ולא על מופתים מוחלטים. (ל) למה ארז"ל דברים
 שכתב א"ח לאומרם בע"פ. (לא) מ"מ המחלל שבת נקרא
 כופר בכל התורה. (לב) פי' מאמרם ז"ל כל שעברו
 עליו ל' יום בלא יסורין קבל עולמו. (לג) פי' מאמרם ז"ל
 הקב"ה כועס בכל יום ופי' למה נלך ריב"ל לעיין בתרכוב
 כדי לכוון אותו השעה. (לד) פי' כמות ורוחות הטומאה.
 (לה) פי' מרחז"ל כל מה שנאמר לנו נתן לנו כנגדו (לו) פי'
 מרז"ל כל שלמה האמור בשה"ש קדש וכו' ומבאר והולך ברמז
 מועט וכונה מרובה כל מגלת שה"ש (לז) פי' ענין לווי התפלה
 חקירה נכבדת (לח) למה נלטווינו למנות חדשנו ללכנס :
 (לט) חקירה על ספר קהלת „ וחותם האגרת בדברי חידה
 ומליצה חדה ומסיים וז"ל :

ומי הוא זה אשר ימצא לחידה מכוסה מלבבות וגם נדידה
 והיודעה אשאנו בשכמי ואעניד לו פניני הכבודה

והרי השבתי תשובות אל שאלותיך החשיבות. לחשוב מחשבות.
 והאל יתברך ישכילך בסוד קניניו, וינהלך בנחל עדניו :
 והיה כובע במעייניו. ולא תאבד טפה. ויבנה לך בליון חופה.
 עם החופות היעודות ללריקים. ובראשם יהיה מקומך כאשר
 יאות למשכיל כמותך "

(ז) צורת עולם וכו' כ"ז פרקים ועל ביאורי פרקיו
 נשאלו הריב"ש וסוה"ר למח נכד התשב"ץ
 בשו"ת יכון וצועז ונדפס בס' קבולת חכמים בעיר וויען
 שנת תר"כ :

(ח) מכתב מרבינו המחבר שכתב מירושלים
 נמלאת בפארמא די רוססי קובץ 402 .

(ט) **רב פעלים** פ"ח מאמרים כולל עניינים שונים הכ"י

אשר היה לפני הריב"ש ז"ל כתב שהחזיק

ק' עלים בלי ספק נפל טעות בהדפוס כי היא ספר מעט

הכמות ורב האיכות והוא זה אשר אנכי נותן לפניכם היום .

בכ"י אשר לפני לא נמצא רק פ"ז מאמרים וחבל על האבדן :

ויהי כי עברתי עליו ראיתיו כלו מחמדים ומקור מי חכמה

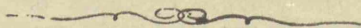
תחת לשונו אמרתי אפרשהו כיד ה' הטובה עלי ומי יתן

ויהיה פירושי זה לחן בעיני הקוראים ותהי זאת שכרי :

לעמבערג יום ג' וישב כ"א כסליו תרמ"ה.

שמואל שענברום בלא"א הרב הצדיק

מוהר"ר בנימין וואלף זצלה"ה.

ויוזע יצחק בארץ הוא

וימצא בשנה ההוא מאה שערים (גלגלית כ"ו י"ג)

ויגד לו שמואל את כל הדברים (שמואל א' ג י"ט).

כלל גדול וסיג עליון מאסף מליצות נמלצו אל חיד מליצים.
 לרוב מינים קראתים רב פעלים. מקבץ אל חדריו רוב נפוצים.

א) הנופים העביר. כי נוטע הדגרים הזכים להפוך
 כיולוי האור הכופלים עליהם ונגוף המאיר וימזירו ההלרה אל נוחם
 אחר העומד ונגוד עד תכלית הגעת ההפכות הכיליות צנחק נקודת
 השריפה כטבע הדאי ונלוטס קערירי או גנכיני כצוזאר צחכמת הנחזה
 אכן אס גוף ענ יתלצ מול אור

הטנע ויכסה אותה ונשלוח קרניה על הדבר הזך אז יתמנע ונהגוף הזך
 האפשרית הזאת ונלפגוש חזרת קרני השנשי לבוף הענ יען נחמסו ומנו
 קרני האור וכל וכל. והנה נקיט המחצר המניעה צדך זה ולא נקיט
 צדך פשוטי צאס יש מנוע חלוקי ינונע ונלפגוש קרני אור צהחפץ הנדרש
 ולמה נקיט פעולת המניעה שפועלת על הגופים הזכים ונלפעול פעולתם?
 היא למען הסוות המשל להנמשל לפעולת הכפס והכנת המזג כאשר יחבאר
 צמאנר ד' :

ב) וכן יקרה בכחות הרוחנים. ר"ל כשנפגשו שני כוכבים זה למעלה
 מזה צנקודה אחת תחת חבורת המזלות אף כי שניהם גופים זכים
 מאירים וכל לך יסתר מאור הכוכב העליון וזה יקוצצ מפאת התנגדות
 האויר. יען כי כפי נחקרי הטבעי וכאשר החליטו חכמי הטבע גם בימנו
 אלה סנת החפסטות האור צנרחצי הצריאה היא. פעולת תנועת הרעדה
 ר"ל כי המוחס העאור ירעיד וירעיש חלקי יסוד האור האוירי הזך והדק
 הממלא את תהום האויר וצלתי נראים צמוס ונסנת ההרעדה הזאת יולדו
 גלי אוירים תקיפים גל אחר גל עד אשר יכו על העין עד הגיעם
 לזריד הראות ומלא לבזול משפט הראיה עפ"י הרואות ורידי המוח והסופט.
 כנו סגלי הרעדת הקול מולידים השמע כן גלי הרעדת האור מולידים
 הראות. ויען כי תכלית סנת הראיה הוא תנועת האויר הזך א"כ צהכרת
 כאשר גוף מאור האחד ישליך גלי האויר כנגד מעלה צנה הרעדתו ומכח
 הרעדת גוף העליון ממנו יזרמו גלי אויר ומעלה למטה והגלים המתנגדים
 יפגשו עלמס צמולתם על נקודה אחת משנת תנועתם כי האחד ינטל מרילת
 האחר ומשנת המכועה וצהעדר המכווע מתצטל סנת מציאי הראות מכל וכל
 וצעצור זה יקרה ששני קרני אור מתנגדים טיפגשו על נקודה אחת יכזו
 וידעכו ולא יגה שני צאס ע"כ כאשר יזאו שני כוכבים על נקודה אחת

רב פעלים

אף כי הם גופים מאורים זכים יעבד הכוכב המתחזק נצנת לרו המאירות העליונה אשר יתנגד לגלי כוכב המאיר העליון השולח קרניו מול מעיה מלפניו פעולתו. כי גלי הכוכב המתחזק ידעכנו ויכבדנו :

ג) וזה מורגש ברקות החמה נצנת זוא הירח למקומה ננקודת הפגישה ובלקות הלכנה בהתנגד כדור הארץ זין השמש והירח תמוניע מזוא קרני השמש על הירח והמניעה הזאת נרגשת יותר לעין כי הירח והארץ גופים עכורים. והמניעה הזאת יותר מורגשת במחלט :

א) וכן הפעילות. כי האויר דק מאד ונקל להתעפש נפגשו בגוף משמה ונצלת זה הוא סנת המלאים אשר יקבלו אחר מאחד כי נצנת הרוח יגיע עדיו האויר אשר משם נחלי חזירו וכאשר ינעם האויר המעופש ההוא אל תוך הגוף תפרח זו הרעת. או המחלה המאוררת ההיא הנרצקת בהאויר קל הסתעפשות או חלי העין או הרומים להם :

ב) וכן הפעילות הנפגשות מצד האויר הן בענין חלי העין בשיפגוש האויר בעין החולה ואותו האויר יפגוש בעין חבירו שכנגדו יפעול אותו האויר בעין חבירו ויתלה וכן בנגע הציעת וכן בישאר הרומים להם :

ג) וכן בסמי הנחשים הצפעונים כשיפגוש האויר באותו הסם יזיק את שכנגדו מצד נשיבות הרוח בו (ב) וכפי הקירוב או המרחק :

ד) וכפי הקירוב והמרחק כי כפי המרחקות הגוף הנפגם וגודל מרחק הילוך האויר המעופש ככה תקטן ותחלש כח המרחקות והסתעפשות כי כדרך מהלכו והתערכותו צתהום האויר הזך יחלש ויתנתק ארסיתו והסתעפשותו וישב לאיתנו כדרך מהלכו עד הפגשו צתמוס ההוא :

א) וכן במזו הנחשים כי יתארם האויר הפוגע צתסם ההוא וע"י נצנת הרוח כאשר יפגוש צתחזק תקפו צליש אחד יארסו וימותו :

ב) וכפי הקירוב והמרחק כי כפי המרחקות הגוף הנפגם וגודל מרחק הילוך האויר המעופש ככה תקטן ותחלש כח המרחקות והסתעפשות כי כדרך מהלכו והתערכותו צתהום האויר הזך יחלש ויתנתק ארסיתו והסתעפשותו וישב לאיתנו כדרך מהלכו עד הפגשו צתמוס ההוא :

א) וכן בכחות הנפשיים הנאצלים מן הנפש העליונה הכללית. נעלות חלה השלטה "הנפש העליונה הכללית" כולל דעתו צתמות הנפש. ויען כי פרקים טונים צזה הסינור על דעת מיוחדת צתכונת ממות הנפש מיוסדים לערתי להקדים דעת המצטר צענין הנפש כאשר צתכונתי מפרקיו

ב) והכחות מחששים באויר בכח והטבעיים מוציאים אותם לידי מעשה

מעשה בכל אחד ואחד מהשבעים כפי הכנת חומרו וצורתו ומזגו כדמיון הנפש הצומחת והחיה והמדברת שהן פושטות בעולם ומתרגשות במקבלים ג) וכן ההקש בעין הרע ובדבור המכוון להרע ופעולותיהם ג"כ כפי הקירוב והמרחק ומכאן סמכו רז"ל שהיזק ראה שמהי היזק — הלא תראה בלעם שנוצרך לראות את העם באמ"ו אשר תראנו משם ולהתקרב אצלם שאם לא יראם לא ישלוט בהם עין הרע ואם לא יקיב אליהם לא יפעול בהם הדבור הרע. ד) והמבין סוד כי עוף הישמים יולד את הקול ובעל כנפים יגיד דבר יבין זה ה) וזה סוד ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם ואין מבין וכל זה צריך הכנה זכה ועיון דק וכן הענין בברכה בשוה באמרו קחם נא אלי ואברכם :

ומפרקיו הנחמדים מזה הספר כנו: פ"ק ד' ה' ט"ז כ"א ל' ע"ה . והיא כי נעלם — ונראשונה היא תסכים לדעת אריסטו כי הכנת המזג וההרכבה הנכונה יש להם מנזח גדול לסנת קנין הנפש אכן צנה שהחליטו כי הנפש מולאת מידי ההרכבה ושהיא כח נכחות ההיולי ואיננה דבר זולת זאת ההרכבה מנאן הרב הדעה הזאת ונטה מנחה רק דעתו צנה היא כי הנפש הזאת היא עלם רוחני כללי אליה נצראשית כלולה נכחות פעולות טונות וכוחותיה מתפשטים צעולם ממקור מתלפתה ומדרגה למדרגה עד אשר יתפשטו כוחותיה צעולם השפל וההרכבה הנכונה והמזג השוה יקבל הכוחות הנתפשטים ההם והקבלה הזאת איננה טוה צכל הנצראים . רק יש אשר יקצלו רק נפש הלוונחות כפי ההכחם הפחיתה צמדרגה ומס

אשר יקצלו כח המי ונהם כחות המדנרים ואשר היותר מוכנים צהרכנתם יטינו הכחות האחרים היותר עליונים כמו הכחות הפילוסופית והעיונות והנציאות אצל הנפש צכללה היא כח אחת ולא יתפרדו רק לפי הכנת המקצלים . והגבול כחות הנפש לתמטה . לונח , סי . מדנר . פילוסופות נציאית , זה הוא דעת המנצנר צקילור צענין הנפש . אכן לפי דעתי לא כן דעת רז"ל כפי מ"ס צמדנרס כי המלאך צא אלל הפרגור וטוטל נשמה ואונר לה כו' גם מ"ס (כרה ל' צ') ומה השצועה שנטנציעין אותה כו' משמע כי כל נשמה היא עלם מיוחד צעלמה ואיננה כפי הכנת מקצלי הכחות כפי טנעם דאז איך יתכן להטנציע אותה כאשר איננה ידועה ונכרת צפני עלמה אם הנפש איננה רק התפשטות גלי נפש ומקורה . ואני הוכחתי צדרוש הנפש אשר לי כי לפי דעת רז"ל הנפשות רצות הנמו ומקומות משונים מולאם וכאשר אמרו ז"ל (כרה י"ג צ') אין צן דוד צא עד שיכלו כל הנשמות שצגוף וכל נפש עלם נצדל צפ"ע . ואיננה תלוי צהכנת המזג ומעוז ההרכבה כי הגוף איננה רק כמו חיק להנפש והנפש הזאת כוללת כחות משונים מתחלפים ולדעתי כי הנפש המיוחדת הזאת תכנס צגוף האדם צדרך התפשטות ומקורה והכח היותר אחרון יתלכד צגוף האדם צאמלעות

רב פעלים

הדוח המיונית הפעמית והכח העליון היותר דק יסאר דבוק וכשרש צשרסר
ואסאר ירצה תשוקתו להשגות הדברים . אז יקנה מדרגות היותר עליונית
צנכת נפשו . וכחות הנפש חמשה מדרגות זו למעלה מזו : עם כח הלמיתח
והמיוני או ציחם אל רוחני הנה ארבעה צמקסר א) כח פועל החושים
ריח . טמועה . ראייה . נשום . טעם . והוא הכח האחרון המתלכד בנפש המיוני
הטבעי ב) למעלה ממנו כח מחקרי צדברים הנחצארים צמופח והקס ב)
כח העיוני הפילסופית בחקירות האלהית ד) כח הנציאה וזה הכח נקרא
עוף השמים צעל כנפים כי הנציאה לא יושג מהותה ואינה נשגת צפועל
רק צרלון האלהי כאשר יכון האיש להשיגה . שום עיניך להדרוש הוא וקמנה
עסם — ומחור לציאור הפרק „וכן צכחות הנפשים הנאללים“ ר"ל הכחות
הנפש הכללית המתפשטות צעולם והם שומרים טבע ההויה וההפסד ואין
להשיג מאיין-יצואו אלו הכחות ולאין ישיצו :

ב) והכחות מתפשטים באוויר בבח , כי חלות הנפש צהגופים נערכת כפי
הכנת המצגים ומורמס ולורמס כי חומר אשר מוזג לוומח יקבל
נפש הלוומח . והצעלי חיים יקבלו נפש המיונית עם הלמיתח . והמדצרת
תקבל נפש המדצרת עם נפשות החייה והלמיתח כי כל היותר עליון צמועלה
יכלול נפש שלו עם של אחרים הפחותים ומנה צמועלה . עד האדם כי הוא
תכלית הכל יען כי הוא כולל מהכל . והא דלא חסיצ המחצר הדוממית ולורתה
כי עס נפש לא תחיל רק מהלוומח ולמעלה ונפש הלוומח נקראת נפש
הטבעית או לורת הטבעית יען שפעולתה צטבע אצל פעולתה תמידית וכרת
ומוספת לא כן הדומס שאין לו פעולה תמידית רק מקריות ר"ל הרצנתם
נפעס . ולא כפעולת המיונית והמדצרת שפעולתם צכונה ולרון :

ג) וכן ההקש בעין הרע . עתה חוזר לפעולת האויר כי כנו הכנת
המצג יפעל על הכח הפוגע צו לפעול צו פעולתו ויתן לו לורתו
המחויצ לו כן פעולת האויר צעין הרע כי תסוב כמו כן ע"י הפגישה
והנגיעה כי סנת עין הרע החליטו החוקרים כי מנצל נפש הרע יולאים
אדים משחחים אשר ידחם הטבע מארסים ולארסיותם פוגעים צהצנתם
צדברים המוככים אליהם עד שימותו . א"כ נראה לרעת כי פעולת העין
הרע כי נסצו מכות הנפשים ופעולותיהם ג"כ כפי הקרוב והרחוק כמ"ס
לעיל כי מחוך המרחק יחלט כח הארס ע"י האויר . וכן הדבור הרע כי
האויר אשר יוליא מפיו צנקאה וכעס כמעפסית מקנחתו ע"כ תפעל להרע
לחנירו עם הפגשו ע"כ אחרז"ל (צ"צ א') היזק ראייה שעייה היזק כי היא
פעולה מפעולת הנפש . ולעומת זה הדבור הטוב המצורכת פעולתה להטיצ
להמתצרך כמו האויר הטוב הזך סנותן חיות לאדם השואף ומזין לכלא ציה
וכל אשר יתקרב יותר להמקולל או להמבורך יותר יתקיים רלונו כי צהתקרב
אז יתקרבו כחות הנפשות הנחפשות משניהם המוקבלות מניניהם ויהיו
לאחדים ומסוב רלונס ואוירם היותם מנעוב הרלון או מרעת החפץ דרך
כחות הנפשים המתלכדים יחד לחול על ראש האחר משא"כ אם הם
צרוחק

רב פעלים

ג

צרוחק מקום לא יוכלו צנקל לפעול פעולתם ומפני זה הולך צלעם לראות את העם:
 (ד) והצין סוד כי עוף השמים יוליך את הקול . ר"ל כי מי אשר
 יצין נה הוא הכונה בעוף השמים כי הוא הכח ביותר
 עליון מהכפס יצין נהות הנפש כי היא התפשטות כחות אז יצין גם את סבת
 אלה הנזכרים כי ההתקרנות יש לה וצוא גדול צפעולות הרלוונים בהתקרצ
 כח אחד אל כח האחר ויהיו לאחדים וצדרך הזה ילכו וישיצו הרלוונים
 והאחר אל האחר לפעול פעולתם יותר על נקלה מאשר יהיו צרוחק מקום.
 (ח) וזה סוד ולא יהיה בהם נגף כי ע"י המצין יחויב כי יתקצו הכוננים
 אל מקום א' ויתקרצו זה לזה בהתקרנות עומלעת ואולי עתוך כי
 יתרצו יתנו עין הרע זה בזה ומחמת התקרנותם יפעול הרע פעולתו ויהיה
 בהם נגף ע"כ לזה הצית"ש צטובו לפקדם צמטצע או צטלאים צימי שאל .
 וכן הענין בצרכה צסוה — והנה הנמשל מנזאר שהמזגים העצים ימנעו
 הנפש הכללית הדקה הזכה מלפגוש צסו האור השמטי האור הרוחמי המקבל
 ומקום הרוחמי שלמעלה ממנה :

(א) כחית הנפש הכללית חמשה . הוא נמשך לרעתו צנדות הנפש
 והנה הלוונחת והסיה והמדצר
 והפילסופית והנציאלית אשר צכח
 הנפש להשפיע להמקצלים כפי
 סכנתם צהרכנה ומצו והס נתפשטות
 וכשרשו צמנעה גבולים העלולים —
 (ב) הרקיע וגלגל השכל הנה
 צספר לורת עולם
 פי"צ סידר המצצר סדר ההשתלשלות
 צהמשילו לאור השמש צמשל רחוק

ויסדם על חמשה העלולים העקרים וז"ל "וכן הונוין צעלמו הנמשלים צסו
 והס האור הזך העליון הפשוט הקדמוני והאש העליון הנצרך צאמלעיתו
 והרוח העליון המקבל פועל האש והעלם הספירי הנעלם המתואר צמיס
 עליונים והגלגל העשירי המתואר צגלגל השכל אלל אנשי לצצ לנוד נעלם
 והגלגל התשיעי המתואר צרקיע והכוכבים והיסודות והמרכצים כו' ע"כ"
 והריצ"ש כתב צמשונה קנ"ז וז"ל וכצ הזכירו כי הנצרך הראשון נקרא אש
 למה כו' וזכור זה עוד כחצ הריצ"ש ז"ל והחמישית הוא גלגל השכל והוא
 כלל הגלגלים ע"כ אשר המצצר כאן כי הלוונחת צרשה צרקיע היא גלגל
 התשיעי הקוצצ הגלגלים כלס והס סבת ההרכצה כידוע . מקור נפש הקיה
 היא גלגל השכל כי שורש ומכלית החיונית הוא השכל וגם הצע"ח יש צשכלס
 להשמר מנזק , ושורש המדצרת היא כשרשת צעלס הספירי הנעלם הניס
 פעליונים כי ניס מכוניס לרלון פשוט ומכלית המדצרת צשתהיה צעלח

דב פעלים

רלון ומפץ . והפוליסופית כשרשת זהשכלים הנדלים והוא הרוח העליון
 הכז' ע"ם עושה מלאכיו רוחות ע"ם שהשכלים הנדלים נחקרים צעיון
 הפילוסופית וזהיקש כאשר נבאר להלן צמאור י"ע אי"ה . והכח הנביאיי
 פוסק בהשר הגדול ראשון כי סם אין להשיג רק ע"י השפעה מיוחדת צרלון
 הנזרח ית"ם לעד ולעולמי עד — והנה הריצ"ם יחשוב סם צסם הרצ שלם מעלות
 הראשונות והמלאכים המתוארים צאם ומים ורוח וכנראה אין כן דעת הרצ
 המחזר ז"ל שהוא חושב ציחד המים העליונים והשכלים הנפרדים ציחד .
 אכן אפשר שהמים העליונים כוונת המחזר על מניעי הגלגלים והמה קלי
 המחקרות יותר ומשארי השכלים הנפרדים יען נחקרים היה צמורגם מתנועת
 הגלגלים התמידית , וגלגל השכל יכוון לשכל הפועל אשר הכיחו הפילוסופים
 הקדמונים שהוא מניע היסודות כמו שיש לכל גלגל שכל נפרד עיין צמורה
 ח"צ פ"ד, והמניעום האלה מקבלים מיותרם בדרך עילה ועלול יש למעלה מהן
 שכלים נפרדים יותר רוחנים ומליחותם נחקרים בהקדמות המניעים והחקירה
 הזאת יותר נעלמת ע"כ יתכנו צסם אויר ושורש הפוליסופית , וכתן שורש
 המדצרת צמים העליונים מניעי הגלגלים כי הם צעריך השכלים העליונים
 עולתם כדבור לרעיון וצמנת כוון הרצ צמים העליונים לשכלים מניעי
 הגלגלים ולדק הריצ"ם צהכיחו השלטה מעלות הראשונות להמלאכים וזה
 שהוכח הרצ המחזר מעלות גלגל השכל צין השכלים והגלגלים היא כדעת
 הרמז"ן ז"ל . צס' שושן סודות נ' צ' סוד עולם הפירוד עיי"ם :

(א) ענין השכל האנושי ר"ל (א) ענין השכל האנושי בנפש
 ההשגות האמיתיות המדברת בדמית האויר בנאד
 שעליהן נקרא אדם הם צנפס וזה צריך לביאור רחב :

כאשר השתלם הנפש המדצרת צתקון מדותיה ותהליכותיה הישרים אז תוכל
 לצוא לידי השגות האמיתיות ואם יתחבר אחת מהנה ונפשו לא תזכה
 צעיניה יקשה מאד קניית השלמות , יען כי קנין השלמות והקצלה תאומים
 המה יתלכדו ולא יתפרדו , כי נחוץ הוא להחוקר להתיסד על אמונת
 הקצלה צעלם וצראשונה ואם יראה צשכלו עקר מעקרי התורה מתנגדת
 לרעיון העחקרת יאחוז ידו צשולי הקצלה ולא יעזיבה כי אם ילך צנתיבות
 סחקירה צהחלט יוכל לצוא לידי כפירה ח"ו ע"כ אם הנפש המדצרת לא
 חכון צשלמות האמיתיות הנדרשת מענה צמדותיה היא כדמות נקצ צנאד
 ציעולט האויר דרך הנקצ כן הענין בהנפש שאם איננו שלם צנכלית שלמות
 המדותית צמעד רגלו צנטותו לדרך הסקירה כי למיעוט שלמותו לא יעבור
 בח ללחום צחלי הקצלה נגד הסקירה וזה לריץ ציאור רחצ אין יתלכדו
 חקון המדות צחקון קנין השלמות :

סורש

רב פעלים

ד

(א) שורש מציאות הים ר"ל אין
 זיכולת המוקד לזוא על
 תכונת מציאותו רק הוא קוד
 תורני ר"ל סנכתז צתורה ויש לו
 קוד נסחר תלוי זאילן גזזה
 נעלם. — ואני המזאר אתלה
 זאילן גדול זפקוק ראשון מתורתו
 הקדושה כי זה נחזאר מציאות המים
 והיותו. ולד' הסליחה כי אשנה.
 "זראשית זרא אלהים את השמים
 ואת הארץ והארץ היתה תהו וזהו
 וחסך על פני תהום, ורוח אלהים
 מרחפת על פני המים ויאמר
 אלהים יהי אור ויהי אור" (תניגה
 י"ז ח) אר"י אמר רז זשעה זזרא
 הקצ"ה את העולם היה מרחיב
 והולך כשתי פקעיות של שתי
 ואמריכן זמדרט (ז"ר פ"י) כיזד

(א) שורש מציאות הים ויקר
 היותו היא כתר עליון תורני
 תלוי באילן גבוה נעלם מעיני כל
 בעלי המחקר העיוני (ב) רק היותו
 נקרא במעשי בראשית ימים בלשון
 רבים היא נעלם ג"כ מעיני רוב
 המפורשים מבני עמנו והנותן
 טעם ממה שאין בו טעם דג העולה
 באספמיא כטעם דג העולה בעכו
 מחזי כמאן דרא טעים תבשילא ר"ל
 שלא בא עד קצה הגבול השבעי
 למים על הארץ ולא לתנועות
 מימיו (ג) שהם מתפשטים ומתקבצים
 בכחות החמה והלבנה שהם ג"כ סבות
 התמדתן והעמידתן במקום אחד וזה
 ג"כ עיון שבעי דק ועוד ארחיב לו
 הביאור בזה המאמר :

זרא הקצ"ה את עולמו אמר ר' יוחנן נטל הקצ"ה שתי פקעיות אחת של
 אש ואחת של שלג ופתכן זה בזה ומהן זזרא העולם. ועוד אמריכן זגנור'
 (תניגה י"ז ח) תחא תהו זה קו ירוק העקיף את העולם כלו שזמנו ילא
 חסך. זכו אלו אזנים המפולמות המטוקעות נחהו שמהן יולאין מים.
 והכ"ל זזה שפקעיות של אש ושל שלג ירמזו על שני כחות היולים משמים
 וארץ, וזפקעיות של שלג מרמזו להעלמים המולקים אשר היו עתודים
 להחזיר לכדור ארץ אשר היו טמונים זיהולי ונהארץ, ותהו וזהו מנינים
 שהויה והפסד הנכרך זחומר הארץ. והיו נטענים זעהיולי הראשונה ומנה
 ההפסד זקו ירוק כי ידוע כי יתראה מראה יריקי כאשר ימעטו הדברים
 ויפקדו כנו המים המעופטים וכל דבר אשר יפקד ונפחת התרקנות ישינו
 לירקון ומראה העשנים והעלים ירוקים יען כי הלחיות זזנהם נכלאים
 יפקדו ויתהפכו לירקון והנה זראשית זתחלה זזרא ד' יש מאין שתי פקעיות
 היולו שמים וארץ מאפס המוחלט. והנה ידוע כי כל דבר הניזד ינטרך
 ומתחלתו לטוב להפקדו לענן יתזכר והזכור זזו כטנע הזרע שזזרעת זארץ
 זכמו זילה המזרזת אשר החלזון זזו ימם למים וכן החלמון והחלקים
 העלמים הזכררים המולקים יתחזרו לנו ויתארו הדבר הנולד על מטיב
 לזיונו ותארו ושאר החלקים יתפרדו ויהיו למים. עד אשר עוד ישינו
 להפקד והיו כלא היו ויעלו זתהו ויאזדו ויתחזרו לנו שהויה וההפקד.
 וההפקד קנת שהויה, ולפי דעמי כי לא אשנה אחר זזזרא ה' מאין ליט
 חומר היולי ונהארץ אזי התחילה כדור הארץ להנטייר עד אשר ילא זתארו
 ולזיונו

רב פעלים

ולביונו על ככון והתחילו להתפרד החלקים המוקלים אשר היו נכללים בתהום היולי ולהתחצר למען תתראה היצטה וחלקי עפר המוקלים כראי יולק יתחזרו למו ושאר החלקים ישינו לכליון וכפסדו ושנו לעלם נחלי כחיוצ הטבע אכן יען כי הפסד הזה היה סגת שהויה וללורכה הי' הרנון האלהי עליהם כאשר שנו שארי החלקים לעלם נחלי קמו בעלם תוארם ואיכותם מצלי הפסד עוד וקמו מים וזה הוא כונת הצריחא "תהו זה קו ירוק העקיף את העולם כלו" ר"ל קו הפסד שכל העולם כלו כריך באפטרות הפסד "שומנו" נהקו הוא "לא חשך" שיחשך ויפסד הדבר הנצח "זהו אלו אבנים המפולעות" אלו החלקים המעוותים לשנו לעלם נחלי לח "מפולמות" פירושו לח כמו שפי' רש"י ז"ל כמו דגים המפולמים. "המשוקעות בתהום" שהיו משוקעות ומעורבים בתהום ובמרכות חלקי היולי הוא "שמען יולאין מים" שמתבעס להעם ויהיו לעים. וזה כלו מרומו נכתוב "צראשית צרא" כי בתחלה צרא הי' את פקעיות חומר היולי משמים וארץ יש מלין המולטו ועבאר נכתוב השני איכות הלטיירות והתראות הארץ בתמונתה "והארץ היתה תהו וצהו" כי היולי והארץ היתה מוטבעת "מתהו" טבע הפסד "וצהו" חלקים מעיתדים לשנו לעלם נחלי "וחשך על פני תהום" שהתחילה הפסד על פני תהום החלקים צלי מפסד אשר חזרו למו נפקעיות היולי הארץ והתחלה הפסד ושנו מרכות חלקים לעלם נחלי אכן כאשר שנו כן עמדו ולא עלו בתהו להיות לאין. רק "ורוח אלהים" רנון האלהי "מרחפת ע"פ המים" היתה משגמת ע"פ המים אשר נהוו ונתחשכות והפסד הזה שנתקיימו כמו שהן ולא שנו לכליון חרוץ. רק "ויאמר אלהים יהי אור" לתת קץ להפסד ויתחיל ההויה והאור "ויהי אור" — כתזיר לציאור העאער :

ב) רק היותו נקרא במעשי בראשית ימים. ונתנו זו רז"ל טעם יען כי אינו דומה טעם דג אספניאל לטעם דג העולה מעכו נחזי כדלל טעים טעם תצטיל כי שינוי הטעמים נהווים מנצעי מוקדי מחקרי ארץ אשר המים עומדים עליהם וכפי תגיעת המים :

ג) שהם מתפשטים ושחקבצים עלות המים וכפילתם חלוי צהילוך התנה והלכנה שנעלותם נכח המשיכה ימשוכו המים לאותו הרוח אשר יתנגדו למו כידוע בטבע סנות עלות וכפילות המים ולכן לא ישוה עת עליות וכפילת המים בכל יום כי המה כערכים לפי ענב השמש והירח לאקלים ההיא ולעה הזאת גם לא בכל נקום ישוה גובה הגלים בעלותם ומשתנים ומקום למקום מן מדת רגל אחת עד גובה משלטים רגלים לגל. וגם מנסות המשכת השמש והירח כהיה הענדת והתמדת המים על נקום אחד כי המאורות האלה מנסבים כדור הארץ ומה שיישוכו המים למזרח בעלות היום ימשוכו אחר למערב לעת רד היום ובאישון לילה. ומפאת אלה הסנות ישתנה טעמי הדגים למוקמותם. ולא מפאת המיעות בעלמך בק בעבור פעולות חילוניות הן מפעולת התהום והארץ או מפעולות התנועות אשר תבואנה מנסבות המאורות. אבל עלם המיעות בעלמך אינן מחולפים

לניכסם טיפול עליהם כינוי הרבים לטון ימים :

(א) האויר והמים והעפר כי כנוי המים והעפר כן גם טבע האויר להתעפס ויפסד חיותו ונצטרך צלחן טבע הסיקודות כי המעולה שצכלם היא האש למען הוכיח כי אעפ"י לריך למזון והאויר היא מזונו למען המעיל צו האויר הזך הנעלם , ולאנוו יחמץ דהם נתעפסין ונתכין כי מהתעפפות המים יתצטלו איכות המים וישגזו לעפר. העפר תתך ותפי לניס או כי תדוק עד אשר דק ותעל צתהו. האויר כאשר יתלכלך ישוג למים צצנת האדים ועצב האש גם היא ימות כאשר יתסר לו מזון האויר כי טבע האש למשוך אליו האויר כאשר תנושך השמן אחר הפחולה והוא סנת הלהבה והתצורה והיא הוא המויר החמילי אשר צחלקי האויר כי תצטר צנקל כאשר יתפרד לעצמו וכח התצורה צאויר החמילי שהוא וצאן אויר חמילי תמנע מליאות האש כאשר נראה אם תתרוקן עששית או מדר ונן האויר ע"י כלי מוריק האויר לא ידלק צהם הכר וככה ולא תלחח האור גם כאשר תחום התנור צעלים על מוקד לריכים לסדר המערכה אחת אל אחת צערך נכון אשר נפנה ונקום לכניסת האויר וכי נסדר העלים יחד צקשר חמיץ לא תלחח האור צהם על נקלה :

(ב) וכן הענין בחום הלב סבות החיות היא האויר כי הלב מושך לתוכו אויר ונצחון כי הלב היא טבע האש והם סנת הנשימה כי צכל פעם ינטס חומר חמילי וינטצ וייץ גחלי כנודע צכמות הטבע והאויר החדש אשר ינטס לתוכו צכל פעם יחזק ויעור החום הטבעי אשר הוא סנת החיות וכשיסתלק החום הטבעי יסתלק כח המושך ותפסוק חיותו :

(ג) וזהו אמרו רוח הולך כי חין לפרשו על רוח העלמית ר"ל על הנפש כי לא שייך ע"ז לאמר לא ישוג כי הנפש תשוב לנח התחיה רק כונת הכתוב היא על רוח האויר הנחנסס כי צהסתלק החום הטבעי לא תשיג לתוכו רוח אחר כנאלו לנדין כי המיים תלויים צאויר ותקיש וזה לנליאות סרוחנים וכ"ז לריך ציאור רחב :

רב פעלים

(א) כל השמות והפעלים ירלה
 צה לשלול כל כנויי
 הגשמיים הנמלטים צכחונים שלא
 יצנו כפשוטם כאמרו כי כל שם
 פעל. פועל. כלי. הם מושאלים אחנו
 והוא כי אם יקרא איש חכם הלח

(ז א) כל השמות והפעלים
 והפועלים והכלים מושאלים
 אצלנו ב). ולא אצלו יתברך וכל זה
 סוד מופלא סובל רוב סתרי התורה
 והנביאות :

השם הזה מושאל אלנו מןכייית החכמה אשר קנה וצחתיחם אל החכמה
 כשאל עליו שם חכם אזל השם איננה עליו בחלות ובעלם יען קנינו מןסופקת
 וכאשר חסרה ותאזר מננו חכמתו אצרה שנו או כאשר יתצטל מיהפעולה
 לא יקרא צעם פועל כי הפעולה היא מןקריית לו ואיננה מןקיי צנין וכן
 צעם פעל מושאלת זה השם מנחת הדבר הכפעלת ולא צכל פעם כי הפעולה
 איננה בעלם. וכן הכלי והאצרים שעותם הנה מושאלים ד"ו ראש מושאלת
 מתיצת ראשית שהוראת שניהם לשון התחלה ויחם שניהם ציחם ההתחלה וכן
 שארי השמות מןהכלים כשאלים זה מזה כנוי שם רגל כאמר בעלם על רגל
 צעמי וכשאלת אל הכפא והשלחן צהתיחםם אל פעולת הרגל הנועמדת הדבר
 והיא סוף הדבר :

(ב) ולא אצלו יתברך כי צו ית"ש אינם צדוך השאלה רק צדוך שם מןסותק
 ר"ל שם מןסכוניים רק צעם אזל לא צנין כי צנין אין להם
 שום התיחסות כלל וכלל כי הש"י לא נקרא חכם צאופן מושאל מןחכמתו
 שקנה כי הוא מןחכמתו אחר וכן שאר השמות הם התעלמות צו אין אחד
 כיחודו ואין שייך שום התיחסות רק צדבר שחן מננו ומתיחם אליו אזל לא
 שייך התיחסות צדבר שהיא עלמו בעלם. ושמות הכלים כנוי יד ורגל
 ודוניהם יינם רק צעותק השם אין להם שום התיחסות זל"ז רק שנקרא
 ג"כ צה השם כי אין שום הגשמה חלילה רק כלם מורים על סודות
 מופלאות והשמות האלו סובלים רוב סתרי תורה והנביאות וצה חולק על
 הר"ו צמורה ח"א כ"ג כי השמות ילא הלך וכדוניה הנה שמות מושאלים
 כי איך יכויר התיחסות כלל. רק הם שמות מןסותפים :

(א) בלילה אין האויר הנודע. כי
 מניעת הסגת ראות
 האויר היא צא' נשני פנים או
 מהעדר האור או מיתרון האור כי
 יפעול המוחם היותר מאיר על חוש
 הראות מאשר יפעל המוחם היותר
 דק ויען כי החוש מוטרד צהסגת
 המוחם הגדול צפעולתו וצהרגשתו
 לא ישפוט על הדבר הקטן מננו
 ע"כ לא נראה האויר ציום — כי
 החוש

(א) בלילה אין האויר הנודע
 אצל אנשי לבב נכר מפני
 שלא יפגוש בו האור השמשי ולא
 ביום מפני ינצחהו זה האור השמשי
 כמו שאין אנו רואים הכוכבים ביום
 לפיכך נראה זה האויר במקומות
 הצלליים וכנראה מלהב הנר בצל
 העפעף והבן זה. והראיה חנדולה על
 זה הוא שאם יכנס האדם בבור
 עמוק כשאין האור פוגש בתחתית
 הבור

רב פעלים

ו

החוש הראות מוטד הכהו לספוט על אור שמש המורגש ופועל עליו אזל לא יצטל אור השמש קרני האויר מלהדמק ולכנוס בחוש

הראות רק לחלישת כח הראות וטירת השפטו על הדברים היותר גסים ומושגים ומורגשים . והראיה כי כשירד לכיר עמוק יראה הכוכבים ציור א"כ ראינו כי לא ידעכו אור השמש את קרני הכוכבים כמו שראינו בנרות הדולקים שיצלע הגדול את תאור הקטן רק מניעת ההרגש אור הכוכבים ציור היא רק נחמת חלושת הראות ולכן יראה האויר צמקומות הלללים או צלילה כשיעמוד נגד נר הדולק ויטחוס עינו עד כדי פגישת מערות העפעפים זו צזה יראה הרעדת האויר קצוב להצב כי יללל צין העפעפים. וכראה שרמז הממכר צזה כאשר דבר דק כמו האויר לא יורגש ויתפס רק צין האור והחשך. צין הלללים כ"כ א"א לקנות האושר והחכמה רק כשיעמוד עלמנו צין החכמה והסקלות צמחנו מעלות האור מן החשך וצין האמת והסקר אז יוכל לצוא אל המקירה האמיתית כי צלי צמינת הדבר יוכל צקל לצוא לירי מופתי והקשי ההטעה וימעדו רגליו ציור הסוא :

א) התחתונים מקבלים. מנזר כי קבל השפע העליונה היא צקדר השתלשלות ממדרגה למדרגה עד תכלית העולם השפל כי צהעדר התקשרות העלולים אין להשפעה דרך לעצור כי השפע העליונה הזכה הנעלמת אין כח צגשם להשיגה כדמיון העטלף לראות את

השמש אך צהתלמולס האור צעצרו ממדרגה למדרגה עד כצואה להשפיע על המקבלים מוכנת הניה להיות מושגת צכח המקבלים כדמיון הנר התחתון הנכצית ועוד עסקה יעל ועמוד העשן יפגוש צהנר העליון המאיר תמשיך דרך עמוד העשן את אור העליון ותאור גם היא. ילא מזה כי לריך האדם המקבל השפע וישפיעה להנצראים הפחותים ממנו צמדרגה להיות מוכן צתכליתו הנדרש ממנו למען יהיה הוא צין מדרגות העלולים וע"י תחלק השפע על הנצראים הפחותים ממנו צמדרגה כ"א לא יטיצ ומעלליו ולא יכון לקבלת השפע לא יהיה צמדרגות ההשתלשלות ויחסר מדרגות האנושית ויפסד הצריאה מכל וכל כי לא יהיה כח צנצראים השפלים ממנו לקבל הארת השפע רצ מכה קצלתם :

ב) ל"ל צעליון ר"ל צהנר העליון :
ג) וזה סוד סתום רומז על עמוד אש וענן המשל מהנר והעשן רומזים לסוד סתום כי השכלים הנפרדים השוכנים צענן ושואלים איה מקום

כנודו

רב פעלים

כבודו מקבלים הספיע ונהנצרה הרשטון הנרמז זאט לרמז ולזה היו מרמזים
 העמוד אט והענן צדך ומספיע ומקבל ועמוד הענן לא סר עד זוא עמוד
 האט וכן עמוד האט לא סר עד זיאת עמוד הענן לרמז על הקשר הנפלא
 שצין ומספיע למקבל צדך רלוא זסוז והנן :

ד) ימעיר קצת הערה דמיונית אל מזבח הקטרת. כי עוזב הקטרת עמד
 צהיכל המקדש שהוא לצ העולם כדמות לצ האדם וענן הקטרת
 הנקטרת זכונה רלויה לקיים עלות הנית"ס לרמז אל ענן התסוקה
 הרלויה העולה מהלצ. וכמו שצנצנת ענן הקטרת כספעת הספיע האלהות
 בן צאמלעות ההכנות הרלויות תספיע קניית השכלית האמיתית ומקור הצרכה :

א) האויר יהפ'ש. אחר שזיאר
 למעלה מאמר ח' כי
 האויר מזון לצע"ח וגם מזון לאט
 מצא עתה כי היא ג"כ מזון
 ומיות להמים והעפר וכל הצעמ"י
 כלס אף לצריאי המים. האויר
 יתפלג צמים לסון ופולט. כי האויר
 כלכד צין חלקי המים והרואיה
 הנכונה כי צהתחום המים יעלה
 האויר ויתנשא אד כי מטבע האויר
 להתפשט צנצנת החום כאשר זיארתי
 פל ככון צנאערי יקרא לאוריאת

יב א) האויר יהפ'ש במים לפיכך
 הדגים מקבלים קצת חיות
 והראיה הגדולה היא כשיתחממו
 המים חום חזק בקדירה יעלה האויר
 המתפלש במים שבתוך הקררה
 בסבת חומו למעלה ויעלה המים
 עמו אל הפך טבעם ב) וכן קצת
 האויר בארץ והראיה ע"ז הוא שאין
 הבור מתמלא מחוליותו ג) וגם
 הרעש הנקרא בלשון ערבי זל'לה
 לעד .

בספרי שלשה ספרים נפתחים עיי"ס טבע האויר והתקשרותו עם המים. וזה
 טעם הרתיחה כי צהתנשא האויר צהתפשטותו ינשאו המים צכחו הפך טבעם.
 והאויר היא חיות הדגים ע"כ תמיד ישועו הדגים צגזולי העליונים והימיים
 כי הימים מתחת צעומוק ל' רגל הנה נני מותה שלולי האויר ונעצור זה
 לא יעשו גלים עיי"ס ולא יחיו צגזולי נני מותה כי חיותם הוא האויר
 וישועו צמים הסיים :

ב) וכן קצת האויר בארץ והראיה על זה כי צמפור חפירה צארץ צנצנת
 התפוררת עפר הארץ יתולט האויר הנכללת צתוכס ויתמעט כמותם
 וכאשר יושלכו צמורה לתוך הבור לא יתמלא מחוליותו. ומסרון הכמות
 כמות האויר הנולט :

ג) וגם הרעש לעד כי סבת רעידת הארץ היא כאשר מתחום האויר צצטן
 אדמה ע"י חומרים מתלהבים ומעלום ויתפשט וינקט מפלט לעלמו
 פור תפפור הארץ אכן האחרונים החליעו סבת הרעדה כי צמעי האדמה
 יש אגמי מים שונים וכאשר תתלהב כפעם צפעם צצטן הארץ ע"י אצני
 גפרית אשר יתלחון שמה ירתיחו המים ויולאו אד כטבע המים הנרתחים
 והאדים ינקטו מקום ללאת ויתפוררו ארץ ומסדי תבל ירגזון עד אשר
 תצק האדמה אשר עליהן : וממו

רב פעלים

ז

(א) ממנו. כי לא ייחס ההליכה והצליחה הגשמיית לשכל נפרד רק תרמו להשפעת השפע הרוחנית וננו להעלולים ונתחמו הכרמזת צהליכה וירידה ולהסתלקות השפע אליו צדך לזוא ושז

הכרמזת צסס עליה :

ב ומאליו כי כאשר יקבל השפע ועולמו כרמו צעליה וזהסתלקותה נקראת יירה וזה סוד גדול מתיר רוב ספיקי התורה והכציאות צסלילית תנועות טנעית הגשמית כי כלס כונת רוחית אין להסיגס צחוס ואינן תנועות ומשנות חלילה :

(א) סוד דפוס העליון והתחתון היינו דנות האדם הם ונדריס שאין הפה יכול לדבר והרשיה דכתיב צדמותו וללמו וידוע כי מלת דוניה תרמו על דבר אחר חילוכי לגמרי כי הדוניה לזה אינו זה א"כ אין לטעות ח"ו בהגשמה דהרי הכתוב לוח כדמותנו שהאדם דבר אחר לגמרי ונזה רשיה כי לורת האדם אינו זה וכל השמות הם סתר עליון ומסודרין כעלנים ואז"ל צדפוס העשוי לו והכדפס והדפוס הנה שני צדריס ומחלפסיס ואין צסתר עליון שום הגשמה

(א) המסתכל במים כי קצת הראות הוא הגעת קרני המוחס על רשת וורידי הראות כאשר יעצורון צחוך העדשה העלועטת טנעין ומתחת לעפעפי שחר והורידין הסך יעוררו המוח

הראות לשפוט על הלמוזה היא ולחלוצי לאור הסכל משפטן וימארו צכח הסופט על אציתת לורת המוחס הוא והנה כי יתלצ מוחס אחד אלל הניס והקרניס יפלו לחוך הניס. וכאשר יושלכו לאחור מתוך הניס לחוך עין הרואה יראה הרואה המוחס הוא צדך מנזח הקרניס הסך ויראה המוחס צחוך הניס וצדך הפוך כי הקרניס מהלורת הנראות צניס יפלו לעיני האדם וינטיירו על עור הרשתי צלורתס האציתות ע"כ ישפוט כח הסופט על הפוך לורתו וככה יליירו לנראה עיניו. והמושל המנצר הנקבת האדם צהשגת הסלמות לרואה צניס ואופן המתגדותס כי כמו המסתכל צניס המתחוכים

רב פעלים

התחתיים רואה עולם הפוך כן הנמשך אחר תאוותו יראה עולם הפוך כי יתנעהו מהסגות השלמות אבל המסתכל בשכלו נמים עליונים שהסתדלותו המה המרמות העליונות כי הסכונה נחכנית צפס מים כמ"ס הוי כל למא לכו למים וארז"ל אין מים אלא תורה יראה לורת העולם ע"ד האמת כי זה הוא העקר הנדרש מן האדם וזה הוא תכלית הילירה :

(א) קיום השארת. כי ע"ד הקבלה אין לספק כלל על אמיתותה רק לקיים אותה ג"כ ע"י ראייה קרובה אל המופת נסיג אמיתותה מפעולת הסרגסים והחוסים ושאר הכחות הטבעיים שנראה שיש להם עמודה וקיום בזולתן חוץ מעלמנן כמו העין הרע ודבור רע או בקיום זרעה ודוונן שזכר לעיל זנאמר ד' כי פעולתן אינן רק כח נכחות הנפש לא זולת א"כ וזה ראייה דיש להכח ההיא נליאות חוץ לכלי החוסים ומהחלף תדון על הכלל כלו זק"ו אם החלק יש לו נליאות חוץ נכלי החוסים נכ"ס הנפש כלו. וזה ראייה נלחית על אמיתת אמונת השארת הנפש :

(ב) והמשל ג"כ באש ובאוויר. ר"ל אכן לא תמכן ההשארה הזאת רק בהתקרב האדם נפשו לטורט נטמתו נעשותו את הנדרש נמנו כמו האויר הנצנע רק בהתקרבו לנגל האש אבל בהתרחק האדם נפשו נטמתו נעשותו אחר הנים התחתיים בתאוות נטמית אז הכרת תכרת נפשו ולא תשאר רק אפר תחת כפות רגלי הלקיים כמו שתעדר אפשרית התלהנות האויר בהתרחקו ונאש והעדר ההתקשרות ננפש העליון והתרחקו נמנו היא אמיתת הכרת הנפש המיוערת על עוצרי עזירה :

(א) על חמשה דברים. יאמר נשיתוף השם ולא אמר בהשאלת השם כי שם מושאל הונח על שני דברים שיש דמיון יחס ציניהם כמו שם רגל שהונח מתחלה לנצח"י ונעתק להכסא נעבור יחס העמידה אשר ציניהם נצנת הרגל. ושם נשותף נקרא שנות מסכונים על ענין אחד ונקרא עוד ענין אחר וזה השם נעלמו אבל אין דמיון וערך ויחס כלל צין שני העניינים כ"א נאותיות השם נלצד כידוע נהגיון. והנה אלה החמשה עניינים אין להם יחס כלל זה לזה ע"כ לא יפול עליהם שם מושאל רק שם נשותף :

(א) קיום השארת. כי ע"ד הקבלה אין לספק כלל על אמיתותה רק לקיים אותה ג"כ ע"י ראייה קרובה אל המופת נסיג אמיתותה מפעולת הסרגסים והחוסים ושאר הכחות הטבעיים שנראה שיש להם עמודה וקיום בזולתן חוץ מעלמנן כמו העין הרע ודבור רע או בקיום זרעה ודוונן שזכר לעיל זנאמר ד' כי פעולתן אינן רק כח נכחות הנפש לא זולת א"כ וזה ראייה דיש להכח ההיא נליאות חוץ לכלי החוסים ומהחלף תדון על הכלל כלו זק"ו אם החלק יש לו נליאות חוץ נכלי החוסים נכ"ס הנפש כלו. וזה ראייה נלחית על אמיתת אמונת השארת הנפש :

(ב) והמשל ג"כ באש ובאוויר. ר"ל אכן לא תמכן ההשארה הזאת רק בהתקרב האדם נפשו לטורט נטמתו נעשותו את הנדרש נמנו כמו האויר הנצנע רק בהתקרבו לנגל האש אבל בהתרחק האדם נפשו נטמתו נעשותו אחר הנים התחתיים בתאוות נטמית אז הכרת תכרת נפשו ולא תשאר רק אפר תחת כפות רגלי הלקיים כמו שתעדר אפשרית התלהנות האויר בהתרחקו ונאש והעדר ההתקשרות ננפש העליון והתרחקו נמנו היא אמיתת הכרת הנפש המיוערת על עוצרי עזירה :

(ב) המרכז מצד דקותו. כי תכלית המרכז הוא נקודה האמלעית שאין לו תפיסה. רק במליאות השכל ולא נשגת צחוט. נקודה שאינה מתחלקת :

(ג) והנברא הראשון. הנקרא שר העולם הגדול מלד מעלתו בערך הנבראים כי הוא גדול במעלה ואחד במעלתו נגדם. והנורא יתצרך שמו אין יחוד כיחודו :

(א) חמשה דברים. הנקודה היא תחלת הקו והשטח ואינה נמלאת חוץ לשכל כי אם תהיה נתפסת צחוט ע"כ יש לה פרחק מה שהוא א"כ היא טטחית

ולא נקודה כי השטח מחובר הנהו ענקודות רבות ע"כ הנקודה האמיתיות איננה נתפסת צחוט וכן הדין בהמרכז עליוה כדור שהיה כי אם נתפס המרכז בהחוט הרי הוא כדור נורגס ויתחייב גם לו מרכז. והענין כי המנין הולך ונתפשט לאין קץ עד שאין למנין הרצ נמליאות להרגשת החוט. והמיינים הרצים כי המדמה יוכל לדמות נמליאות נוספר רצ נמיינים שונים מה שאין במליאות. והזמן היא מדת הזמן כנהו הוא הרגע והשעה וכדומה אין להשיגם צחוט רק יש להם נמליאות ההתדמות בשכל :

(א) המורגשים מושגים נרגשים. המורגשים מושגים ברגשים
 (ב) והשכלים הנפרדים
 (ג) בהקש ג) והמצוי הראשון יתברך במופת :

הנבדלים בהקש, והנלווי הראשון צמופת. ההיקש הונח על צנין הוכחה ששני הקדמות אמיתות כדמיון כל אדם חי וכל חי נרגיש תולדות ההקש הוא כי האדם נרגיש ושני ההקדמות הן אמיתות. אכן המופת בלתי הקישי היא הוכחה נשני הקדמות ששניהם שקר וא"א צענין אחר זולתי את אשר הוכחנו כי א"א זולתו כמו שנבאר צמופת נמליאות הסס ויחודו :

(ב) השכלים הנפרדים. הם נשגים ע"ד ההקש כי כל מתנווע צלון חי א"כ התנועות התמידית שעושין הגלגלים רחיה על היותם חיים ומשכליים ונחיה מתנועתם התמידית כי היא תנועת התשיקה כי כל מתנווע כאשר יגיע למקום חפלו ינוח וכאשר אינם נחים תהי לאות כי התנועה הזאת איננה תנועה נקועית רק תנועת התשווקה לכח התנווע העליון ואשר ישחוקק הגלגל להדמות להנבדל אשר ינעו יתמיד בתנועה. ואנחנו נושים כי תנועות הגלגלים שונים ומחולפים הנמו מהם אשר תנועתם נמזרח למערב ומהם נמערב למזרח ומהם יתהרו בתנועתם ואלה יאחרו צמיתות

רב פעלים

ע"כ נוכח שאין סנת תשוקת כל אחד ואחד שיה ויאל לנו נחכלית ההקשים האלו כי יש שכלים כדלים שונים מניעי הגבלים כל גבל יש לו שכל עילה אשר לתשוקתו להשיג מעלת עילתו יתנועע. ואחד אשר נחצא כי הגבלים הם כשפעים בדרך עילה ועלול והמונוע שלו. ע"כ יחויב אשר השכלים ההם הם עלולים ומשכלים יותר רוחניים כי גזרה מעל גזרה עד אשר נמלאו מושיא השפעה ונאמו יתברך שמו עילת העילות. הרי כל ההקדמות לודקות. כל ונתנועע חי כל ונתנועע תנידי איננה תנועה רלונית מוגבלת במקום רק תנועה תשיקות. הגבלים ונחולפי התנועה ואמימת העילה והעלול. והשפעה בדרך השתלשלות כל אלה ההקדמות כולם נחצאנו מליאותם ומהם מלינו המצוקה וזה נקרא היקש מופתי :

ג) והמצוי הראשון. יתברך צמופת. כי אין לחקור בהקש יען נעצב ההקש להיות יחס בין מדרגות ההקש להניקש כמו בהקש למציאות השכלים הכדלים יחס התנועה והאדם לגבל יחס עילת הגבל לעילתם נמד עילתם אצל הצורה יתברך שמו אין לו יחס כלל שנוכל לחקור עליו בהקש. רק צמופת. ובדרך זה כל הנמלאים לא ימלטו מא' וג' פנים או שיהיו כולם היום ונפקדים או כולנו נלמי הנמלאים או נקלצם היום ונפקדים ומקלצם מחויבי הנמלאים. והנה שני הפנים הראשונים נמצארים הכוז והשקר. הראשון כי אם כל הנמלאים היום ונפקדים ח"כ יכלו כל ההויה צהכרח ואנחנו נראה נמלאות רבות הוות. ועוד שנית אם כל הנמלאים הם אפשרי הנמלאים והשקר ח"כ ע"כ הי' פ"א נעדרים וא"כ יחייצ שיהיה כלה כל הנמלאים פ"א ואיך נבראו וצאו להויה : וזו שנית שיהיו כולם נלמי הנמלאים נמצאר השקר כי אכחנו רואים לעין נמלאות רבות הוות ונפקדות ע"כ לא ישר לפננו רק פן השלישי והוא שיש נמלאות נלמיית הוות ונפקדות ולפי"ו יחויב שיש כאן נמלא נלמי מחויב הנמלאים שמהוה ונקיים ההוים והוא חויב הנמלאים נמד עלנו צלל קצה דאש יהיה לו קצה ח"כ הוא אפשר הנמלאים לפי שתלה בנצתו ח"כ תהיה נצתו מחויב הנמלאים צלי קצה והמחויב הנמלאים הוא הצית"ש לעד ומהלימוד הזה נעצמו נציא ראייה על אחדותו צתכלית האחדות כי אם יהיו שנים ח"כ מחויבים להיות מוגבלים וכל מוגבל מורכב נמד מה מענין רוחני בדרך עילה ועלול וכל מורכב לא יעשה מעצמו רק מפעולת פועל ההרכבה ח"כ הפועל ההוא הוא היוצר הראשון והוא אחד צתכלית האחדות אין יחיד כיחודו. אצל השכלים הנפרדים הם אפשרי הנמלאים נלמי נמד עילתם הצורה ית"ש המשפיע בהם ונקיים מליאותם. וזוה מוכרח שאינו גוף כי כל גוף מורכב. נמלא צוה כי שני הקדמות הם שקר לא כולם נלמי הנמלאים ולא כולם היום ונפקדים כ"א הויים שונים ח"כ יחויב מליאות מחויב הנמלאים ומליא הנמלאים השונים למיניהם כי היום נעצמו ח"א להיות רק מניין אחד. כי הדבר נעשה מעצמו צלי כוונת מכוון ח"ו יש כאן מליא כל הנמלאים וזה היא הצית"ש אחד יחיד ומיוחד קיים לעד ואינו גוף ולא כח הגוף ארון כל היצורים :

רב פעלים

ט

(א) יש מצוה. הסכל הנפדד. הוא נמלה ועומד בעלמו כי אין לו צחירה רק הטוב היא זו בעלם זהעלמות שכלו. והגלגל מורה צטצעו צתועתו הטבעית לתסוקתו להסכל הנוגע אותו. והאדם הוא מורה צטצתו כי הוא בעל צחירה :

(א) דצורות. הוא נמשך לדעתו צמאמר ד' כי הנפשות כולן הנה נכללים בעקרון נפש אחת כללית :
 (ב) ורחומר כדמיון השעוה. כי הסותם יחוסם כפי איכות השעוה כ"א השעוה רכה למאד חו יתקשה צהחלט לא יפעול הסותם פעולתו רק השעוה לריכה להיות צתכונה ישרה כמו כן לא

חחול הכורה רק כפי הכנת נוצה החומר ותכונתו כמו שנתצאר לעיל והחומר כדמיון השעוה והלורה כדמיון הסותם :

(ג) א"ב בר צורה. יען כי הלורות הם כפי הכנת החומר א"כ יען כי לא ינאל שני חוורים שוים צמזגם ואיכותם כי הגופים נכללים צבוג הדועה וכל דועה אין שוה לחנירו רק צדמיון והדועה לזה איכו זה נמילא יונן כי אין דועה נפש האמת להאחרת כי שונים הנה כפי נוצה חוורם ולפי"ז צטלה דעת הגלגול לפי דעתו כי אין יתכן שחחול הכורה היא בעלמה צחוור האחר הלז לא ינאל שני חוורים שוים הנוצה נכל וכל שלא יתחלפו צחקר ויתר א"כ א"א שחחיל הלורה הזאת בעלמה צחוור אחר וככראה הכיה הרצ הנחצר האמונה צגלגול להפקרה ח"ו ונאמת היא עקר מעקרי הכנת תורתנו הקדושה כי אין יונן יולות היצום והננת סמרי בעלמים מההשגחה וסתר ההנהגה הנראים בעולם נולדיק ורע לו רשע וטוב לו ופסוקי החורה והקבלה ונאמרי רז"ל הנורים על אניתת אמונת הגלגול. כמו שנא' דור הולך ודור צא דור צא ודור הולך הו"ל לכתוב כי שהים קודמת להפסד אלא ר"ל כי הדור שהולך הוא הדור צנא צגלגול עוד הפעם. וצנדרשו של ר' נחויא צן הקכה אמר ר' עקיבא דור הולך ודור צא כו' אלא מלמד סכצר צא. ורמז גם צאמרו ונה שהיה הוא שהיה וגם צאמרו ראיתי רשעים קצורים ונאו. וצודאי לא ראה ראש הסכמים להפליג צמלינות דק כל דבור הוא צכוכה נכווכית מדיוקת וזה אמרו יחצ' לאיוז מחספך צחוור חותם ויהילצו כמו לצוש. וכמוהם רנות הנמו אין מספר ונה טוב כוכת הכחוצ צאמרו וידע אונן כי לא לו יהיה הזרע כי הזרע יהיה אחיו

ולא

רב פעלים

ולא ננו בהתחלה וזה כונת הכתוב להקים לאחיו עם ישראל. לאחיו דייקא כי יצוא לעולם מחדש ולזה אמרו השכינות יולד בן לנעמי בן דוקא א"ו העקר הוא כי הנפשות מחולפים הנה במקורן לעיניהם והנה עלמות רוחנים ממקור רוחני יהלכו והחומר הוא כדמות כלי וכרחק להנפש ואין מצוא למנוח החומר לענין קצלת הלורה כנו שאין מניעה לפועל חכם לקחת צידו כלי פחותה והנפש נשפעת לתוך החומר בדרך התפשטות כאשר זיארתי וההשגות כולן תלויים בצדו הכחה בהשתדלות הכדושות מונעה באונעות כלי החומר ולפי ההכחה הזאת ילדק נאמר אענת הגלגול כי אין התייחסות למנוח החומר לחלות הלורה כי הוא אינה רק כנו הכלי להאומן וכונת הגלגול צחקו יתברך לפי דעת המוקובלים הוא ע"ד וחשב מחשבות כללתי ידח מניחו נדח כי ר"ה הקצ"ה לזכות את בני"י שתתגלגל הנפש שהיא אחר הפרדה מחומר הראשון ועלולכת בעצירות לחומר אחר ויצוא לעוה"ז פעם אחרת אולי תטיב דר"ה נעמה ותזכה ולא תאבד הנפש שהיא או כדי להשלים ביתר שאת הנפש השלמה או למען לא תקבל עונש בעולם הנשמות אשר גדלה עכשיו תולד עוד הפעם לקבל עונשה בעוה"ז ותקנה לעוה"ב :

(א) הנקודה . הרגע והנקודה הנה על תכונה אחת ולא יתחלפו לנו זה כנו זה ואין להם ונליאות צחוש רק צשכל כמו שזיארור לעיל וכנו שהנקודה מחזרת הקו כי הקו הוא המורגש חושי הראשון אחר הנקודה כי הקו מחזרת ונקודות אין נאספר כן הרגע מחזרת העת והזמן :

(א) ראיות הלבנה . כאשר נראה הלבנה במידושה או כי כתצוקן על טבע האילן כי ישלך כלתו. ופריו למדסיו יצבר וגזע האילן קיים ירמוז לנו רמוז על חידוש העולם שנעשה יש נאין והנלווי העליון קיים לעד :

ב ובפעילות עין החיים . ר"ל המורה בפעולותיה כי בכל פעם ינאלו דברים מחודשים והלכות ודכושים שונים וקנן הטופס קיים לעד . ומתקופות הלכנה שנחליף את הזמנים תרמוז על חידוש הזמן כי גם הזמן מחודש אבל למעלה אין זמן ולא עת . כי הכל למעלה מן הזמן :

(א) האילנות כנו שכל תכלית נטיעת האילן הוא צעזור הפירי ואין כונת אנשי התבל האילנות עושין פירות ואין כונת החפץ התבליי באיך כי אם בפירי כן הענין בנפש המדברת

רב פעלים

המדברת עם השכל האנושי וידיעות המלאכות האומניות והמחשבות הזן כדמיון העליון השומרים. הפירות עד זמן בישולם :

התנול לחפש עלם האילן כ"א הפירי כן תכלית הכפס המדברת רק הסגות המושכלות האמיתית וכל שארי המלאכות והאומניות וכל החכמות בכלל רק צדמות העליון

אשר הנה רק טומרי הפירות עד צישולם ואח"כ יצולו ויפולו כן כל אלה החכמות אינם רק הקדמות להסגת המושכלות האמיתיות :

אשר החילוף בין אלה שנות הנרדפים שמשמעותם אחד כי פעולה תפול על המוחשת ועשיה על רוחנית וענין פועל הוכח על פעולת הסוגים והנה

כה מי פעל ועשה סוד גדול ובלשון ערבי אלפעל ואלעמל וענין פעל הסוגים והמינים. ועשה האישיית :

כללות מינים שונים כמו הלומח החי על עשיית האישות כי עשיה תיפול על עשיה שכלית רוחנית והוא עשיית האישות והוא עשיית הנפשות :

כז א ראיית העין בלתי צבע לפיכך מקבלת הגוונים כולם וכן צריך שיהיה השכל האנושי שלם בלתי נוטה לשום צד מצדדי המחלוקות אלא שיהא מודה על האמת :

המקבלת קרני המוחשים היא כזכיות המלוטטת שאין להחליט גונו המיוחדת וע"כ תקבל כל הגוונים כולם כן לריך האדם צהתנהגותו להדעות לראיית העין ולהיות זהיר בחקירתו לזלי היות כוטה לשום דך מהלדדים ולא יהיה כוגע צעדותו רק יהיה חוקר ודורש על האמת ונהייר לרק ואז יוכל לזוא אל האמת ולא צנעותו ללד מלדדי המחלוקות כי כטייתו ימנעו מלבי חקור האמת על ונתכונתו וזה הכלל גם צהתנהגות האדם צמדותיות שלא ינטה ללד מהלדדים רק יצחר לו הדך הממולע :

כח א ראיית העין בלתי צבע לפיכך מקבלת הגוונים כולם וכן צריך שיהיה השכל האנושי שלם בלתי נוטה לשום צד מצדדי המחלוקות אלא שיהא מודה על האמת :

המקבלת קרני המוחשים היא כזכיות המלוטטת שאין להחליט גונו המיוחדת וע"כ תקבל כל הגוונים כולם כן לריך האדם צהתנהגותו להדעות לראיית העין ולהיות זהיר בחקירתו לזלי היות כוטה לשום דך מהלדדים ולא יהיה כוגע צעדותו רק יהיה חוקר ודורש על האמת ונהייר לרק ואז יוכל לזוא אל האמת ולא צנעותו ללד מלדדי המחלוקות כי כטייתו ימנעו מלבי חקור האמת על ונתכונתו וזה הכלל גם צהתנהגות האדם צמדותיות שלא ינטה ללד מהלדדים רק יצחר לו הדך הממולע :

מה שתחתיו ידיעה מזגית וידיעתו במה שעליו ידיעה שכלית.

הסגות הדברים המוחשים המנואלים הנה רק ידיעות מזגית כי נתפסים הנה צאמלעות המוחשים אבל הסגות העליונות הנה ידיעות צשכל הנה ידיעות שכלית :

כט א ידיעת השכל הסגת הדברים המוחשים המנואלים הנה רק ידיעות מזגית כי נתפסים הנה צאמלעות המוחשים אבל הסגות העליונות הנה ידיעות צשכל הנה ידיעות שכלית :

הסגת הדברים המוחשים המנואלים הנה רק ידיעות מזגית כי נתפסים הנה צאמלעות המוחשים אבל הסגות העליונות הנה ידיעות צשכל הנה ידיעות שכלית :

רב פעלים

(א) הספרים. אין ללמוד מעל הספרים כפי חומר הכתב כמו גזרה מוחלטת ואין לחשוב כי ונה סנכתב צכתב וכל דעה וסגרא הוא דבר אמיני וקיימת ומנה לא יזוע אכן לריך לחקור על כל סגרא ודעה והנחה הנמלאת אם היא אמינית כי הספר בעלמו הוא כמו עד והחכם הוא הדיין אשר יחקור את העדים אם האמת אחס וזהו אמרס ז"ל מפי סופרים ולא מפי ספרים כי יקרה לפעמים המחדר החכם יטעה בסגרתו כי לא נתנה תורה לעלמכי סגרת ולא עמד שום חכם צפור ה' לחקור החכמה והסגרא על תכליתה :

(א) כבר נמצאו. לפי"ד אין שום ענין יותר מכוונת למליחות אלה השלטה הפכים ומתנגדים בהחלט בנושא אחד רק צדד הנוגע לפעולות האנושית כי האדם מלך עלמו והרכבתו ותוכתו הוא מחויב התנועה והפעולה והננוע מצלערי התנועה ועכ"ז הצקירה צידו והפעולה אפשרית לא כן הדומס כעדר הפעולה והלוננה מחויב הפעולה ולא אפשרי אבל בהעולת האדם כל השלטה תנאים סייכים בנושא אחד וצעת אחת. ואפשר שהרב המחדר מכוון צוה לדבר סוד נעלם :

(א) נעשה אדם בצלמנו. מלת ללס תורה לורה גם ככתוב צו נעשה לשון עשיה ועשיה הוכח על עשיה שכלית כמ"ס צנאמר כ"ה א"כ בכלל כאמר הכתוב על לורת העין :

(ב) וא"כ בר הנפשות כיון ההלכות נעשו כללס אלהים א"כ מוכח כי הלכות דומים לו א"כ ע"כ אין גופות ולא כח בגופות צדומה לו וא"כ יחויב שלא יהיה צהס רצוי רק כל הנפשות הנשאלות הם צנפט אחת ואין עלמים מתחלפים רק הם מקור כפט אחת אשר ממנה יתפטטו כחות שונות וההכנות המזגים יקבלו הכחות ההס כי הרכבתם והסכתם

(א) נעשה אדם בצלמנו. מלת ללס תורה לורה גם ככתוב צו נעשה לשון עשיה ועשיה הוכח על עשיה שכלית כמ"ס צנאמר כ"ה א"כ בכלל כאמר הכתוב על לורת העין :

(ב) וא"כ בר הנפשות כיון ההלכות נעשו כללס אלהים א"כ מוכח כי הלכות דומים לו א"כ ע"כ אין גופות ולא כח בגופות צדומה לו וא"כ יחויב שלא יהיה צהס רצוי רק כל הנפשות הנשאלות הם צנפט אחת ואין עלמים מתחלפים רק הם מקור כפט אחת אשר ממנה יתפטטו כחות שונות וההכנות המזגים יקבלו הכחות ההס כי הרכבתם והסכתם

לנגדו וזוה יבאר דעתו זהנפש . ג) לפיכך א"א יען כי הנפש היא רוחנית ולא כח צגוף ולריכה הכנה מזגית שמהיה ראויה לקבלה א"א שלא יהיה לה גבול עד פה תצוא זכה התפשטותה כי לא תחיל הנפש בכל מין חומר מזיב שאפשר רק כל נפש מוגבלת לפי ערך החומר המקבלה וזה סוד תורני : ד) רק מאמרם ז"ל אין צן דוד ר"ל רק המאמר (כדה י"ג צ') אין צן דוד צא עד שיכלו כל הנשמות שצגוף לכאורה סותרות

הדעה הזאת כי אם יונח שכל הנפשות אחת הן ואינם רק התפשטות כח נפש אחת אשר גורמים להנוקבלים לנטוע זהם נטע נפש איך יזויר כלוי נפשות כי הכליון תפול צחורה על דבר שיש לו גבול ומספר והתכלית והכליון הוא תחום המספר ועצם אחד לאחד אבל לא בהתפשטות כחות ומקור לא אכזב ולא יתחלק ולא יתפרד לחלקים כי המקור לא תכלה ולא תתום לעולמים : ה) נמצא מאמר זה נוטה למאמר ר' אצהו . ז"ל שהמאמר הזה נוטה למאמר ר' אצהו כי אחר האלף הששית תחרצ הארץ

מכל וכל . ז"ל רצ קטינה (סנהדרין ז"ז א') ואז יהיה תכלית הנפשות ותחרצ העולם ככולו ואפשר כי צעל המאמר קוצר כר' אלעזר (שם ז"ט א') דמות הנשמה יהיה ארבעים שנה קודם אלף השניעי דהוא הדור האחרון כי דור קטן היא ארבעים שנה ואח"כ תחמיל התמות העולם והתצטלותו והמקור הנפשות בכלל וכשגז' לזרו ציוס ההוא וכל העולם והנפשות יחזרו לחוה וצהו :

ו) במדה הזמנית . הטו לצך למדה הזמנית הקלוזה לעליאות העולם ומתי יהיה עת קץ . אשר שמואל . לפי הנחת המחצר צדעתו צכמות הנפש איך ילרק המאמר מרז"ל אין צן דוד צא עד שיכלו כל הנשמות שצגוף עם מאמרים ז"ל (סנהדרין ז"ח א') לא זכו צעתה זכו אחישנה . וגם איך יתכן להקדים זמן הגאולה כאשר נזרה היא מלפניו יתצרך שכל הנשמות העתידין להצרות יצראו קודם ציאת הנשמה . כמשרז"ל (כדה י"ג צ') כי רוח מלפני יצטוף שומעכבים את הנשמה אלא הדעת האמיתית היא כי הנפשות הם עלונים רוחנים נפרדים שונים למיניהם ואל תתמה על שאיך גוף ולא כח צגוף הלא ונה תאמר להגבלת השכלים הנבדלים גם הנה איך גופות ולא כחות צגופות והם נפרדים ובדלים כארז"ל (חולין ז"א צ') וגויתו כתרשים וגעורי דתרשים תרי אלפי פרסי הוי והגבילו גוית הנבדל והנפרד ולכך נקראים שכלים נפרדים ולמה יפלא ההתפרדות בהנפשות וגם נמה דאמרינן צגערא (כדה ל' צ') והוי יודע שהקצ"ה טהור ומשרתיו טהורים וכשמה שנהן צך טהורה משועה דהנשמה היא עלם רוחני נבדל צפ"ע ולא תלויה בהכנת המקבלים מרקאמר הלשון שנתן צך ואי תינא שומליאות הנפש היא נערכת לפי הכנת המקבלים איך ילרק צזה הלשון נחונה דלשון זה משמע שאין טוס קצה להמוז מהחומר לקבלת הנפש רק הנפש תחול אל אשר יהיה טס רטון האלהי ללכת ע"כ האמת היא כי הנפשות הנה רצות צמספרים ומתחלפים ואמיתת אצונת הגלגול אמונה מקובלת ולודקת ומוכרעת ומסכרות

רב פעלים

מקצרות שכלות מסכימים וכל לך וצאלה יצוא כל מאמר ומאמר ורז"ל על
מקומם בשלום. כי היא בזירה קדומה מאת הצורא ית"ש שלא תהיה הגאולה
עד תום כל מוספר הנפשות העתידים להצטרות ויען כי כמה נפשות יתגבגלו
פעם אחר פעם לצוא צעה"ז ולהולך מטעמים שכתבתי לעיל (בציאר מאמר
כ"א) ע"כ התקצרות קץ הגאולה נערכת לפי זכותי הדורות כי אם הדורות
זכאים וישתלנו נפשותיהם ולא ילטרכו להסתגל יכלו צנהרה מוספר הנפשות
העתידין להצטרות ויקרב קץ הגאולה אבל אם הדורות חייבין יעכבו את
הנשיח עד עת צוא קץ האחרון אשר אז הוא גזרה מאתו יתברך לגאלנו
צין אם נהיה זכאין או חייבים א"כ התקצרות הקץ כתוכיה צדי הדורות
צהטיב דרכיהם ומעלליהם. וזה כונת מאמרים ז"ל (סנהדרין ל"ח א') אין
צן דוד צא אלא צדור שכלו זכאי או צדור שכלו חייב צדור שכלו זכאי
דכתיב וענך כלם לדיקים כו' צדור שכלו חייב דכתיב וירא כי אין איש
כו' וכתוב למעני למעני אעשה וזה יהיה צתכלית הקץ הנועמד אשר לא יאחר
ובין כך ובין כך רק למעני אעשה כי לא יוכל שמהיה הגאולה צא' וצ'
הפנים או צתכלית הקץ הנועמת או נקודם לו. והנה קדומת הקץ לא
יתכן רק צצנת השלמות הנפשות עד שלא ילטרכו להסתגל למען תקוים תומת
הנפשות שעלו צצחצצה להצטרות ויהיה כל הדור זכאי ואז יכלו הנפשות
העתידין להצטרות או כשתהיה צתכלית הקץ הכרלית מוחנת חיוצ ורעת
הדורות שלא גרמו כלות הנפשות ע"כ נשאר לעת קץ כי רק למענו יעש
וה' יודע קץ הפללות ואפשר שמתכוון למאמר רב קטונא ור"א כע"ס והצן
כי הגזרה מוחס הנפשות הוא רק תכאי מוחיוצ התקצרות הקץ לא לעכב את
ציאת הקץ האמיתית הנועמת מצראשית ולזה קאמר הכתוב כי רוח נלפני
יעטוף דיעכב ולא ימהר הקץ וצצציל זה לא תהיה הגאולה רק לדור אחרון
הנגזרת מצראשית ולא ימהר אבל אז תהיה עכ"פ. ועפ"י הנחת אמיתות
אמונת הגלגול תירץ הרב ר' דניאל טורני ז"ל צאגרתו על ענין תחית הנתיים
כ"י אללי קסיות הנהנדסים איך אפשר להאמין כי צעת המחיה ימיו כל
הגופים שהיו מנעת הצריאה מצראשית עד תכלית עמידת הארץ ויוצציה הלא
כל העולם כלו לא יספיק די הכיל כל הצרואים הרבים צמוספר. גם זאת
שנית כי לא תספיק כל חומר הארץ מוסת מת חומר להגופים שיעמדו אז
לתחיה. וציארור זה צצצצכות מדויקים והנה הרב הכ"ל הכה על קדקדס צהנחת
הגלגול כי יש כמה גופים אשר צעמו לנפש אחת והנה צעת תחיה עת
ישו צהנפשות להגופים לא ילטרך כל נפש רק גוף אחד א"כ תצצונס נשאר
מעל כי לא ימיו כל הגופים אשר יתעלו צמוספרן מוספר הנפשות צאנת
ואין מקום צזה להאריך רק צאתי להעריך לפכי הקוראים קלת רעו והתצונה
הכוללית אשר נתן צזה הרב ז"ל ואגב זה אעיר צכאן ע"ד כתב שם החכם
ר' אפרים יוסף צרי' דוד רימיכי שאיש מנכיל חכם וצנן הלאה לו חצנן
נכון כפי הנחת החכם ר' אצרהס פריונינליי צגעאוגרפיהה שלו כי מוספר
כל צני אדם אשר חיים ע"פ האדמה צכל דור ודור אינס עודפים על מאה
אלף

אלף רצוא וכל רצוא עשרת אלפים א"כ אם נחשוב אשר התחיה ד"ג תהיה
 בתחלת האלף השניעי וכיחן לכל דור ו' שנה כי הוא הדור היותר קטן יהיה
 זו' אלפי שנין ק"כ דורות א"כ יהי' סך כל הגופים 150,000,000,000
 ובסגחלק להם את הארץ בגמלה אף אם נחשוב שטח הארץ
 חליו ים ומדבר וחליו ישוב יגיע לכאו"א 4500 אמות בקירוב והראה לי
 ע"ז אופן החשבון בדקדוק גדול והנהו אללי כו' "עכ"ל שם בגמרת כ"י.
 והנה החכם הזה אף שלא זיאר קדר הנחת החשבון עכ"ז לפי חשבון רס"ב
 בספר האמוכות והדעות נאמר ז' הניח שגייע לכאו"א 288 אמות. —
 ולפי החשבון שאבאר גזה עכ"ז לא יצוא לכאו"א רק 2678 אמות בקרוב.
 הנה שטח הכדור כנולא ע"י הכפלת הקוטר עם סוגו הכדור כידוע צנדידה
 א"כ ילא לנו שטח כל הכדור אחר הכפלת 5400 הסוגו עם 1720 מדה
 הקוטר על 9288000 פרסאות מרוצעות געאוגרפית והנה אורך כל פרסה
 מודדת 11424 אמות מרוצעות ונס"ה האמות שכל פרסא מרוצעת הנה
 130507776 אמות מרוצעות. ורנה מדה ה' צעה לפי חשבון בעלי
 הגעאגראפיהה היא שליש הכדור בקרוב ושלש ישוב היא 3096000 פ"מ
 וכאשר נכפולם עם מוספר האמות יעלו לכך 404,052,074,496,000 וכאשר
 נחלק המוספר הזה עם מוספר האנשים הכ"ל יצוא לכל איש צנדי 2678
 אמות בקירוב והם צנדי אמות ו' $51\frac{1}{2}$. והנה צשטח מן 51 אמות מרוצעות
 לא יזרע רק וועט יותר מן סאה כי חלר העשכנ היה מאה על חמשים
 והיה בית סאתים א"כ צכאן לא יזרע רק סאה צריות והנה הסאה היא
 לערך $10\frac{1}{30}$ לוג מדה פולוניא. והוא כי הכור החלמודי שזה 30 סאין
 או 4320 צלים ולפי חשבון $43\frac{1}{5}$ דשיעור חלה הם ג' לוגין פוליניא
 בקירוב כמו ששיער צעל הש"ך וכן הניחו כל הפוסקים א"כ יתחייב שבור
 תלמודי יחזוק $301\frac{1}{2}$ לוג פוליניא. א"כ הסאה $\frac{1}{30}$ ובור יחזיק $10\frac{1}{30}$
 לוג — והנה אף שנינו ססאה זרע יוליא מאה שיערים יהיה אסיפת הגרן
 100 סאין שזה 1003 לוג עולה 8 כור לכאו"א ונאשר גשפחות מושפחות
 ידורו צאהבה ואחיה ישר לפניהם עוד מוגרשים למשכנות מנטחים. ועוד
 כי יצא ד' חשה צארץ ותשנ העדנר לכרמל וצמדנר יהיה כזה לאן וצנהר
 יעצרו צרגל והרכבים לצקעה ויתרצה שטח הישוב ציתר שאת. אכן לפי
 אמות הגלגול יצוא הכל על נכון כי מלנד מדרכי הנקיים אשר יראה
 ד' צארץ הלא אף שטח הישוב לעת הזאת יספיק די והותר להגופים אשר
 יחיו לעתיד צנ"א :

לא א) בדעת ובמעשה תדבק הנפש
 בעולם העליון וזה
 נמשל כנרגר הנזרע בארץ והעיר
 מחשבותך לזה :

א) בדעת ובמעשה. להיות נפשו
 דנוק בעולם העליון
 ולהיות הוא חכלית הטבע והצריאה
 בכלל יצוקם הדעת והמעשה. מחשבה
 טובה טובה הקרין. ומעשה.
 ונאמלעות

רב פערים

ובאמלעות שניהם יוליא פעילתו אל התכלות הכרע ויוליא פרי והדעת והמעשה המה כדמיון הזרע הזרע צארץ ויעשו פרי למעלה :

(א) אין מציאות. ההרגש לא יוליא פעולתו רק באמלעות המורגש כי בהסיגו המוחש יאמר עליו שהוליא החוש את כמו לפועל וכן הדין בהשכל כי לא יוכח עליו לאמור טילא אל הפועל כ"א כאשר יסיג המושכל :

(א) אור השמש. דעת המחזר בקיין השכל כדעתו צנפס והוא קוצר כי השכל הוא ענין עומד בעלמו לא כמו צנפס רק הנפס היא כמו החומר או הגוף להשכל אשר לכפס טובת המעלה יתלכד זה השכל הנכשפת מן השכל הפועל כדעת הפיליזופים הקדמונים והשכל איננו כמו מוכחות הנפס והנה בראשית

ההשקפה נשפיעו יען כי תכלית השכל ועקרו הוא שישכיל המשכיל את המושכל והסגרה כוחת כי בהעדר התכלית תחזקל הסנה העקרית ודעת המחזר כי גם השכל צורך התפשטות מן השכל הפועל כמו התפשטות הנפס והנפס הכללית . ע"כ ישמענו זה כי השכל כמו הנפס המה עלמים רוחנים בעלמם אף כי לא יוליאו את כחם לפועל וכמו שאור השמש הוא יסוד המאיר ולא יסגול תוספת או נגרעת עת כי יהיו הגופים נעדרים . ויסוב האור לגוף המאיר צלי נגרעת כן לא יתכן בהתפשטות השכל להמליא לו נגרעת כאשר הנפשות נעדרים מכלי קנות השכל אף כי השכל נערך לפי ערך הנפס כמו שהנפס נערכת לפי הכנת ומזג החומר :

(ב) ל"ל האור :
(ג) וכן הדקיש צנפס ובשכל . כאשר תשלם הנפס צמידותיה וצסקידתה להשיג ולקנות השכל בקיין עלמות וקנה האושר צמטיצ הסקין עוד לא יתנועע השכל צתכיעות הנפס רלה זה להטרדות הזמניות כי בהסיגו השכל הנקנה וקנה האושר האמיתי לא ימנעו סוב ההזמנות טובות מהתמדת האושר הקקנה :

(א) סוד הכבוד . הכבוד ירמו על העלם הקדמוני (עיין לורות העולם פרק י"ט) והשכלים הנפרדים כדמזים צהלויס והנכרל הראשון המרונו

(א) סוד הכבוד והלויס והכהן הגדול (ב) גבוה מעל גבוה .

הנרמז צכה"ג לפי מעלתו . או אפשר של"ל הנכור והלויים וכהה"ג ונכור
נרמזו לשר העולם (עיי'ן לורות העולם פכ"ג הנכרה הראשון שהוא הנכור .
והשכל נפרד ללויים ועלם הקדמוני לכה"ג :

(ב) גבוה מעל גבוה כי ירמזו לעילה ועליל כי יקצלו השפעתם נדדך
השתלשלות וכל אחד גבוה נקדושתו מחזרו :

(א) כר מה שיתגשם . כפי המזואר (לה א) כל מה שיתגשם המצוי
(צמאמר . ל"ג) שאין יותר יהיה נראה להרגש
מליאות להרגש נפועל רק נמורגש יותר וכל מה שיתפשט השכל מן
יחויצ שכל מה שיתגשם המורגש החומר יהיה נראה לשכל למעין בו
יותר יהיה נרגש להרגש יותר . יותר .

ההיפך בהשגת המושכלות וליאחז השכל לפועל כי המושכל יושג יותר
ויתחלק לחלקי ההקדמות והמופתים :

(א) אם יבוא יבאר גדר המלמד (לן א) אם יבוא החכם ללמד
למחילים צעניכים הרוחנים הענינים הרוחנים
שיהיה זהיר בלימודו וישכילם ע"ד השכליים למתחילים בענין (ב) ולא
האמת ויניס הענינים על אמתותם יסכלום דמיונהם ואם יאמר שום
(ב) ורא יסכרום . שלא יאמר להם זיוף לשכך האזן לא יסכלהו השכל
דברי הטעה ולא טום זיוף אף כי ומעשים הם המציירים שכל כ"ש
כונתי רק לשכך האזן כדי שלא שיהיו הם עצם השכל ר"ל שישוב
יסכלום דמיונהם כאשר הנה המשיג ממין המושג והבן זה .

נמחילים צעניכים האלה יוכלו לטעות וידנו על ההטעה הזאת כי היא אמתית ואם יאמר להם טום
זיוף לא יסכלהו שכלם יען כי הם נמחילים ומעטים הנה שיוכלו לזייר
השכל ומעלום כ"ש שישונו ומעלום להיות נמין המושג עד אשר יסכילו
ומעלום לזכר האמת ען השקר ויסכלו ההטעה האמתית להם ע"כ
יהיו המלמדים זהירים בדבריהם כאשר ילמדו למחילים :

(א) צורת העורם . סנת היות (לן א) צורת העולם סביבות בהכרח
העולם עגולה יען כי לפי שהחפץ המקיפה
הצורה יצ'ן נקיף העולם מכל לך אחד כמו הקו השובב העגולה אחד .

ואין מקום פנוי נמנו והוא ומפלו אחר והחפץ המקיים העולם נקיפה מכל לך כמו הקו סובב העגולה והעולם
נשפעת נמסני צורה אחת נמפלים וכלוים השפועים נמית"ס :
הנמפלים

רב פעלים

(א) הנמשלים העליונים . תואר
 מושל היא רוחני
 לעומת המשל והוא לורת המשל
 והדברים הרוחניים לא נוכל לזייר
 שכל רק ע"י משל וע"י נוכל
 להתזקק קלת ידועה רחוקה על
 המשל . וכן כל ענין עיון מה

מלמד לקרבו אל הידיעה ע"י משל יותר מורגש וכך וככה יסבו המשלים
 מענין לענין כדרך עילה ועליל . ואמר צדקן כי התקיעה ומרועה וג'
 שצדים ומקיעה אין כונתם כפשטם רק הם לרמוז ולזכרון למשלים העליונים
 הרוחניים והם התכונים הגלגלים כולם והנה הגלגלים הנה חשע בכלל ונהם
 שמה תוכניים יען כי נכרים הנה ע"י הכוכבים שבהם והגלגל התשיעי
 הנקרא גלגל היווני הנקיף ויתנועע כל הגלגלים קצו לכדור הארץ צל
 כ"ד שעות אין זו כוכבים כלל ולא שייך לכמה צעם תוכנית רק גלגל סתם
 ובכלל הם חשע :

(ב) הנמשלים בהם . ולמעלה יש רוחניים מועילים אשר נשיגם על סדר
 שנגיח מושל התוכנים והגלגלים כי כמו הגלגל לא
 יתנועע צלי מניע כן יחויב שיהיה גם לגלגלים האלה מניעים נדלים והנה
 הנמשלים :

(ג) ואיזה בית הרואה איזה פעמים צוה החיבור מציא זה הלשון ובספר
 לורת העולם פ"ט אמר כי מה שציקש מרע"ה הראני לא את
 כבודך רלה לראות איזה בית הרואה דהיינו המדה האחרונה מעברו של צנין
 פי ה' אחרונה נקראת בית אלהים בית הרואה . והנה התקיעות האלה
 מרמזים רמוז כפלא על צנין העולם בכלל כי צר"ה נצרא העולם וצעצור
 זה נלטינו לתקוע שופר ולהתפלל מלכיות להמליכהו בתרועה וקול שופר
 כדכתיב צחוללות וקול שופר הריעו לפני המלך ה' . כדרך שממליכים מלכים
 בתקיעות חוללות ושופרות ע"כ אנו מרמזים צערך וסדר התקיעות כוונתנו
 הישרה וכתיוון להמליכו על כל העולם צעליונים ומתחונים וצדך זה נרמזים .
 הנצרא הראשון הנקרא שר העולם ומקבל לורת האחדות כי נעשה עלם אחד
 פשוט (עיין לורת העולם פ"ט) וע"ז תרמו תקיעה הראשונה הפשיטה וג'
 שצדים מרמזים על השלוש המשל צמלך וצמטה וצמלים המתוארים צאם
 צרוח וצמים . (ע"ש פ"י) והם אש לוהט . רוח אור הנעלם . ר"ל השכלים
 הנצדלים . מים עליונים הכסא . ומרועה ט' קולות לרמוז על ט' הגלגלים .
 והנה צמז הגלגלים ככלו כל העולם התחתון והיסודות צפרע כי קצת כל
 ההרכבה כלה הנה הגלגלים והכוכבים ומקיעה האחרונה מרמזת על שכל
 הפועל ועל כולם אמתו ממליכים את הצורא ית"ש :

רב פעלים

יד

לז א כל דבר מצוי בלב חכם בלא שחות ובלא זמן נקרא חכמה ב) וכל ציור דבר אמתי שאינו מצוי בעצמו בלא זמן אינו חכמה וזה הסומך עליה אינו חכם כ"א מקובל .

א כל דבר מצוי . ונצטרך גדר החכמה שהיא דבר שיש לו נולדות בלב החכם בלא זמן רק בפתע פתאום יבוא על אחיפת הדבר עפ"י הקדמות כוללת יחקרנה: ב) וכל ציור. ר"ל אצל הענין שאינו נולוי בעצמו בלא זמן רק

היא ידיעה דבר מה נשומרת ונצטרך ונזמן ועדן זה הדבר לא נקרא חכמה רק נקובל וכל הסומך עליה נקרא נקובל ולא חכם :

מ א המשלים כולם הם סימנים בדמות ציונים להעיר בהם אל הנמשלים הנעלמים . הענין וכן הדין בהמשל יען כי המה הזכרון והדמיון וזכור את המשלים יתן המשל וע"י יזכור הענין הנדרש :

א המשלים כולם. הנולדות והשמות ההשגות הנמשלים בתנ"ך אינן כפשוטן רק הנה משלים נורמזים לנמשלים נעלמים ואינם רק כמו נעשה ליונים לזכור נודרים המורגשים. יותר ישארו זכח לב להפשיטם תחומר המשל אל

מא א בסבת החום מתפשט האויר וכן הדמיון ע"ד המשל בתוארים באש וברוח העליונים והוא סוד אמרו אש לפניו תאכל וסביביו נשעיה מאד .

א בסבת החום. האש והוא הנצטרך הראשון. והרוח העליון והם השכלים הנפרדים נמשלים באש ואויר וכמו שנסבת החום יתפשט החומר (כמבואר לעיל נחמה י"ג) כן נסבת התפשטות הרוח העליון

נסבת הנצטרך הראשון נתפשטו השכלים הנפרדים אים אים על ענודתו והשפעתו לונה שלמותה ומנו כי לכל נצטרך יש לו מלאך ממונה לקיים אותו ולהחיהו וזה סוד אמרו אש לפניו תאכל ר"ל נעת אשר האש הנצטרך הראשון אשר לפניו יתנרך תאכל שפע שבע רלון אז וסביביו נשערו מאד ירעשו להוליא פעולתם באמלעות ההשפעה המגיע עליהם והנצטרך הראשון וכן כתב (בלורת העולם פי"ג) והרוח העליון המקבל פועל האש כו' (ושם פי"א) כי באמלעות זה האויר מתפשט זה האור אל היסודות כו' המשלשל מתפשט רוחני רחוק ומפשוט רוחני קרוב אל מורגש צלי מוגשם וממורגש צלי מוגשם אל מורגשים מוגשם כו' עיי"ש :

מב הרבור סגולה לא א) מגריל וצריך להתבונן בזה.

א מגריל. ל"ל מגזיל. הגדר לסגולה והגבלת. כי סגולה נקראת דבר מה אשר נמלא להמין

כלו כמו הדבור. הלימקה. החיות. כי היא עלם סגולית לכל המין כלו תמיד. זה

רב פעלים

זה לא שייך להגביל צין אנשים ד"מ לומר לאונן המדבר כי אין זה הגבלה על האיש המדובר בו כי זה היא עלם סגולה לכל המין. המגביל הוא דבר אשר ימלא במקרה צאיש מהאישים כמו סכאמר לאונן הכותב. האומן. זה השם מגביל האיש הנכלה נחזרו ולזה קאמר כי הדבור סגילה לא מגביל כידוע בהגיון :

(א) הנפש אור הגוף ידמה הנפש ומכמה צמטל ונמשל לשמש והירח הנפש מדמה ללבנה שהיא מאור הלילה וכן הנפש היא אור הגוף המסך והחכמה הדנה לשמש שהוא מאור היום כן החכמה אור הנפש שהיא דומה ליום ומוסכם המשל והנמשל מכל לר :

(א) ההפרש העיוני. גדר היס. צאמר הוא כופל על דבר המוגבל ונתפש במקום ובזמן. ומלוי. כופל על דבר צלתי מוגבל במקום ובזמן אך הוא מחויב העלימות צלתי אפשרית :

(א) השר הגדול. הנכרא הראשון קוצל לורות האחרות יען כי היא העלה העליונה ודרך זו ילאו ההשפעות לכל העולם זכללו לקיום לורות האחרות והוא קוצל לורת הנקודה הפשיטה ונככה נקודה צמט פשיטה יען כי הנקודה האמיתית היא רק נקודה המלוירת צמכל לא צמורגש ולא צמוט כי נקודה הנחפשה צמורגש ע"כ יש לה גדר הכומצ והאורך ושנה להיות צמוט לא נקודה והנקודה הפשיטה היא דבר דאין לדמות עליה לא אורך ולא רומצ. כן השר הגדול

אין נחפס צמחשנה לרוב העלמו רק השכל והעיון מחייב מלימותו :
(ב) והשכלים הנפרדים סובלים לורת הקו כמו הקו נחוצר מכמה נקודות והקו האמיתי היא הקו שאין לו רק אורך ונתפש קלת צמוט כן יש קלת תפיסה יותר צעיון השכלים הנפרדים ושומרים לורות השמים

צחש כן יש קלח תפוסה יותר צעיון השכלים הנפרדים וסומרים לורות השנים
 ר"ל זהם הוא המחלת הנפרדים והמוגבלים כי הנצרה הראשון הוא צגדר
 האחדות כמש"ל :

ג) והרקיע העליון הוא גלגל התשיעי אשר יסבב הגלגלים כולם אשר תסתחם
 נעשית ההרכבה כמש"ל וילורת הגוף אשר סובל שלשה קוים
 מרוחב אורך עומק א"כ סובל לורת עלמו ולורת הגוף כי הוא הגורם
 הראשי ע"כ הוא צמעלת השלטה והיולי צמעלת הארצעה שהוא סובל לורת
 הארצעה יסודות וזה הוא חצונן העשרה שזהם נכלל לורת העולם
 צכללו . אצל העשר ספירות הנכללים נעשרה מלאכות ציאר
 הנחצר צספר לורת עולם פ"כ וז"ל הם השלש לורות העליונות
 העמוארות צאש רוח ומים כו' והלורה הרציעית האור השמשי המושפע מן
 האור הרוחני השכלי העמואר צאספקלריא המאירה כו' והלורה החמישית הוא
 הלורה צתכלית ההעלמה והוא העמוארת צגלגל השכל כו' והלורה הששית
 היא לורת הגלגל התשיעי העמואר צרקיע כי כשמו כן הוא וגם זה סתר
 עליון ולורה זו היא הענקית והכוללת שאר הלורות הגלגליות כולן וצתכליות
 אליהם ארצע הלורות היסודיות . הכי לך עשר ספירות העמוארות צעשר
 מלאכות כו' ע"כ :

א) מציאות האדם מנצר כי
 האדם לריך השתדלות
 לשלטה דברים האחד . להשגיח על
 הגוף שלא יחלש למען ימיה למדת
 זמנו הקלוז על פני חלד כי
 אם יסבף עלמו ימות צלח עמו . גם ישתדל לקיום המין למען התמדת
 ההויה ולא יתצטל המין . וישתדל להשלם נפשו למען יזכה לחיי עד לעוה"צ :

א) העין רואה אחר ז' קליפות .
 והם עור הקרני . עור
 הלבני , חדר החלון , חדר הפנימי ,
 עור הרשתי , העדסה , ומשם יגיעו
 הקרנים והנלויות לוריד הראות
 העמוצרת לעוח לשפוט על אמיתת
 המוחשים שפעולת העין כפעולת
 חדר החשוך כמצואר צתכמות העמוצה

ומאחרי הז' קליפות רואות הכוכבים צגלגל השמיני צתגורת העזלות אחר
 ז' הגלגלים מהכוכבי לכת . כן השגת החכמה העליונה חכמת האלהית לא
 תושג רק כאשר יקנה האדם מקודם את ז' החכמות וזה כוונת מז"ל צאמרס

רב פעלים

ז' ועלות היו בקולם כי לא יעלה על ראש הקולם לזוא עד תכליתה רק
אחר טענה ועלות החכמות :

א כמו שהמזון . שהחוס הטעני
טענה"י יוכל וינס מן
רעוזתו ולחוטו הטעני ולריך למזון
למען השלם החסרון ונמזגו .
ולהעמידו על ודתו וטענו . כן ההוים
האישים הם השלמת הנפסדים למען קיום
הניין להשמדת ההויה שיתמיד
למדת זמן הקלוב להשמדת העולם :

א) כמו שפעולת . האש נכרת
בנחלים כאשר ונקבלים
הלבע שאדום כן פעולת שכל
הפועל שהוכחו הפוליסופים
הקדמונים למניע היסודות ונתן
הלורות כיכרת בהנצדלים :

א) גנת אגוז ר"ל יען כי ונראשית
ההסקפה כראה שכון
לאגוז אחת רק צדך משל הכיחו
עליו טס גנה עז"ק כי צאמת
רומזת לגנה מיוחדת של אגוזים
והא דלא קאמר גנת אגוזים יען כי

צלשון הנקרא לא נמלא כינו לשון רצים על אגוזים רק צלשון רז"ל יש הרצה
ואפשר כי צלשון הנקרא ניין האגוז ככלל היחיד והרצים צטס אחד ולא ישתנה
תואר השם וצזה כוון הרצ ז"ל לסקוד מופלג ונראה שדעתו (עיין צפרדס
רמונים לרמ"ק שער ערכי הכנויים) למ"ס צתיקוני הזהר כי המלכות נקראת אגוז
וגן תתאי ונקראת צפני עלמה גנת אגוז כמו אגוז המתלצשת צמוך קליפותיו .
ולא כמ"ס צנקום אחר צתיקוני הזהר כי היסוד נקרא אגוז . והראיה מדדחק
הרצ עלמנו לפרש מלת אגוז דהוא נקרא צלשון נקרא צלשון רצים וגנת אגוז
רומזת לגנה מיוחדת של אגוזים ואי ס"ל דיסוד נקרא אגוז כוכל לפרש אגוז
לשון יחיד ופי' הכתוב הוא כי המלכות הוא גנתו של אגוז דהיינו גנת היסוד
שנקרא אגוז א"ו ס"ל כצדרא הראשונה . אכן צספר לרור המור להרצ ז"ל
כראה דס"ל כנאמר השני צתיקונים דיסוד נקרא אגוז והמדה העשירית גנת
אגוז וסתייהם כאחד טוצים רז"ל טס פ"ח" יסוד האגוז נפלא מאד ארמוז עליו
צנקום אשר הכינותי צעהי"ת ומזל תאוניס נקרא צלשון ערצי גוזא והצן זה"
ע"כ וכונתו צזה לאגוז נגזר מן לשון ערצי גוזא ופירושו תאוניס והנה
נקראת

נקראת ונלכות גנת אגוז ע"ם שניהם דנלכות נקראת גן והתשיעית נקראת אגוז ושניהם הם תאומים. עד שנקראת המדה העשירית גנת אגוז והנה זלשון ערבי גוז אגוזי גוזא הוא ככז תאומים. א"כ זלשון ערבי אגוז ותאומים נגזרים מנולה אחת ואגוז ירמו לתאומים:

(א) צורת העידם. זכלים האלו
צריך לציין
זהם צמדות העגולה וצנעה אלה
הכלים ורמוזים להכלים הרומזים
הנוקיימים העולם כי, ונעגל, ורמוז
ללורה החמישית גלגל השכל,

העגולה, לגלגל התשיעי לורה הששית (עיין ל"ה פ' כ'), וצמחוגה, הדומות לזרועות ורמוז לזרועות עולם והנה הארבע יסודות שמתחתם זרועות עולם שהנה סבת המורכבים והעולם כולו. והנה הארבעה לורות האחרונות עיי"ש וצפ"ז טס. צעמוד. ורמוז לעמוד אחד ולדיק שמו שאלמר ולדיק יסוד עולם. טס פי"ז. וצקו הסוצ. ורמוז להסכלים הכדלים מניעי הגלגלים שהם מניינים צקו כו"ש צמחוגה כ"ח כי הקו ורמוז להסכלים הנפרדים כי יש להם השגה צשכל כמו הקו נושא צחוש. וצקצת התנועה הטבעית הסוצצת ירמוז לנ"ש צל"ה פי"ג וז"ל והטבע הוא סוד אלהי וכח רוחני נעלם ומתלכד התלכדות ראשונה צתנועת הגלגל העליון אינו כודע מלד עלמו כלל כו', וצמרכזה. ירמוז לנ"ש טס פי"ז כי מרכז ורמוזת להיכל קודש וכוון צאנלע.

(א) רומזים לפחות משנים ירמוז
לשני השמות אלו
אשה הויה צ"ה כו"ש צל"ה פי"ז
וז"ל על היות סתר שני השמות
סתר אחד ונתעלמים זה עם זה
וגם שני התיצות מנוכרות אשה
אל אחתה עיי"ש ונתצאר להלן צזה
המחמר לצסוק. (ב) אמנם שמוך

ותורק ושמוך. ורמוזים לג' שמות כדלים זמ"ז צעלם ר"ל הג' שמות יה אשה הויה צ"ה שכל אחד מעיד על ענין אחר ג' עניינים נפרדים והנה, טס יה, הוא הטס מורה על עלמותו והתיחדו להישר על היחוד העליון השלם המוחלט ורמוז קלת רמוז צשתי אותיותיו לנליאת עולם השכל ועולם הטבעי, טס אשה. ונעיר על הטס הקדמוני ומורה על נליאות האל וקדמותו ורמוז צשלש אותיותיו קלת רמוז לשלשת חלקי העולם כי זכלל הטס הזה ככלל מושלש אותיות אה"ו, והטס הויה צ"ה מורה על מהותו ועלמו

רב פעלים

ועלנו ועל חרש העולם הוראה גיורה ורומז ג"כ צרבע אמותיו קלת
 רמז לעולם היקודות. א"כ הנה ונעידים לג' ענינים נפרדים ועכ"ז שלמותם
 ושלשם מורים על עלמות הנית"ש ושלשם כאחד טובים עיין ל"ה פ"ח
 והשלמה שנות אלו הם חכמה זינה תפארת כי שמן הוא בחכמה ומחכמה
 כשפעת החכמה ותורק לזינה והשם הוי"ה הוא עלם שמו יתברך ושלשם
 כאחד טובים כי שורש אלו התיצות והאמותיות הינה רק קיים ונקודות כי
 האות ה' נצנית על קוים והיודין כמו נקודות וכאשר נתעלמים הנקודות
 זהקוים יתארו לאות שלם ושם אחד שלם. עיי"ש ל"ה פ"ז וז"ל „ומתעלמים
 זה גזה כהתעלם אוחו חומר נעלם הנעלם צאותו לורה הנעלמות ונתעלם
 הנקודה צמוע הסוצו והסוצו ננקודה ככרמז צאל"ף וצא"ו עיי"ש" ורלה גזה
 להשמיענו איך הם מתעלמים יחד כי תמונתם מיוסדים על נקודה וקו והקו
 והנקודה מתעלמים יחד ר"ל כי כהתעלם הנקודה זהקו. והתעלם הקו
 ננקודה יהיה נספרם אחד ורמז צאל"ף וצא"ו כשתיה לורת האלף צליו
 יו"י עולה כ"ו ותחלוק הרקיע דהיינו הואו המצבר לשני היודין לליור שני
 ויין ישאר י"ו למעלה י"ו למטה ועולים ל"צ כמנין ל"צ שנים. כנודע צקצלה
 וכאן נתעלם הנקודה זהקו השני יודין זהרקיע דהוא הקו וצ"ו המגדלת
 צהאל"ף. ועתה ראה וצ"ו צמילוי א' כשתיה הא' צליו יו"ד עולה כ'
 והשני קוים י"צ ג"כ נס"ה ל"צ וכאן נתעלמו הקוים זהנקודה כי כאשר
 עשינו מהאלף המילוי יו"ד היא לורת הנקודה י' א"כ א' מאהיה כמו ו'
 מהויה והוא כמו צמיהם א' או ו' ושמיהם אהיה או הויה א"כ שניהם משולבות
 אשה אל אחותה :

א) בהם. ל"ל צדס. כי אינו דומה חיות הנצמח"י לחיות החי
 המדבר כי חיות הנצמח"י היא חיות הטבעית נקצת הדם ומרולתם
 כמאמר הכתוב כי הדם הוא הנפש חזל מליאות החי המדבר מתוארת
 צאדס ר"ל מלך השכל והלורה

הרוחנית הנאללת עליו דהיינו הנפש הרוחנית וכל כחות האנושית אף כחות
 החיות איננה טבעית צעלם ממקור הדם רק גם הנה כחות נכחות הנפש
 הרוחנית המלצמת הכחות הטבעיים וכנ"ש הר"מ ז"ל צמונה פדקיו למ"ה
 אצות כי חיות הנצמח"י וחיות האנושי המדבר אינם נקראים חיים רק צשימוף
 השם חזל איך הלומח והחיות צאדס כלומח והחיות הלומחים והנצמח"י.
 והחכם עיניו צראשו ר"ל תכלית קיום האדם הם עיניו ר"ל החכמות כי עיין
 מלשון עיון חקירה שכלית והכסיל דמו צראשו רלה לומר קיום חיותו הוא רק
 מהדס החיוכי הטבעי כמו שארי צמח"י ולינו עיין חנושי ג
 ההגיון

(א) הסגיון הוא יסוד החכמות
 כולן כמלך כמדונה כי ע"י
 חכמת הסגיון ילמד דרכי ההקט
 והעופת והמה הסולמות לעלות על צמתי החכמות כולן :

(ב) מיני השרצים המשתנים
 בצורות וטבעים ופעולות
 והם המינים המתהווים בלי זכרים
 ונקבות מי השומר סדרו ומינו של
 כאו"א מהמינים או מאיש כל מין
 ומין וצורותיו וגווניו ופעולותיו
 יעמדו בה בעלי המחקר (ב) ויעמידנו
 על העיקר. ואם אין מענה בפיהם
 חכמה מה אין להם (ג) וכבר
 שאדתיים על מהות כל הדבר ועיצומו
 ואמרו לי מה שמו. ובאור זה הוא
 כי השאלות על גבולי הדברים הם
 ארבע לא תושג ידיעות שום מוגבל
 בזולחן. השאלה הראשונה היא
 שישאל השואל על שום דבר אם
 ישנו במציאות. והשני מהו זה
 שהשאלה נוספת עליו. השלישית
 בעד איכותו. והרביעית למה זה. לפיכך
 אפשר לשואל לשאול ע"כ דבר
 מוגבל מהו כגון שישאל מחו זהו
 הדבר שאנו עומדים עליו ישובהו
 הנשאל ארץ או אדמה והנה אינו
 משיב דבר על שאלה זו כלל לפי
 שהשואל שואל כענין על מהות
 הדבר וזה משיבו מה שמו המוסכם
 עליו באיזה לשון שיודמן וכן
 בשאר הדברים שהחקירה על מהותם
 אפשרות ועוד יש לשאול המעמיק
 לעמוד על (ד) גבול הדבר המבוקש
 ולומר מהו עצם האדם ותהיה
 התשובה חי מדבר מת ואני אומר
 כי אין חי מדבר עצם האדם כ"א
 שמות מוסכמים אל המקרים המתקנין
 עצם

(א) מיני השרצים צסימור סדר
 מיני הסרלים
 המתהווים ונבלי זכר ונקבה רק
 כצרכים נאשפתות ועכ"ז יש מינים
 שזכים שזים למיניהם צסדר ככון
 וגם הסימור ומינים וגוויים שזכים
 ומיני אישים נמתלפים כמו הכוסים
 הלזכים ודומים ועלם תעודת
 פעולת כל מין ומין כפעולת החוונט
 לחפור חפירות צצטן אדמה שלך
 לשלות דגים ון היס הוא מופת
 ונונח לאמונת השגחה פרטיה נגד
 כל צעלי המחקר ויודו כלנו כי
 הצוית"ס הוא פועל ולוונן האמתי
 כי הם יעמדו כצוך ונבלי חת מענה
 על שאלתם לתת קנה לודקת
 לדברים האלה עפ"י אמונתם
 צצצעות (ב) ויעמידנו על העיקר
 יודו על העיקר הנקיים הדברים
 האלה והוא הצוית"ס (ג) וכבר
 שאלתיים ולרזיה כי אינם
 יודעים נהות ועלמות הדברים כי
 כאשר שאלתיים על נהות ועלם
 הדברים לא היה להם מענה צפיהם
 כלל לכנות שם פרטי על המהות
 ועלם הנשאל כי כאשר נשאל להם
 על נהות לאמור נהו. יסובו לי צצמו
 המוסכם עליו א"כ אין התשובה
 ונין השאלה ד"ע נהו הדבר שאנו
 עומדים עליו והוא שאלה ממהות
 האפשרי שאמכנו יכולים לעמוד על
 הארץ ועל כלי ועל אדם על כל
 מה שאפשר לעמוד עליו ויסו
 הכשאל 3.

רב פעלים

עצם האדם וגם החיות אינן מיוחדות אותו משאר בעח"י וגם הדבור הוא סגולה ואינה עצם. וא"ת משכיל במקום דבור הרי אינך מיוחד מהשכל הנפרד יחוד מוחלט ולא עוד אלא שאין כל איש ואיש מאישי המין האנושי משכיל בפועל (ה) ואם תמשיך התשובה עד הגבול המשולש הרי במלה השאלה והתשובה מעקריהן שהרי לא נשלם הגדר שיהיה נגדר בו בהיותו בחיים כלל וגם לאחר מותו אינו חי ואינו מדבר והרי נמצא גדר האדם משולש במאמר לא בעצם. (ו) ומלת מים רומזת לשתי מהיות העליונים ותחתונים והבן זה. לפיכך אין היריעה שלמה כ"א ביריעת המהות התכלי שהוא צורת העולם והבן זה ג"כ והנה הכריחנו העיון השלם להישיר אל עצם המהות התכליי המשפיע מציאות ומהות לכל הנבראים שתחתיו ע"ד השתלשלות הנעלמות ואולי יש אתנו יודע עד מה ישנו מהות העולם כולו קו לקו בכרדיו וחלקיו :

הכסאל חרץ או אדמה הכה אין התשובה נמנין השאלה כי לא נתנו התשובה על המהות רק על השם המוסכם עליו והנה השואל שאל כענין והמשיב לא השיב כענין. (ד) על גבול הדבר גבול הונח על העלם המגביל דבר אחד נחצרו. כעו הדומם מהלומח א"כ הלמיתה היא המגביל הנראה ולא צעלם. וישאל השואל מהו עלם האדם ותהיה התשובה חי מדבר נת הכה אין התשובה נמנין השאלה כי חי מדבר אינם עלם האדם כ"א צמות מוסכמים אל המקרים המתקנין עלם האדם. כי הם עניינים מנותפים לעלם האדם לתקנו למדבר, וגם צטם חי אינו מגביל עלם האדם כי החיות כולל גם שארי הבעח"י גם, מדבר, אינו מגביל עלם האדם כי היא רק סגולה ואינו עלם רק סגולה צהעלם. וצם משכיל אינו מיוחד עלם האדם יען כי צם משכיל כולל גם להשכל נפרד כי גם הוא משכיל עילתו : ועוד כי צם משכיל אינו כולל לכל אדם שאין כל איש משכיל.

(ה) ואם תמשיך את התשובה עד גבול המשולש ראה שתגבילהו לומח חי מדבר או לדבר טיט לו שלשה מרחקים אורך רוחב עומק הרי צטלה השאלה והתשובה מעקריהן כי צזה אשר העלם הכסאל הוא דבר נגדר מגבול המשולש לא נשלם גדר העלם כי גדר העלם לריך להיות עלם מנתעלם צמות הדבר צין צחיו צין צמותו וחלה המשולשים לא נתעלמו צו לעולמים כי יט חקטים שאין להם כח הדבור ולא נשלם הגדר אפי' צהיותם צחיים ואחר מותו אינו חי ולא מדבר וגם המשולש מפקדים יתצטלו צמותו כי ירקצ צשחת צלי . א"כ הגדר משולש אינו אלא צמאמר לא צעלם :

(ו) וכן הדין. צמים לא יוכלו להגביל מהותם כי מלת מים כולל מים עליונים ומחתונים והמים עליונים אינם צפועל, ע"כ אין להצין רק צמות התכלי דמאמר דהוא דבר נמשך מהתכלית ע"כ העיון השלם יכריחנו להיטייר על עלם התכלית המשפיע המליחות ע"ד השתלשלות ואין אנו מציינין רק

רק דרך כללי ואולי יהיה לנו חכמת ונה היינו מצויין כל הצריחה קו לקו .

(א) השכל הנפרד הנה ענאר צזה
 כי לא צגדר האחד
 הכאמר על הצורה ית"ש האחד הכאמר
 על השכל הנפרד כי האחד הכאמר על
 הנפרד כאמר על אחדות העלם כי אינו
 נא (א) השכל הנפרד מצד שאינו
 גוף הוא אחד והמצוי
 הראשון ית' מצד שהוא אחד אינו
 גוף :

מורכב רק גדר השכל הנפרד והצדלו הוא צערך עילה ועלול אבל האחד הכאמר על
 הצורה ית"ש כאמר על אחדותו הגמורה שאין עוד זולתו. והנה האחדות משכל נפרד
 נחייב אחדותו מלך שאינו גוף יען כי נצטרר שהם מניעים הגבלים צתמידות
 ולא ייעפו ע"כ אינם גופים מורכבים כי כל מורכב נפסד צהכרח . והם
 אינם נפקדים מחויב שאינם מורכבים מחומר היסודות רק הם חומר רוחני
 אחד והרכבתם היא הרכבה רוחנית ומלקי ההרכבה צהם אחד צאחדות אין
 להשיג מהות חלקי הרכבתם רק יש השגה רחוקה מהרכבתם והגבלתם שהם
 צדרך עילה ועליל . אבל הצורה ית"ש נמשך שליכת הגשם מלך אחדותו כי
 אחדותו הוא ראשית ההכרח וקיום החקירה כי כל העלולים צאשר הנה
 נפרדים ע"כ הנה מוגבלים מלך הרכבה או מיסודות מחולקים או הרכבה
 רוחנית מחומר הנצדלים וכל מורכב לריך לפועל הרכבה כי ההרכבה לא
 מעשה ועלונה ע"כ ננולא אחד מיוחד מחויב הנולאות אשר פעל ועשה
 המורכבים האלו והוא היחוד הצית"ם וכאשר נוכיח אחדותו נכריח מזה על
 צלולת חומרנו כי אם יהיה גוף ע"כ הוא מורכב כי כל גוף מורכב ולריך
 לפועל עושה ההרכבה א"כ חזר הדין למכלית מחויב הנולאות מופשט מחומר
 ואינו גוף ולא כח צגוף כמש"ל :

(א) הצל והחשך אמר הכחוצ
 צראשית צרה אלהים את
 השמים ואת הארץ כו' וחשך
 עפ"י תהום . והנה יקשה לכאורה

הלא חשך הוא אפיסת האור והנה אז לא נצראת עדין האורה ואיך נקרא
 שם חשך קודם הצראות האור לכן רנה צזה המאמר לצאר גדר שמות מלל
 וחשך ונוטה לדעת ר' יונה אצן גנאח כי חשך וחשך אחת שר' יונה פירש
 וצתחפתחם חשך היום כמו חשך השמש . עיין צם' השרשים לרד"ק שורש
 חשך . וס"ל להרב כי חשך מוגזרת חשך , ולל מוגזרת ללל . יען כי הלל
 והחשך נמהים מנפאת המוחשים המצחירים האור מלהתפשט על הגופים
 והמוחשים שאחריהם כמו כדור הארץ צעת יצוא לככת השמש יסחור וימנוע
 אורו מלהתפשט לאחורי הכדור א"כ הגופים שנאחורי הכדור נלולים
 ומחשכים ומקרי השמש ועפ"י הנחה הזאת הונח שם חשך כמו וחשך
 עפ"י תהום שאמר הכחוצ כי צצריחת הארץ ננולאת הסבה המונעות
 והמושכת

רב פעלים

החושבת והגם תרת המאורים עפ"י תהום. א"כ הלל והמסך נכראו נצריאח
הארץ :

(א) סוד הנקודה והמסכם מהנמשלים
זהם כי הנמשלים העליונים
נמשלים זהם כמו שציאר למעלה
צמאמרים שונים כי הנקודה רומזת

להנצח הראשון שאין לו תפיסה רק צשכל לא צמוש ותפיסה רחוקה כמו
הנקודה שאין לו רוחם ואורך ואיני כיסג צמוש. הקו ירמז להסכלים נפרדים
צ"ש זהם השגה ותפיסה יותר כמו שהקו ניסג מרחקו צמוש. הגלגלים צשטח.
כי ישמעו ויגולו לעיני כל והגוף לגוף המורכב א"כ הדברים הרחוקים
נמשלים זהם והם נמשכים ונשפעים מהנמשלים ההם .

(א) אמר המדבר המרוצב אינו
נמלא גדר עלוי הונח
צעלם וראשונה על דצר נמלא
מעלמו צלי פעולה נוספת מצחוץ
רק נמלא מעלמו צקנולת הטצע
א"כ המרוצב נוכל לומר שאינו
נמלא יען שאין נליאותו
מצעית רק נלאכיות אצל המשולט
ידו צכל ויד כל צו, כי כל גוף
משולט ר"ל לא משולט צגס

רק כולל מוגזלי המשולט רנה סכל גוף מוגזל משלטה קוים אורך רוחם
עומק :

(ב) ומסמנים י"צ משולטים גשמיים וגם צנחיתת ההשגחה וצנת קוים העולם
יקמו צעלי המקוצלים י"צ משולטים גשמיים ר"ל משולטים
גמורים מוגזלים צין שלטה קוים והיינו משולט גמור ויכניה צשם גשמיים
ור"ל גמורים ויעיר על הי"צ גזולי אלכסון המצואר צספר ילירה צריתא
מ"ג אשר דרך הי"צ לרופי ההיות תרד ההשפעה צי"צ אלכסונים ונחלקים
למספר י"צ החדשים ומקור הצרכה מאין סוף צ"ה עד מרכז הארץ
ומרחיצין והולכין ומצור הארץ עד עדי עד והן זרעות עולם יולאים
מלון העליון הנעלם והמה צכלל י"צ משולטים גמורים מוגזלים צין ג'
קוים והיינו שני קוים וחלק י"צ מהקוצב תכלית ההשפעה והרלון המקיף
העולים מכל לר .

(ג) וגם השילוש משתלשל רנה צזה השילוש הנצחא הראשון. הרוח. ומים
העליונים. דמיון העלך והמטנה והשלטים (לעיל מאמר ל"ח) והמה
משתלשלים

אנשלתלים צדך עילה ועלול מן הראש העולם הקדמוני עד סוף העולם :

א) הנציצות גם מופת לנטול הרקות , למרצית העיון צמליאות הרקות אערתי להאריך קלת ולצאר העופתים טרלה הרצ המחזרז"ל להניח צטרי החקירה הטיא :

ב) הנציצות גם מופת לביטול הרקות וכן בראיית הכוכבים ב) כי הניצוץ השמשי מתלכד במ ראשון ראשון עד שמגיעין להרגש הראות. והמופת לבטול הרקות ג) הוא בעצמו מופת למציאותו והבן זה כי חתום הוא .

הנה הפילוסופים כלם וצכללם ארוסטי חקרו ודרשו אם

יש ונליאות לרקות צעולם והיינו טיינאל צעולם ונליאות נגי מרחקים נאורק ורוחצ ועומוק כדלים וכפטיים מן הגסס וצזולת חווצר . ואשר טציאס לחקירה הזאת הוא כפי העצואר צקלורי אכן רש"ד לשמע טצעי לאריסטו נאנצר רציעי וז"ל ״הנחטצה אשר קרה לנו צחחלת הנערות טמה טלא ינוע ראותנו ולא יעוק אותנו הקפתו נחטצו אותו רקות״ עיי"ס וקלתס חטצו צחיוצ הרקות ואריסטו האריך צנטול הרקות והטאננת הנחמו זאת צד' מופתים . האחד אם הטי הרקות נטלא . הטנועה צלתי נטלאח , והוא כי הטנועה לא טנלעט אם טנועה הכרמיית או טצנעית והנה הטצנעית טחחלק לפי הטנע או לצרות מננו או להטקרצ למה טאליו יטנועע ואס הרקות נטלא הנה צרקות אין צו הטחלפות כי אין צו טוס דצר העחייב הטננו ואליו א"כ לא יטכן צו טנועה טצנעית גם הטנועה ההכרמיית לא טנלא כי טצנת ההכרמי הוא טהחוייר יקבל כס הדחופה נהטנוע הראשון וידחפהו למחוז חפץ הזורק ואס יהיה רקות נטלא צלא חוייר א"כ יחוייב כי צהפרד הטניע טחצטל הטניעה טחך וצהפרד חפץ מן היתר יונח טחך. ואשר חטצו צרקות הטי יען כי אס אין רקות נטלא לא יטכן הטניעה כי אף יטכן הכנס גסס צגטס. המופח השני טציאור אריסטו. הוא כי ידוע כי טצנת נהיירת ואיחור הטנועה נערכים צחילופי הטנוונעיס או מקצלי הטנועה ד"ת טני גופיס טוים צכמות חומרס והאחד ידחף נכח טנועה צכפליס נחצירד יהיה נירוף טניעתו כפליס ננערוף הטנועה נגוף השני כמו גוף א הטוה צכמות חומרו עם גוף ב ונטקל כאו"א עטרה ליערלות וגוף א ירוץ צרגע אחת נרחק אלך אנה וגוף ב ירוץ צרגע אחת נאה אנה יחוייב צהכרת טמהירת טנועת גוף א הוא עטרה פעמיס נמהירת טנועת גוף ב או הנה מחולפיס נערך נקצלי הטנועה טלא יטוה אס הנפילה טהיה צאור או צניס. כי אס המוחט יטנועע צחוך האור או הניס. האור או הניס סס נקצלי הטנועה ויותר ינחר המוחט צמרילתו צחוך האור נמרילתו צניס והנה גורמיס המהירות וההחאחרות ולפי"ז אס הריקות נטלא. יטחייב טאין כאן טוס דצר נקצל הטנועה א"כ יטחייב טהנחטנועע צו יטנועע צלתי זמן כי אין כאן דצר נקצל הטנועה וזה הדצר טקר טיטנועע דצר צלתי זמן :

המופת

רב פעלים

המופת הג' מלד חלופי התנועים הוא מזה הלד צעלמו כי ההקדמה לודקות שמחליפי זמן הנפילה נערכת כפי חלופי כח דחופה מהתנועים והנה זרקות נחזרר כי שם תחויב מלוא התנועה זולת זמן כאשר זררנו מערך מקצלי התנועה . א"כ יחויב שמחלופי המונעים לא תסתלק התנועה וזה שקר . המופת רד' אם היה הרקות נמלא וגדר הרקות הוא שגם אליו ג' מרחקים נדלל מנגס וריק מכל והנה הכנס גסם נגסם היא מלד מרחקיו הג' ואי אפשר הכנס הנגסם זרקות שגם אליו מרחקים הג' ואם יכנסו הגשמים זרקתי הרקות ואם הוא אפשרי הנה אפשרות הכנס גסם נגסם ג"כ אפשרי וזה שקר . והנה הרב ר' מסדאי קרשקס צספרו אור ה' הוכיח בטול מופתיו הארבעה אשר באמת שוים בטול כי על מופתי שקר כאלה רלה לזנות באצני תהו להמנעת מליאות גודל זלתי צעל תכלית . והבטיל ממופת הא' הוא . כי האומרים שאם לא יהיה הרקות נמלא היחה התנועה זלתי אפשרית אין כונתם כי הרקות קצת התנועה שאם יאמרו כן היה הלדק אמו לבאר הפך כונתם כי זרקות לא ימלא מוננו ואליו אלל הם לא אמרו רק היותו קצת צמקרה ולא יחויב היות הרקות פועל או תכלית . והביטול המופת הג' והג' שתנועה זרקות תחויב שתהיה זולת זמן כי אין דבר מקצל התנועה הלא ידוע אלל חכמי הטבע כי לכל ערך תחויב דבר שרשי והנחה קדומה ועל קוטב השרשית תקוב הערך א"כ אם התנועה נערכת צערך המקצלים א"כ מוכרח להיות צמליאות תנועה שרשית ועל ערכה תעורך כח זה לעומת כח האחר ד"מ איחר התנועה באיש היגע לאיחר התנועה באיש היותר יגע כאחר היגיעה אל היגיעה ואם תלקנו היגיעה תשאר התנועה השרשית וכן הדין צשאר ערכי התנועה א"כ התנועה השרשית תחויב להיות צעלם זרקות וכאשר יבואו מונעים אחרים יהיו נערכים צערך הכחות נוסף על התנועה השרשית . ור"ל יען כי מקצלי התנועה אינם רק גורמים נהירת ואיחר וכאשר נסלק הגורמים נחויב להשאר תנועה שרשית והיא קצת התנועה באמת ואין זה רק הכח המניע והוא השרשית לכלן וכיון דנטבע כח המניע לתח זמן להתנועה בהסתלק הזמן צמולת התנועה ובכמות גודל המנוע א"כ יחויב שגם בהסתלק המקצל תשאר זמן השרשית אלל כשננוט שהמקצל הוא קצת השרשית לתנועה אז שייך לדין כי בהסתלק המקצל תהי' התנועה זלתי זמן אלל המקצל היא רק פעולה נוספות על השרשית . ובטור המופת הד' היא ככל ורשע רצה ומהתלות לוא נאה לכסיל לאומרו ואף כי לחוקר כזה אך כפלתו ורשעתו העתהו שהאומרים זרקות אין כוח המניע גסם נגסם מלד המרחקים נלד רק מלד שהם צעלי חומר ואם היה שאין המנעת מפאת החומר . המרחקים לא יעוררו מקום והיה אפשר הכנס גסם נגסם רק החומר הוא המונע . עיין אור ה' מאמר א' כלל א' וכלל ב' שהארץ צה והנה המצב ז"ל המליא מופת לטול הרקות נקצת הגעת הנליות . כי קצת הראות האור חשבו הקדמונים כי היא התפשטות האור מנוף המאיר ומנוו יזרמו תמיד זלי הספק חלקים מאורים זלתי מתנועים

מתנועעים והם הקוים המאירים ומגיעים לעינינו אכן חוקרי הטבע האחרונים
 זלנו זדעה הזאת כי לא יזן על כזן טצע התכנות והתדעכות הנלכות
 נסכי גופים מאירים הנפגסים על נקודה אחת כאשר הרגיסי כמה פעמים
 זקרי הכוכבים. ע"כ החליטו כי כל אור העולם כלו זלל על כל גדותיו
 מתומר אירי זך ודק לזלל זלתי מתנועעים והם מקבלים הרעדה מהארת
 גוף המאיר ויעשו גלים עד זואם על זנת העין כמו שזיארתי לזעלה
 זאזר א'. והחלקי האירים הם נקראים זסם איטור ויען כי קנת הארה
 היא רק זנפאת תנועת האור ע"כ כאשר יפגשו שני תנועות נסכי אירים
 זמתגדים שזים זכח תנועתם יזנתו זתלועה זתתנגדותם וכאשר אין תנועה
 אין הארה כאשר זיארתי לזעלה זאריכות אזל לזעה הראשונה זגוף קוי
 האור יגיעו לא יתכן ההדעכה והכזיה שזניהם גופים מאירים אזל להדעה
 הזאת לא יגיע אלינו רק הגל האחרון ע"י תניעת ההרעדה זשאור זנוכה
 על הוריד זזעיר אוחו לזפוט על זשפט המאור כמו הרעדת האור ע"י הקול
 זנוכה על הזך הזלן לזפוט על אנוכה הקול וכאשר תזנות התנועה תזנות
 קנות ההרעדה. והנה האור האור הזוא הוא כ"כ דק לזלל עד שזעזור
 זחוך הגופים המוקסים ג"כ זזתנאי זיהי' הגופים זכים כמו זחוך הזכות
 זאחלמה ב) "הניצוץ יתלכד במ ראשון ראשון" זנוכה דהקושיא זשדעכת
 הנלכות והקרי אור לחלמו לזלל קנה אחרת לזליאות האור ולא הספיק
 להנחת האור הזך האיטורי כי ההנחה הזאת הלל זקרוז זאת זנת
 חקפ"ג. אכן הרז ז"ל להכלל זקושיא הזאת החליט כי האור זעז היא
 הקנה להנעת האור אללנו כמו שהניס יגרשו האור זגל אל גל כן יתלכד
 האור זשאור והאור יגיעו אללנו זגל אל גל וכאשר יפגשו גלים זמתגדים
 זשנת התנועה ולא יגיעו אלינו. והנה זה זניפת לזטול הרקות דאם רקות
 זזוי לא תזלל הנעת אור הכוכבים אלינו שהם כזללים זאזלעות לכידת
 האור זשאור : ג) הוא בעצמו זופת אל זליאותו. הרז ז"ל לא החליט
 הזופת הזה להנחה זוחלטה כי אם חויז הנעת האור היא זאזלעית האור
 א"כ לא יתכן ראה זאירות זוכה כי לא כל הקוים נלכרים זגוף אירי
 זערכים זזזגם זה לזה כי כל האור אינו שזו זזזג כי זקוומות זקוומות יש
 זנהם יזישים זנהם לחוס לפי ערך האדים א"כ לא יתכן שזיפלו כל קוי הגוף
 זמאור זפעם אחד על וריד הראות שזוכל לזפוט על לורת גוף זמאור זפ"א
 דק זרגעים זמתלפים ולא חחויז הראות זפעם אחת ולא יתכן ראה זהירה
 זקנה הזאת חחויז זליאות הרקות זחוך האור כי האור כמו גוף קפוגי
 זחוכחלת כן האור זחללים רזים רקים זוכל וכל זודרך הנקזים רזים הם
 יזונו הקרי שזגז זאשר יזללו זקום זו עזור זלי שזם זלעני והיא כדעת
 הזנרז הראשונה ולא יהיה להם שזם זניעה חזוני וזזואו כולם להעין
 זצויה זתאה ראה זכה זזהירה זקושיא האחרת זשדעכת הקריים זקוומה
 זזומז ע"כ אין להעמיד על עיקר זליאות הרקות כי יש דעות נוטות לכאן
 זלכאן זכן החליט הרז ר' חקדאי ז"ל שאין להחליט הנחה זוחלטה על
 חקירה

רב פעלים

המקירה הזאת מהרקות (סם מאמר א' כלל ז') "וז"ל יראה כי אנחנו אם פנינו מקום הארץ וחולי עד המרכז יתמלא אורח אם זה מלך המנעם הרקות או לסנת כוזד האורח לא התנצר עדיין ולא יתנצר ע"כ" והנה לפי הלכת חוקרי זמננו סנת הנעת האור כי נתחייב מגלי האור הדק האיטיר אשר אין מקום דיק ומננו במרחק מרחבי הצריחה ולא נתחייב ע"י האור הנשמי לא יונח עכירת הרמות כי האור האיטיר לא יסתנה ומזגו כי הוא אור צלתי נתפס ולא יסתנה ויחויב שיפלו גלי קרני האור בערך טוה ומסודר ומסצנים ראה זכה ובהורה :

(א) מעשה המרכבה יבאר כי (א א) מעשה המרכבה בראשית נפסוק ברא אלהים והוא חכמת ראשון מתורתנו מרומזים מעשה המרכבה ומעשה בראשית בשלטה תיבות הראשונות כרמזת מעשה המרכבה כמ"ס בלורת עולם פ"ו

ז' ומבאשית תורה על אחדותו הצורח ית"ס כי ז' וכן תיבת בראשית הוא ז' ראשית תורה על שני אלפי אלף חכמה אלף זינה שני אלפי נחכמה וזינה ע"ד ה' בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתצורה מדות הרחמים ושורש הדין וזינה שנותפת עם מדת הרחמים (ב) את השמים ואת הארץ אם נכילים בקרבם רמז חכמת מעשה בראשית והוא חכמת הטבע :

(א) שלשה מציאים כי נשמש (א א) שלשה מציאים לא וירא והאדם לא כאשר ויקרא למאור הגדול שמש ולמאור הקטן ירח וכאשר נברא האדם לא כאשר ויקרא לו אדם כמ"ס ברקיע וזינשה וצאור ולילה.

יען אלה השלשה לא קבלו עדיין לורותיהן המשלימות אותן צעת הצדקן כי שלימות המאורות הוא שיהיו לאותות ולמועדים ליעים ולשכים ולא נעשה עדיין פעולותיהן צעת בריאתן ולא נשלמה שלימותן, גם האדם נברא להתעודת המין ולא נבראת עדיין בת זוגו. ע"כ לא נקרא אדם צעת הצדקן עד אשר נתנה לו חוה ע"כ כתיב ויקרא את שמה אדם ציום הצדקס כאשר נבראו שניהם אז קראם אדם, ואף כי בבריאת הדשאים והדגים והבעה"י לא כתוב ויקרא אינן דומין לרקיע וינשה כי הם נבראו באמצעות הנווי אשר צוה ה' להארץ להוליא נה שצחחה ולהתים שיוליאו הדגים למיניהם ולפי דומים להרקיע והארץ שהמליאם הקצ"ה צעלמו צלי אמצעי דנדשאים כתיב מדשא הארץ דשא יסלרו המים. תוליא הארץ כפש חיה, אבל באדם כתיב

ויברא

ויצרך אלהים את האדם לא לזה לכבוד אחר שינראהו וכן שהעליות ודן
שלשון שיה :

סג א) חכמת המנין מציאותה מורגשת אלא שנמתחת והולכת עד לאין תכלית וכן חכמת השיעור הנקראת בלשון ערבי הנדסה גם היא מורגשת ונמתחת והולכת עד שנערמת מן העין והנשאר מציאותה בשכל בלבד כדמיון מהלך שאין לו תכלית וכמציאות שני קיום שיש ביניהם בתחלת יציאתם שום מרחק על מה שיתרחקו יתחמר המרחק ויתקרבו האחד אל האחד ולא יתכן שיפגשו לעולם ואפי' יצאו לאין תכרית **ב**) ובן ההרגש בגשמיים ובשכליים עפ"י הקירוב והמרחק **ג**) ונמצא החסרון בהרגש לא במורגש כמציאות החסרון בשכל האנושי לא במושכל **ד**) וכסדר הזה ימשוך העיון מהטבעים אל השכליים וזהו המפתח השלם האמתי הנחקר הטוב שבו יפתח המנעל צורת העולם ובריחיו ע"ד הראיות ההקשות הטבעיות והשכליות המישרות המופתים הנחתכים ומי חכם ויבן אלה :

א) חכמת המנין כי יש מספרים נרגסים ונתפסים צחוט אבל תכלית המנין מליחותו רק בשכל כי המנין יתרצה, עד לאין תכלית ואין הפה יכול לדבר רק נתפסים צחוט וכן חכמת השיעור גם היא מורגשת בעלמה צחוט רק נמתחת והולכת עד שתכליתה לא תושג רק בשכל. כדמיון המהלך שאין תכלית להליכו כן אין תכלית למנין ושיעור. וכמו שכלייר שני קיום נמתחים והולכים והתקרבות אחד לאחד רק שהתקרבות מואזרת עד שלא יתכן הפוגשם לעולם ואפי' שילאו לאין תכלית ולפטרות כזה לא יזיר רק בשכל :

ב) ובן ההרגש לזה כי כן הדין בהרגש הגשמיים והשכליים. כי ההרגש במקירתם יולאים עד לאין תכלית. **ג**) ונמצא והחסרון בהרגש כי מניעת הראות צמחקים צלתי תכלית הוא רק חסרון כח החוש לא חסרון המורגש המוחש בעלמו. וכן קולר ההגנה אין החסרון במושכל רק במושכל בשכל האנושי לקולר המטיג. **ד**) וכסדר וזה ימשך העיון לזה כמו טען המורגש תחנתך המליחות אל השכל עד לאין תכלית כ"כ יתשיך העיון מהטבעיים השערת השכלה צלתי תכלית אל השכליים וע"י מורגשי הטבעיים יפתח מנעול לורת העולם ע"ד הראיות ההקשות המישרות והמופתים הנחתכים טנקיש ען המורגש אל המושכל :

סד א) עשר מאמרות נקראות בלשון ערב אל מקולת אל עשרה. והם. אל גוהר. ואלכמים ואלכסיה. ואלכצוף. ואלאין

א) עשר מאמרות והם העשרה מאמרות שהיח אריסטו בהסגים. והם. העלם. הכמה. האין. מלטרף. אלה. נתי. לו

רב פעלים

ואלאין. ואלמתי. ואלקניה. ואלנסבה.
 ואלפאעל. ואלמנפעל. ובנגדם
 דוגמאות רוחניות בראש הקרואים
 שהוא השר הגדול מיוחסת אליו
 דרך משל נעלם. גוהר. שם לזה
 הסוג הנעלם העליון. כמ"ה,
 שמציאותו מוגבלת. כ"פ"ה, חומר
 וצורה פשוטים שכליים גרמזים
 במשחף ומבדיל. כ"צ"ר"ף. הסמכו
 רכל הנכראים שתחתיו והסמך כל
 הנכראים אליו. א"ן ברום עולם
 ומקום רוחני בראש הקרואים. מ"ת.
 מחודש מצר מחודשיו. ק"ג"ה. רמז
 לשאר הנכראים שאינן עצמו וגם
 לא דבר חוץ מעצמו. נ"ס"ב"ה. ערך
 פעולתו העומדת בעצמה והשתנות
 האישים דטבעיים המשתנים המקבלים
 פעולותיה. מ"פ"ע"ד. רזולתו. מ"נ"פ"ע"ל.
 מזולתו.

לו או הקנין. הנמצ. פעל.
 יתפעל. וציאור הסיגים אלה
 העצם. היא הראשונה היא צסיג
 עלמות מהות הדבר והוא העלם.
 הכמה. הוא צמורך הגוף נשיעור
 מרחקיו צרצרו צארכו צקועתו וזה
 הנקרא כמות מתדבק. או צכמות
 המספר צאמרך שנים שלשה נקרא
 כמות מתפרק. הא"ך. צמורך הגוף
 צאחת מתכניותו הגשמיים או הנפשים
 כאמרך הלצן. החכס. מצטרף. היא
 צמורך הגוף צגוף אחר ויהיה
 לכל אחד משניהם שם יורה על
 הלטורפיתו ענבלי זכרון הנלטטרף
 כאמרך האדון יוצן כי הם אדון
 וענד. או כאמרך ענד. אב. צן. אח
 אחות: כי מאלה המלות יוצן עוד
 גוף אחר. האנה. צמורך הגוף
 ציחוכו לנעומו כאמרך פלוכי
 היושב צעיר. המחי. צמורך הגוף

ציחוכו לזמן כאמרך האיש אשר נולד צטנה פלונית. הקדעון. הראסון. הקנין.
 צמורך הגוף אל גוף אחר הנקנה ודצוק אליו כאלו תאמר צעל שיער וכן
 צמורך הגוף צנלצוסיי שהוא דצק צו צעת היחס. המצב. היא מלצו ונענודו
 כאלו תאמר עומד או יושב או שוכב או מציב. פעל. האש המחמם. יתפעל.
 המים הוחמו. והנה אלו המאמרים אשר נמנו צנמללות השפלות כן נוכל
 להפעיל דוגמאות רוחניות צהכצרא הראסון השר הגדול ראש הקרואים דרך
 משל נעלם. עצם הסיג העליון עלמותו היא העלמו. הכמה. שהוא מוגבל
 לא צלתי צעל תכלית שהיא כצרא ועליל. א"ך. חומר ולורה פשוטים נמזים
 צמשחף ומנדיל כי גם החומר שלו שכל ושניהם החומר והלורה הם שכליים
 רק החומר נקרא צעצור שהוא עליל והשפע הנשפעת צו מהאין סוף יח"ש
 צצזה נקשר צהא"ס יחצ"י הוא לורתו אצל צזה שהוא עליל נעילתו ומוגבל
 וצזה הוא מוגבל נקרא צערך הזה חומר. מצטרף. צערך סמכותו לכל הנכראים
 והנכראים נסומכים אליו צדרך עילה ועלול צדרך צו תרד ההשפעה ויקצלוה.
 א"ן. צרום עולם וקומו וקום רוחני. מתי. מחודש מלד מחודשו צכל פעם
 שיקבל שפע שצב לזון הא"ס צ"ה יחדש. לו או הקנין. רמז לשאר
 הנכראים שאינן עלמו ועכ"ז אינן דצר חוץ מעלמו והם קנוים לו שכל
 חיותם נמנו ולו שמתנו ונקבלים ההשפעה הרוחנית. מצב. פעולתו עומדת
 צעלמו והשתנות הוא צערך ונקבלי ההשפעה כפי הכחם כדעתו צהנפש

כן דעתו זכל מיני השפעה פעל לזולתו נפעל מזולתו והנזרח ית"ש :

(א סה א) כונו שהאור המזוי יתלכד זהליכת הספינה ויוליכנה לנד ומהלכו אם ינשז רוח מזרוס לנפון ומהלכו לנפון ידחק הספינה לנפון כן האויר העליון הנעלם ר"ל הרוח העליון השכלים הנפרדים מתלכד בגלגל העליון כי הגלגלים לפי דעת הקדמונים חיים ומשכילים

וכמו שהשוקת השכל נפרד להשיג עילתו תמידית כן משוקת הגלגל להשוות לשכל כדל אשר ינועו ויחנועו תנועה תמידית צלי הפסק ויען כי השכלים הנזדלים יספיעו להשכלים המניעים הגלגלים ע"כ הסנה הרחוקה ומתנועת הגלגלים הם השכלים הנפרדים רוח העליון :

(א סז א) מציאות האש האש היא ענין מורגש ניסוג זהרגש ונחוש ואין לחקור על מהותו ועלמו ונודע כי הוא ממשללות הטבע והוא מיישרת אל המופת ומגליחות רוחנים המתפשטים בעולם ומיישרת אל הזנת סנת

הנומה והמי והמדבר כי המה מנפחת כח רוחני המתפשט זהם ואם תשאל מהו מהות הרוחנים האלה כסוג מה כח האש המורגש ואין לחקור על מהותו רק טבעי רוחני מתפשט כן יתפשטו הכחות האחרים הכלתי מורגשים :

(א סז א) טבע הדבור הוא טבע עומד בעלמו אין לו קיוע והכנה רק הוא כח רוחני וממשללות תמים דעים כנ"ס צמאמר ס"ו . אל טבע המנין נמוקו עמו כי המנין ח"כ מצטא המנין מורכב מוטע קיים וטבע צלתי קיים :

(א סח א) הרמיון הוא הצל המאמר הזה הוא השמן והשמן הוא יצר הרע לפיכך כשיברח הצל אין ששן ואין סגע רע וזה סוד עמוק :

(א סח א) הרמיון הוא הצל המאמר הזה יס צו צל"ס סוד עמוק כאשר העיד הרב המהמר בעלמו אכן עכ"ז נראה לי שהכלית נכונתו צמאמר הזה היא אשר השמות. לל

רב פעלים

כל. טען. יל"ר. המוצאים בתלמוד ובכתבי הקדש אינן דברים נייחודים חוץ מעלמנו אכן הם נמשלים להדמיון לכח המדונה כי לחזק כח המדונה כל אשר לא יסלימנה כצביקר הילירה אין להטור וכן המטא כי המדונה הוא הכח הראשון ונרקרי דמטאה והמונע העקרי מהסגות הסלמות שהמלט מרוב מרדחיו דרמיונות טובות והוא סנת המטא בכלל וכסירכת הלל זהעלמו כצביקר הילירה ולא יתעסק דרמיונות המטרירות רק יעסוק צעניכיס האלקייס אין טען ואין פגע רע כי לא יצא לידי מטא כי זהתצטל הסנה צטל המסונב :

סמ א הנר והשמן והפתילה והאור והאור השמשי הם חמש סבות שאור הנר נראה בפועל באמצעותם אמנם חומר האדם נמשל בנר. והצמחון והחיות נמשרים בשמן. והנפש המדברת בפתילה. והשכל הקניי באור. והשכל הפועל באור השמשי. ב) וכמו שהשמן הזך נמשך אחר הפתילה כן החיות נמשך אחר שכל הקניי באמצעות הנפש המדברת ג) וכמו שהאור הלהבי נראה בפנושת הגופים שהם סביביו כן פעולת השכל הפועל נראות בגשמיים בכל אחד ואחד מהם כפי חומרו וטבעו והכנת מזגו ד) כמו שהאור השמשי יראה שבעת הגוונין המשתנים והוא אינו משחנה בהשתנותם כן חכמת ההגיון מתפלשת בשבע חכמות והיא אינה משתנה בהשתנותם .

א הנר והשמן והפתילה. הנשיל לורת העולם הקטן והוא האדם בכל חכיותיו להאור המורגש. והנה סנת הלהב והרגשות האור הנה חנשה. הכר, המכיל צמוכו השמן והפתילה. והשמן. והפתילה. והאור. והאור השמשי, כי טבע הסדלקה הוא זהתחצר סני ניני חונרים צאמלעות האור או חוס זונליאות הדלקה היותר זלויה הוא זהתחצר חונר ניניי וחונר גחלי עם חונר המנולי נאור הכסיננה. חונרים צוערים הטבעים אשר לנו הנה עלים חלב טעון דונג כו' יען כי יכולו צקרצם חלקים רצים מחונר ניניי וחונר גחלי ולרוב ימלאון זהם גם חונר מנולי ויתחצרו צאמלעות האור והחוס לחונר מנולי ונאור הנקיף. והפתילה תפרוד חלקי החונרים האלה ונההרכנה הכללית נגוף

השמן והחלב והדונג והוא המולכת והנחצרת החונרים האלה כי חלקי החונרים האלה נסגרים צתוך הגופים חותם לר ולריך למזוא דצר מנונע שיפרוד החלקים האלה ויוליאם ונעסגר ונשא"כ צעלים אשר לא נסגרו החונרים האלה צצטן גוף העץ כמו דצצרים הצוערים הקורנים ע"כ מוכן להדלקה בעלמו. וההתאחדות נהיה ע"י האור והחוס וסנת החוס והאור היא אור השמש. כי כאשר תתקרב דצר מוכן להדלקה לנקודת הסרפה מצוכית בצנונות מלוטשת יצערו וידלקו. וכל זה נחצאר כי סנות הסדלקה הם חנשה. הנר. המעמד הגופים הדולקים. השמן. אשר יכלל צמוכו החונרים העומדים

העומדים להתחזר עם חומר האחר. הפתילה. המצרכת והענדלת המונרים מוכני ההדלקה. האויר. המחזר חומר המנולי שנתוכו. ואור השמשי. המחזרם. כן הענין זכר האדם נמשל אליהם וכל לך. חומר האדם הוא הנר. כח המניחה והחיות הם השמן ויכולו בקרבם כח המחזרות אל המדצרת והשכל והכפס המדצרת המחזרת הכחות להיותן מוכן להשגת השכל כדמזת צמילתה אשר תכהל הכחות שנתוך הגוף להתחזרות החומר אל הכח השני והוא השכל הקבוי הנקפה מן השכל הפועל כוחן הלורות כדעת הפילוסופים והשכל הקבוי היא האויר והשכל הפועל הוא כדמות אור השמשי (ב) וכמו שהשמן הזך נמשך אחר הפמולה. כן החיות נמשך אחר השכל הקבוי צמילתה הכפס המדצרת כי בקנותו האושר הכלמי גם כפס החיונית העצמית תשוב לשכלי ורומי כמש"ל צמס הר"נ ז"ל צח' פרקיו לצמות. וישונו הכל אחד וישאר הכפס כלו בכל כחותיו כי ישונו כלם לשכל רומי אחד גם הכחות הטבעיים. (ג) וכמו שהאור הלהבי הוא נמשך לדעתו כי גם השכליים נמשך הפועל יוצאו בדרך התפשטות ויחולו רק על ראש המוכן צמזמו ועצמו כמו הכפס ע"כ כמו שאור הלהבי ניכר ונראה צפוגות הגופים שהם קציציו מעטי כמות החלקים הצוערים או מרצה הכמות כפי איכות הרכבת הגוף המוכן להדלקה ככה תגדל התצורה או תתקצר כן פעולת השכל הפועל נראות צגשמיים כפי הכחם ומזגם. (ד) כמו שהאור השמשי. יען מדצר נמשל השמש ימשול ההגיון ג"כ לאור השמש כי היא היסוד וכל השכמות וכמו שאור השמש נראה שצעה גוויין והם אדום כרתי יוקי תכלת. כרתי אדמדמת. ארגמן. ירוק ספורי וכאשר תעצור קרן זן שמש דרך זכוכות מלוטטת מושולטת. פריסמא. יתפרדו הרכבת הגוויים ויראה כל גוון צעלמו כדמות הקשת אשר יהיה צענן ועכ"ז אף כי הגוויים נשתנים והם צאים מכה השמש השמש אינו נשתנה כן ההגיון נשתלשט צצצת חכמות כי כל חכמה לריך להגיון לנענן יתצטרר השכמה על אונותמה ולצטרר האמת מן השקר וההגיון אינה נשתנה כי יסוד נעסדר הצמנת הדברים הכל אחד :

<p>ע א) החלק העליון מן האויר היסודי כשיגיע ליסוד האש יתנועע תנועה סבובית לפיכך לא יתהווה שם עב כמו שביאר אריסטו באותות עליונים ודמיון זה מורגש במים הרוהחים שמתנועעים תנועה סביבית והנה אין תנועתם הסביבית מצד טבע המים כ"א מצד האש המחמם את האויר המניעם חום חזק (ב) כן ההקש העליוני המעיד מן המורגש על המושכל דרך משל</p>	<p>א) החלק העליון האויר נחלק לשלשה שטחים שטח העליון הדנק צבול האש הוא זך חם ויבש ויתנועע עם יסוד האש. השטח האמצעי הוא שטח תכלית חזרת כילווי השמש ועם ישונו המים מים צפועל ויתפסה הנטר והיא קר ולח. השטח המחמון הוא שטח אויר הנשימה הקרוצה. לנו שבו יתפכו כילווי השמש והוא חם ויבש צמקרה לא צצצ</p>
---	--

רב פעלים

משל נעלם ג) וזה שהגלגל העליון מקבל מהות האויר מן העליון המתואר בגלגל השכל — ונמצא אותו האויר מתנועע תנועה סביבית משפע האש העליון הרוחני המתואר באש לוחם הפועל בו חום חזק מתמיד באמרו לעולם ה' דברך נצב בשמים. והדבור מיוחד לאש שנא' הלא כה דברי כאש ונמצא האש עלת סבוב האויר העליון והאויר סבת תנועת הגלגל הסביבית והנה מה טוב המשל ומה נעים הגמשל :

צטבע . ואמר המחזר כמו שהטעה העליון מהאויר יתנועע עם יסוד האש וכן הדמיון מהתנועה הסביבית שעושים מים הרוחמים כי הסנה להתנועה הזאת היא כח האש הנחמם את האויר הנכלל בחומר המים ובתנועת האויר בהתפשטותו ללא יסוד תנועת המים כן תקיש מן המורגשים האלה על המושכל ב) כן ההקש העליוני. כי נקיש מן המורגשים על תנועת הרוחמים העליונים ג) וזה שהגלגל העליון כ"ל ש"ל שהגלגל העליון

המתואר בגלגל השכל מקבל מהותו מהאויר העליון כנ"ש הרצ צמאמר ה' כי האויר העליון הוא למעלה מגלגל העשירי הנקרא גלגל הסכל והוא הסכל הפועל האחרון והשכלים המנועים התשעה גלגלים והנה הגלגל הסכל מקבל מהותו מהאויר העליון והשכלים הנפרדים והשכלים הנפרדים מתנועעים תנועה סביבית מוכח שפע העליון הנשפעת עליהם מהנצח הראשון הנקרא אש לוחם כנ"ש"ל ושפע הנשפעת מהנצח הראשון הנעלם כרוח צדור והוא סוד דבר ה' וזהו כוכב הכתוב לעולם ה' דברך נצב בשמים כי השפע והריון א"ס צ"ה עוצרות דרך הנצח הראשון עד הגלגל הנקרא שמים כמלא האש סבת סביבות האויר והאויר סבת תנועת הגלגל וככה המה מדרגות ירדת השפע עד צוה אל הגלגל ומשם יפעו לארץ מתחת לכל הנצחים :

א [צורת המשולש הראשונה . **עא** א) צורת המשולש הראשונה כמו שכל משולש ראשון מחויב להתאים לו משולש אחר לעשותו למרובע למען דעת מדה

שמה המשולש ח"י מרובע כידוע בהנדסה והמשולש החדש ידרוש משולש אחר וככה יולאים הרבה משולשים ומשולש ראשון ככה כל השפעות יולאים מן משולש הראשון . אש לוחם . אויר עליון . מים העליונים . כאשר ציאר בנספר הזה . ויולאת ההשפעה מעילה לעלול :

א (התכלית הקודמת במחשבה . **עב** א) התכלית הקודמת במחשבה כי אפשר שייגי התכלית או לא יטיג ד"מ איש אשר ירצה צמוקח למען הרבות הן אפשר שיצוא להתכלית ההיא

חדבק בה האפיסה

בספק והתכלית המציאה בפועל

חדבק בה האפיסה בודאי :

וילליח אזל התכלית אחר יליאתו לפועל מדבק זו האפיסה צוראי כי לא לעולם חוסן וגלגל חוזר צעולם :

א) שנוי האקלימים טבע טכוי האקלימיים היא כפי פעולת הכוכבים כי יש לכוכבים חלק גדול בשנוי האקלימיים ובקצות סמליאות והמורכבים בכלל ולפי מלצ המקומות צערך מערכות הכוכבים החופפים על המקומות הסך ככה ישתנו טבעי המקומות אלה מאלה חס סוד הכתוב אשר חלק ה' כי נתן ה' צם ונשרת האקלימיים וכלל אקלים עמים ניוחדים צעבעיהן וצפעילותיהן .

א) הנפש המדברת לפי הכח המחזר כי הנפשות יחולו כפי הכח המקצלים לא יתכן לפי דעתו צ' נפשות וצ' גופים זה אחר זה שיהיו טוים כי א"א צ' גופים מנוגזים טוים וא"א שיהיו צ' הנפשות טוות רק טהיא פוטט לורה ולונט לורה אחרת כנש"ל. מאמר כ"א. כפי הכח המקבל. אזל סכל הקנוי היא נעשה עלם רוחני וע"ז נקרא סכל צפועל :

א) כל המעשים . המעשים יתחייבו מהסכל אזל אינן עלם הסכל רק עלולים ע"כ אינן לנקה חכמה מן המעשה רק מן העושה חסו כוכח הכתוב ודלו מי צרא אלה ירלה כי מן המעשה יוכיחו על העושה ויצקטו חכמה מן העושה :

א) עסקו של אדם. טכוי מעשה וטכוי נמשכות צני אדם הס עלמות צמהות. כפי המעשה כן מהותו צעת הטיח ומתפעלותיו חוכר מהותו לעת והטעה הזאת ואין לומר כי הטיח הישר כאשר יחטיח

א) עסקו של אדם. טכוי מעשה וטכוי נמשכות צני אדם הס עלמות צמהות. כפי המעשה כן מהותו צעת הטיח ומתפעלותיו חוכר מהותו לעת והטעה הזאת ואין לומר כי הטיח הישר כאשר יחטיח

א) עסקו של אדם. טכוי מעשה וטכוי נמשכות צני אדם הס עלמות צמהות. כפי המעשה כן מהותו צעת הטיח ומתפעלותיו חוכר מהותו לעת והטעה הזאת ואין לומר כי הטיח הישר כאשר יחטיח

רב פעלים

ולפי שנוי פעולותיו חתהפך כל שעה ושעה ויתהפך לאיש אחר והבן גם זה .

פעולותיו והבן וזה תסכים עם מאמר רז"ל אין אדם עוזב עזירה אלא כ נכנס צו רוח שטות . ויתהפך לאיש אחר :

ען א הענינים הנוהגים והמתקנים סדרי בני אדם קצתם עם קצתם הם ד' מינים לכל הפחות - המין הראשון הוא טבעי לא מוסכם כלל . והמין השני הוא מוסכם לא טבעי כלל . והמין השלישי טבעי ומוסכם . והמין הרביעי לא טבעי ולא מוסכם .
ב אמנם דמיון המין הראשון המה טבע החמש נקודות שהדבור נגמר בהם עליהם אין להוסיף ומהם אין לגרוע והן נכללות במלת אהו"י ואיזה בית הרואה **ג** ודמיון המין השני הסכמת בני האדם במו"מ ובמעוה וכסף וזהב . **ד** והמין השלישי המוסכם שיש לו התלות בטבע אמיץ . היא חשבון העשרה שנתקרה עליו דעת כל בני הישוב והוא סוד מופלג בתכליה ההפלגה מפני מה עשר ולא תשע עשרה ורא אחת עשרה . **ה** והמין הרביעי שאינו מוסכם ולא טבעי . הוא הרש והעושר וכ"ז צריך ביאור רחב .

וכללותו , ומרמזו הרב בדרך הלכה לאות המורה על כללותו באמרו ואיזה בית הרואה "בית" האות השני שיראה הרואה צמלת אהו"י דהיינו אות ה' סכיה לאות א , והנה זה נסתרי העיון כי כמו שהאותיות אהו"י הנה העמודים המעמידים הדבור שהוא לורת הקיים כן האותיות אלו הם המקיימים הקויה בכלל כי אות א מרמז על אלופו של עולם כתר . וי חכמה ו תפארת ה אחרונה צית אלהים צית הרואה והנה כוללים בנין העולם

יחטא כי המעשה דבר חוץ ונענו ונמנהותו אצל צאנח הוא איש ישר . אך נהותו תשתנה ותתהפך בכל שעה ויניכר ההתהפכות לפי טבוי

א הענינים הנוהגים ארבעה נינים הם הנחתקים סדר בני האדם קלמס עם קלמס ועל ידיהם ניוסד מקון היסוד בכלל : **ב** אמנם המין הראשון הנקודות המעשה הנה טבעי לא מוסכם . כי רק התיבות . והרכבת האותיות לתיבות הנה מוסכמים אצל העצרת הנקודה היא טבעית כשרשה בטבע וצלי השתמשות כלי הדבור וצאנחעוהם נגמר הדבור והעצרת הנקודות הוא מוסכם בטבע . והנה המעשה נקודות ככללות צמלת אהו"י ומרמזת איזה צית הרואה . כי המעשה נקודות העקרים הנה קמץ צרי חירה הזלם שירק המעשה היא טבעית . עליהן אין להוסיף ומהן אין לגרוע . והתכוונות האלו מולידות בהעצרתן ג' אותיות אהו"י וס . א . א . א . חיריק גדול .

או הרי אותיות נילואן אהו"י — והה' ון אהו"י תורה על כללות נוספר הנקודות כי הם ה' נוספר א"כ צמלת אהו"י יס פרטותן

וכללותו , ומרמזו הרב בדרך הלכה לאות המורה על כללותו באמרו ואיזה בית הרואה "בית" האות השני שיראה הרואה צמלת אהו"י דהיינו אות ה' סכיה לאות א , והנה זה נסתרי העיון כי כמו שהאותיות אהו"י הנה העמודים המעמידים הדבור שהוא לורת הקיים כן האותיות אלו הם המקיימים הקויה בכלל כי אות א מרמז על אלופו של עולם כתר . וי חכמה ו תפארת ה אחרונה צית אלהים צית הרואה והנה כוללים בנין העולם

העולם בכלל והנה הרב צלורת עולם פרק י"ט אחר כי מה שניקט ונסה רבינו ע"ה הראני נא את כבודיך רלה לראות איזה בית הרואה דהיינו מדה האחרונה מערבו של צנין :

ג) והמין השני מוסכם ולא טבעי המעות והמו"נ כסף וזהו שאינם רק הסכמות בני אדם :

ד) המוסכם שיש לו התלות בטבע הוא חסרון העשרה כי החסרון צעמו הוא מוסכם כמ"ס (מאמר ק"ז) כי טבע המנין מניקו עמו

והטעות מפרטי המנין הם מוסכמים מלשונות בני האדם אבל העשר מלד עלמו היא טבעי כי כמו שהטבע יש נכחה להוליא תולדות ועלמה וכח הטבע שהטבע זה תחדש עלומיה להוליא פרי תנובה כן תספר העשרה יוליא מוספרים טובים וכל מדרגה שאפשר מן אחדים עד לאין תכלית וישנו ישנו לאחד לראשית ויסוד המוספרים וזה סוד ופני מה עשר ולא חטע כי הוא מוספר וורה לצלי תכלית בלתי מושג כי יתמיד באפסים והאפס צעמו הוא אין ובהלקח הלין לא יסגנו האפסים טוס מוספר א"כ מוספר העשר יתגדל לאין תכלית מואין ומאפס כמו שהטבע תתגדל ועלמה ולפני אחד מה אמה קופר :

ה) והמין הרביעי הרש והעושר אינן מוסכמין בטבע ותמיד ולא מוסכם כי אין תלויין בטבע ולא בהסכמה רק המה מאורעות ימלאון צפעס ויעדורו צפעס :

עח א הדבור מתחלק לארבעה חלקים. החלק הא' הוא שכולו אמת. והחלק הב' הוא שכולו שקר. והחלק הג' מורכב משניהם. והחלק הד' שאין בו לא שקר ולא אמת וגם זה צריך ביאור רחב.

א הדבור מתחלק. ד"נ אט יספר באמתות הדבר צלי הפלגת תואריו באמרן על עמוד של עץ שהיא של עץ היא כולו אמת. ואם יאמר על עץ שהוא אצן הוא שקר מוחלט. ואם יאמר שהיא של עץ אכן ירצה בטעמיו יותר מדאי הדבור ההוא מורכב מאמת ושקר, והדברים שאין בהם שאינן צבולאות רק המדברים במשל ולא כוכל לכנותם בשקר כי

לא אמת ולא שקר הם צפופרי דברים ונלילה שנוכל לתאר לנו דברים מופלגים באמת נדברים המה רק במשל :

עט א מיני הכמות הן ארבעה. והן כמה נפרדות. וכמה נמשכות. וכמה מושכלות. סובלת שני ענינים מובדלים זה מזה. וכמה זמנית מציאה בדבור הספורי בלבד וגם זה צריך ביאור.

א מיני הכמות כמה נפרדת ונקראת ג"כ כמה ותפרק היא כמות המין כאורך שנים שלשה :

ב כמה נמשכות או כמות המתחדקת בתאריך הנוף צנורחקיו אורך רוח קומה.

רב פעלים

(ג) כמות ונושכלות. סובלת סגי ענינים (א) עומק המושכל והיא כמות
 נמדדק (ב) וכמות חלקיו הנקטעפים ננונו הוא כמות נמדדק.
 (ד) כנה זמנית. העת והזמן וכמות הזמנית אינה נשגת נחוט רק נדנור
 הספוריי כי נדת הזמן לא תושג נחוט :

(א) הסתרים העליונים. הסתרים העליונים (א) הסתרים העליונים התורנים
 העליונים אשר הם סתר נוחלט שלח הסינו ולא
 הרנישו נהם נעלי הנחקר ולא קלת נמכני תורתו הם נעשה .
 ידעו מקומם אם (צ"ר איה). הם חמשה לכל הפחות .

(א) היתוד השלם. היתוד השלם המושג נעם הוי"ה נ"ה
 נמלוי י או נמלוי א נהם נעשה ארתיות כי יו"ד ג' ארתיות ה"י נ"א.
 וי"ו ג"א ה"י נ"א והם נכלל נעשה ארתיות וכן נמלוי א נעשה
 ארתיות נעשה תורה על ארתיות הנורא ית"ט נ"ב והיסוד נעשה
 הוא אחר . כי הנספר הולך עד לאין תכלית וחוזר לאחד ולפני
 אחד נה אמה סופר עיין לעיל (נאמר ע"ז) והנשם נעלמו נרמו
 לנלחיות הנורא נהוא היה הנה

ויהיה וננלחיותו יתחייב אחדותו :

(ב) ומצד שני האלפין. רנה אלף חכמה ואללפך חכמה ואלף נ"כ
 הנחמאחדים נהאלף הנאחד ננמאחדים ננורטס נכתר עליון א'
 חליפו של עולם ארת א הראשונה נכ"ב ארתיות וז"ל הרב נספר לורת עולם
 פ"ו " כי אם היות זה השם הפטיע הנחמאחד אחר נתכלית היתוד ונעפי"כ
 אין דרך ואין נליאות לנדר הנחמאחד נפחות נעשתי ארתיות נהו הנחמאחד הקובב
 לחמאחד נה האחד . עם היות זה הנחמאחד ג"כ פטיע שלח ליור נה נבוי ולא
 נום הנעטרפות ולא נום נרשם זון נום אינו ננדר וננמחמו לא ינענב
 נר . ואינו נורה רק על ימות פשוטה נלנדר ואולי אל זה הסוד כו' ננח
 נרות הראשונה הקודמת ננעשה נרששית (ר"ל נרות ב נן נרששית כו')
 כי אין זאת כי אם נ"ת אלהים והוא ג"כ כוללת והנחמארתית נשני האלפין
 האחדין העומדים על הפקודים נהם סגי עומדים אשר הנצית נכון עליהם
 אם היות הוא האחד הוא השני נעלמו כו' עיי"ט והנה ארת ב תורה על
 הנחמאחדות

- התאחדות השני אלפין כאחד ונכללים יחד לאחד המיוחד :
- (ג) והם נמשלים לזה ונלד שחכמה וזינה שני העמודים ותאחדים זכתר עליון ווכל להסכיל קלת הנטל דמיוני על היחד השלם זדמיון רחוק חכלית הנרחק :
- (ד) וזה בתכלית הזרות במספרם. לזה לומר כי נעסס שהויה זנוספר אומיתויו ווכל לשפוט על היחד זדרך זרות ע"י הנספר :
- (ח) ועיקר היחוד לזל עקר היחוד והיא זאחד הוא קוד מעל זגוה ענוק מי יתלכזה ומי כמוהו מורה .

(א) הסתר השני. איך יתקשרו זנוספא אחד
 האין והיסות והסתקשר חידוש העולם עם הקדוון הנעלם ירמזין על שניטות האלפין שנות שניטות הזריאה הזודעת לנקוזלים וזרנוז זנסוק תסתיר פניך יבהלון תשלח רוקך יזראין ותחדש פני אדמה זימיו זאלפיו זאלפי שנין יזקר ולחדשו סיתחדש הזריאה זכלל יזכר :

יבלה ויושביה כמו כן ימותון ואמר משומי עם עולם וכן מני שום אדם עלי ארץ ונאמר למן היום אשר ברא אלקים אדם על הארץ ואמר ואדם אין לעבוד את האדמה והתבונן בזה הטיב ודברי שני חכמים ידועים ובנחת נשמעים ואין מוסרין אותם אלא לצנועין :

(א) הסתר השלישי וסוד זמראה אליו לתודע וסוד אס יהיה זניאכס. כי יש זנהזניאס אשר ראו חזיונות זנהלים וזכח דמיונס שפטו לחזנות הענין להזניאה הזדרשת לזל זרע"ה שזע זנואה זמזרשת זספקלריה הזאירה פה זל פה ולא זמראה עיין זמאזר אדם יזר שם הזרכתי זזיאזר אליו זעלית הזניאה ופי' הזתזים אס זמזעלות רק הזניא והחזיה לז זולת

(ב) הסתר השלישי היא צורת הזניאה וסוד זמראה אליו אתודע וסוד אס יהיה זניאכס וסוד פה אל פה אדבר בו. ולא יתעצם זזה כ"א זניא וחזיה אשר מזחה שדי יחזיה וכן נאמר ודניאל הבין בכל חזון וחלומות והתבונן גם זזה :

יהיה זניאכס. ולא יתעלם זדיעות אלו להסנינה כי הזניאה איכנה

רב פעלים

ד זר טחתיי צטצע רק לזון הזורא ית"ס הפטיטה . אל אטר יהיה טפ
הרוח ללכת :

פד א הסתר הרביעי היא צורת הארץ והימים באמרו ולמקוה המים קרא ימים ואמר דוד ע"ה זה הים גדול ולא נאמר זה אלא כנגד זה באמרו גם את זה לעומת זה עשה האלקים וטוב אשר תאחזו בזה וגם מזה אל תנח ירך וכן בשאר הכתובים כולם ונאמר בדגים ומלאו את המים . בימים . וכאדם ובנה נאמר וירדו בדגת הימים (צ"ל הים) ונאמר מבטח כל קצוי ארץ וים רחוקים ונאמר כי הוא על ימים יסדה :

פה א וסוד מלת שמש ותהפכה (צ"ל והתהפכה) בשוה רמז ג"כ ר' אליעזר הגדול בפרקיו הידועים לו אל התאחד מזרחו במערביו העיד הכתוב באמרו ויהי ערב ויהי בקר ואמר לא ישבותו לתוספות ביאור ומאמרו ג"כ עוד כל ימי הארץ זרע וקציר ואמר דוד ע"ה יום ליום יביע אומי ונו' ואמר מן העולם ועד העולם ואמר הנביא צור עולמים :

אילנא כדאיתא בתיקונים . והמאחד הכרמז בלות מ ר"ת מאחד עיין לורת עולם פ"י ח"ל "כן האור השמשי אל לזיר אור רוחני מושכל כרמז צמלת שמע שהוא להט' המרז המתהפכת כו"ו וזהו כוונת הכתוב מן העולם ועד עולם אתה כי הכל אחד ואמר לא יצנחו כי הכל אחד צמכלית האחדות :

פו הסתר החמישי א בהתקשר רוב פשטי התורה הנראים בתחלת המחשבה כסותרים העיון השכלי

א הסתר הרביעי לורת הארץ צדכריתה והימים כי לפעמים נמלא לטון יחיד ים ולפעמים נמלא לטון רבים ימים הוא יען כי הכל כצדא כדעיון סדומים העליונים וזה כנגד זה עשה ה' ולזה אמר הכתוב זה הים גדול ועלת זה לא יונח אלא צהתיקס דזר לחצרו ומוכת מזה שים ים לנעלה והקס על השאר וכאמר ים רחוקים . וכאמר כי הוא על ימים יסדה והס סודות עמוקים ולא כתנו לדרוש . מרת צינה נקראת ים העליון והסן :

א סוד מלת שמש סוד נלת שמע והתהפכותה ראשי האותיות לסופן וסופן לתחלתן וישאר נלת שמע ירמז על התאחד מזרח צמערב וכאמר מן העולם ועד העולם ואמר הכניא לור עולמים וזה סוד עופלב ור"ל סוד התאחדות ראש וקוף א העליונה צמלכות וכל הספירות הכל אחד צהתאחדות עופלב שכי פעמים ש המרמזים לשלטה קיים חג"ת דצינה וכה"ש ש עלאה ש תמאה טרשא

א בהתקשר רוב פשטי . רוב פשטי הכתובים הכראים כסותרים זא"ז צמלת המחשבה

הנחשנה וכקותרים יסירי העיון
השכלי חבל צלחנת הס סודות
העליונים ומסכימים וכל לך
עם העיון השכלי ונקשרים עניהם
וכל לך קשר חניף לא כתנו
לדרוש רק פה אל פה :

השכלי המופתי. והדבר אינו כן
אלא שהם נקשרים בעיון האמתי
האלקית קשר חזק ואמין בענין
שנסחלק כל הספק מעקרו וגם כל
או"א על מקומו יבוא בשלום.
וחמשת סתרים אלו לא נתנו לדרוש
בהם אלא ביחוד פה אל פה והוא
שיהיה חכם ומבין מדעתו ושקדם לו העיון השכלי האמתי הגעלים
בסתרי התורה והנביאות ובצורות העולם :

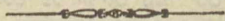
א) אחז"ל הכי חיתא צילקוט .
איוצ כ"ו וצפר"ל
פ"ג ארבע רוחות נצראו בעולם
רוח פנת מזרח נשס יולאת אור
לעולם רוח פנת הדרוס נשס
טללי צרכה כו' פנת הנוערב נשס
אולרות שלג כו' וגשמים כו' רוח

פז א) אחז"ל פנת צפון בארו
ולא גערו שנא' נוטה
צפון על החו ופתרון זה המאמר
היא לפי שאין רוחו הולך נכתו
ומפני זה המדע במראה אליו
אתודע :

פנת הלפון צראו ולא גמרו לפי שאמר כל מי שאומר אני אלהי יצוא ויגמור
הפכה הזאה שהנחתי ושס הוא מדור של מזיקים ורוחות ושדים ונשס
יולאים לעולם שאח' ונלפון תפתח הרעה כו' ונצואר מזה כי רוח לפון הול
נעקס הדין לענוש החיינים ושפע טוב לא תרד ולא תלך נכחו ונפני זה
המדע צמראה אליו אתודע אשפוך רוחי על הנציאים שימזרו הסוטאים
צחצובה למען יזכו למיי עד ותרד הטוב גם מפנת הלפון וכל הרשעה
כעשן תכלה ותעל אמת מן הארץ :

נשלם ספר רב פעלים לחכם ר' יצחק בן אראשיף ז"ל

ספר ספירות כל יציר סופר, שכל ושבע הם שני עדיו.

מכתבים לר' משה בהרב ר' יצחק

ו' לטיף מירושלם .

לפי זה ספרי אמר לבי וזה יתן לך ומה יוסיף לך לשון מדברת נכוחות.
אם לבנת זכסוף שועים תחשונו, לשוא תחיפי אך סקר תיגעני.
להטות לבנות ולתכן רוחות. כי כמעט הדור הזה כלו. שם זהב כסלו.
ולכסף יחדו כל הכחות. ועל כן המרשתי כלו שפתי. אצל אגיד ונעט מן
המוכרות. כי צאו מים עד נפש. ואם אין מוטיע. יקום אלהים אשר לו
הרחמים והסליחות :

הן אונס כדי ורז כח הוא זכות הצל פיהם של תינקות צצית רצן אשר
פיהם יקרא בספר התורה שאין זו חט ושום כוז לנאומה כי על כן
עליו אין להוסיף ונמנו אין לגרוע כי כן אמרת ה' לרופה אשר הגדילה
ה' על כל שמו כמו שנאמר כי הגדלת על כל שמוך אמרתך וכן תלמוד
התינקות בספר התורה ה' בלדק כמו שהוא כך באמת בדברי שמואל בלדק
כל אמרי פי אין זהם כפתל ועקט כולם נכוחים לנצין וישרים למולאי דעת
וע"כ אף היא צענו ה' תקרא הן בהתעדת ללומדיה בתוכחות משא ונתן
בלדק וישר עפ"י דרכיה דרכי נועם ונתיבותיה נתיבות שלום זה תלמידה
זה לתינקות של צית רצן כדי (ל"ל כדאי) היא להשיב ישראל על אדמתם
ולבנות העיר ולהעלות הקרבן כי הלא צעון בטולם ותלמוד התורה שפך
ה' חרון אפו וכהיה המרצן. כמו שאמר רב המנונא לא חרבה ירושלים
עד שצטלו זה תינקות של צית רצן. שנאמר שפוך על
עולל צחוף למה שפוך משום דעולל צחוף וידוע כי מדה טובה נרובה על מדת
פרעניות לכן אם צעון בטולם נחרבה העיר על אחת כמה וכמה שצזכות
תלמודם תצנה ותכוון. ואף קיומו של עולם כלו תלוי בהצל פיהם כמו שאמר
ר' חלבו אין העולם נוחקים אלא בצציל הצל פיהם של תינקות של צית
רצן וכן היא אומר נפי עוללים ויונקים יסדת עוז ואין עוז אלא תורה
שנאמר ה' עוז לעמו יתן ודבר זה פירשו ר' אליעזר בספר הזהר פסקת
ויכלו אמר דהא באורייתא איתצני עלמא ואשתכלל דהא הוא דכתב ה'
צחכנה יסד ארץ וכתב ואהיה אללו אנון וכל דונשדל זה שכליל עלמא
וקיים ליה ותא חזי ברומא עמיד קצ"ה עלמא וברומא נחתייתא רומא דאינון
דלעו באורייתא וכל סכן רומא דהצל דרצני דבי רב ע"כ. פי' צרוח פי
העוסקים בספר החורה נחתיים העולם וכ"ש צרוח הצל פיהם של תינקות
צצית רצן כי היא הצל שאין זו חטא. כנצואר וראה כי ע"כ נקרא שום
של תלמידי חכמים צנאין דתכן ר' יוסי של צנאין מלד אחד חיץ ושל צור
משני לדין ומפרט צנמרא פ' אלו ישראל נאי צנאין א"ר יוחנן אלו ת"מ
שעוסקין צצנינו של עולם כל יתיים שנא' אם לא צריתי יומם ולילה חקות
שמים וארץ לא שמת. וכן קרא אותם ר' אלעזר א"ר חנינא צוכים שדרם
אל חקרי צניך אלא צוניך הנה לפניך שגם הגדולים העוסקים בתורה נקראו
צנאין

בנאין על שזכרים העולם ומקיימים אותו כ"ס התיכונות של צית רצן שחורת פיהן נקיה עלי חטא כעצור למעלה וכי תאמר רב המנוכא סימנא צעלמא אשכח ליה וקרא לדרוש למה שפוך משום דעולל נחוץ כי אין זה עקר פשיטו של וקרא כי אם שפוך הזעם אף על עולל המשחק בחוץ. נשיבך דאע"ג דרב המנוכא חזינא ליה למונקט דרשא דקרא דהכי אורחיייהו דרבנן בגמ'. ונ"מ ראה בעורה ונלאנו לו מן התורה שכל' כי יסור את בנך מאחרי וחרה אף ה' זכס והשמידך מהר. הנה כי נפני סור הנן מאחרי ה' ישנוד את שונאי ישראל מהר וכל נסיר זכיו מתורת ה' דהיינו לנטל תיכונות של צית רצן הנה הוא נסיר אותם מאחרי ה'. ובכן ישמיד להחריב ולהגלות ישראל מעל אדמתם כדברי רב המנוכא ממש ועמה קל וחומר א"כ צמדת פורענות צמדה טובה על אחת כנה וכמה כי אם נשיב הזכים אל צית רצן שחורת ה' כי אז מהר ינהר ה' להשיב שנותנו לזנות העיר ולהעלות הקרבן וכן נקרא יום יום שחורה ושמתם את דברי אלה הכתובים בספר החורה על לזכס ואל תשכחו ולעדתם ארשם את זכים לדבר גם וגו' ומשלים ואומר למען ירבו ימיכם וימי זכים על האדמה וכו'. ועמה הנה זה ונצור מן התורה כזכר. וגם הנה נזכרים כחוב מפורש. לכן כה אמר ה' אל צית יעקב אשר פדה את אברהם לא עתה יצו יעקב ולא עתה פניו יחורו כי צראותו ילדיו נעשה ידי בקרבו יקדישו שמי והקדישו את קדוש יעקב ואת אלקי ישראל יערילו וידעו תועי רוח צינה ורוגים ילמדו לקח. הנה ונצור כי צראות ישראל ילדיו הם תיכונות של צית רצן עוסקים שחורה ה' להקדיש שמו כי אז יכוד ישראל ולא יצו עוד משפלותו צארץ ארצו ולא פניו יחורו צעת ההוא נגד וריצו. וגם נכתובים הנה עוד מפורש לאמר נפי עוללים ויונקים יקדת עוז למען זורריך להשצית אויב ומתנקס. כי עקר פשטו אמנם הוא לאמר כי נפני פלמוד תורת ה' הנשמע נפי העוללים והיונקים היינו תיכונות של צית רצן אשר ילמדו בספר החורה וזה יוסד עוז לישראל להשצית אויב ומתנקס וגם כל אותו ונצור לתורה על גאולת ישראל נאמר ע"כ פתח צו להלל לאמר ה' אדונינו מה אדיר שמוך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים. ה' כי עתה הנהגתך צנו ציחוד גלויה ומפורקת שאתה אדוננו כלונו' מה נאמר אדיר וגדול שמוך בכל הארץ ארץ נחלתנו כי פתאום נחנה הודך הרצה יותר מעל השמים. וכן נבא הנביא לאמר וחפיה הלצנה וצושה החמה כי מלך ה' לצאות צהר ליון וצירושלם ונגד זקיניו כבוד כי נולת חנה זו גם כי נולד עמנה היא לשון לווי הנה היא צאה צמקום נחנה ולונו' כי נחנה צמחירות בעל ידי לווי. ועל השמים כמו מעל השמים כלונו' יותר מעל השמים כי יש על צמקום מעל כמו כי גדול על השמים חסדך שטעמו כי גדול יותר מעל שמים חסדך ושמן על ראשך אל יחסר טעמו מעל ורבים כאלה ככתוב צאנן צחן לענוכאל. ובכן יספר ראשית יסוד גאלתנו אשר להפליא ולהתמיה נאמר לאמר הנהיה כדבר הגדול הזה או הנשמע כמוהו כי אף לזד נהצל

פיהם של עוללים ויונקים כצנזור יסדת עוז גאלת עעך לעען לוררין להשמידם, ולהשנית מפניך אויב ומתנקס. ואחר יספר מחוך גבורתו של הקצ"ה ענותותו ואת רוב הכבוד אשר יעשה לישראל לאמר כי אראה שניך מעשה אלצעותיך ירח וכוכבים אשר כוננת מה אנוש כי תזכרנו וכן אדם כי תפקדו. כלומר הנה ישראל צארץ אויביו היה אנוש חולה ומדוכה מאד וכן אדם הדיוט צלתי כחשב היה צחוכס, ואתה עגודל ועעשיך אתה נודע כי גדול אתה עמד מכל האלקים, לכן כי אראה שניך מעשה אלצעותיך וירח וכוכבים אשר כוננת אשר ויהם ככיר גדולתך כפלאנו מאד על ענותותך. כי השפלת לעמד עיניך לזכור ולפקוד את אנוש דכא וכן אדם צווי מקרב כל עמים רבים והוא היה ישראל צארץ אויביו אשר הושעתו והללתו ומחוכס, ולא עוד אלא שגם גדלתו ורועמותו להפליא מאד עד כל יתקר כי אם מעט מאלקים, היא שאומר ותחקרהו ועט מאלקים. וכבוד והדר תעטרהו. תמטילהו צמעשה יריך כל שמה תחת רגליו. לנה וללפס כלס וגם צהמות שרי. לפור שמים ודגי הים עובר ארמות ימים. הכל כצרכת אלקים את אדם צראשונה ערס חטא. כי אומר לו כעשה אדם צללנונו כדיונותו. הוא שאומר צזה ותחקרהו ועט מאלקים וכבוד והדר תעטרהו וכבוד מה שאמר ויירדו צדגת הים וצעוף השמים וכו' אומר צזה תמטילהו צמעשה יריך כל שמה תחת רגליו לנה וללפס כלס וכו' לפור שמים ודגי הים עובר ארמות ימים, לאמר כי ירו צכל תמטול מעלה ומטה וצדי רוחות למקלה השמים ועד קלה השמים. ע"כ עלינו לשצב לשעוך לאומר ה' אדוכינו מה אדיר שמך צכל הארץ, וסוף דבר מכל זה התצאר מן התורה ומן הכנזאים וכתובים וצרי חכמים כי ראשית יסוד עוז גאלת תפארתנו הוא יהיה צהשיצ את צנינו אל צית רבן צחורת ה' כצכזר למעלה :

וראו נא צעלס כה זאת המלוה כי הלכה פסוקה היא שאין מצטלין תינוקות של צית רבן אפי' לצנין צית המקדש. ויש צירושלמי דורעים ר' מחוי לרב תרעא דבי כנשתא דקא צנו אנהתיה אל כנה עמון שקעו אצותי צעקום הזה אל אדרצא כנה כפשות שקעי אצותיך צעקום הזה וכי לא הוה תמון צר נט למילף צאוריתא או חולים מוטלים צאשפה קרא עליי מקרא זה וישכח ישראל עושהו ויבן היכלות ומכאן הצאי הר"ר צמואל ראיה צמוטצ ליתן לרקע לליעוד נערים מליחנה לצית הכנסת :

לבן אתם אחי ועמי חברים ומקשיבים לתורת אלקינו אל תצחו לי צשאלתי ואל תכלימוני צצקשתי. כי חכני אלקים עד כה שלשה ילדים לומדים צחורה ועוד עליהם שלשה צנות ואני לא אוכל לעמוד עליהם ללמוד ספר ויראה מצלי עזרה ואתם ידעתם כי לא כחמול שלשום היום הזה כי עת רעה הוא צאשר כל יגיע ושכר האדם אצד כנקלה ככצד. כי אם אומר ללמד את צני אחרים כדרכי הן כגרע חקי כי אפס כסף ואין מאסך ואף כי אמלא לי מעשיר לא יאצה ולא יצמע אלי שאלמוד את צני צתוך צניו כמעטוט ואף לעצם מתלמודם צלא כדת למען השתכר לצלתי הערית על

אחרים כעלת הנקילים. הן היום צונעטו השכר הנושא עד צום לא יספיק לי
 צדי ומקורם בלחם לאכול ובגד ללבוש. ועתה אם על חיי הגוף נותן
 תורה. כי יעוץ אחיך ומטה ידו עמך והחזקת צו. גר ותושב ומי עמך על
 אחת כונה וכוונה בחיי הנפש לת"ת אז על צנים שיט ל חזיק צם לעמך
 יחיו חיי עולם. שאין לך נודה טובה ונחמור תורה ויראת ה' ובחמד
 לתינוקות של בית רבן כזכר. ואם אמור יאמר פתן חרש. זה לפי דרכו
 תקרא דורש. כי יכלול דין תלמוד תורה צדין וזוכות. משום שכלומר ומי
 עמך וזה וזה נקראו חיים. והיכן ולינו שילמדו כן חכמים צדין תורה
 לעשות מעשה. הנה חכמי צדקים אשיצו. ראשונה. כי צדין גלות לרולת
 בשגרה כתיב הוא ינוס אל אחת הערים האלה ומי ונוכחן למדו חכמים
 בעכות פרק אלו הן הגולין דין תורה לעשות מעשה על תלמוד הגולה
 צדקתו שנגלין את רבו עמו שכל' ומי עבד ליה עירי דתייהוי ליה מיתת
 כי חיי צעלי החכמה ומצקשים בלא ת"ת כתיבה הוא חסונה ונטעם
 זה אמר ר' יוחנן הרב שגלה ונגלין ישיצו עמו. הנה כי משום שכלומר
 ומי יכללו צו חכמים חיי הנפש ומי הגוף גם יחד. לכן כן תלמוד צדי
 יעוץ אחיך ומי עמך כזכר. שנית. כי מגדול השכר אשר נמלכו כתוב
 למחזיקים ידי התלמידים נטעם כלמור חומר המורה ומקפה. שכל' עץ חיים
 היא למחזיקים צה ותומכיה נאוסר, ואמרו רבותינו ז"ל צספרי ללומדיה לא
 לאמר אלא למחזיקים צה לאותם שהם מחזיקים ידי התלמידים והרצנים :

ועתה ונה לי עור האריך ודבר דברי ואין אלה דברי כצוסיין לעלמים. כי
 ידעתי לא אים נעים שפתים חכמי ואין הן לשוני נעוי על העין
 למלוא צו היום זהב וכסף. אך ולין נעט מריח מי תורה יפריחו. דברתי
 עד הנה למשכילים אשר יחפלו לנולוא דברי שכל אם שיתנו או לא יתנו כי
 הכל יודעים שהדבר הזה אשר חכמי ונצקט עליו. נולה גדולה היא מאד.
 ושכרה עלום. שנה יחשוף ה' זרוע החסד ואמר לירושלם תבנה והיכל
 חסד כנצואר למעלה ומה לריך להרבות דברים אין הדבר תלוי אלא :

בלב טוב וברוב הכסף

לכן כל ידיו ה' נדיב לנו השומע אלי להרים תרומת כסף וזהב לעוללים,
 לאמר הרי זו או הרי עלי ליום הזה או גם לעתיד לבוא יכתוב
 ויתן כאשר יגע חלקים בלצנו כפי העולה על רוחו בתחלה סמוך לאחר
 הדברים האלה, אשר יקרא ויבן מלה מלה. כי צם מעט מדברי תורה.
 המישרת לנו של אדם. וכותנת לו רוח אחת קדושה וטהורה. שכל' תשיצו
 לתוכחתי הנה חניעה לכס רומי וכו' לכן סמוך לה צעור הדברים צפון
 ובלצנו יעשה אותם ומי צהס. כנרמז באמרו כי קרוב אליך הדבר מאד
 צפין ובלצנך לעשותו. ואל ישסה ויסיח דעתו צין דבר התורה אשר צפון
 ולצנו

מכתבים

ולצבו לבין עשותו, להחיש צדק נאד, כעמחכס ונועץ צרוחו ונריעיו לעשות מעשהו ציטוב הדעת כדרך איש מדיני חכם צעיניו. כי אין דבר תורה הנפורסם צזה לריך צעש. כמו סדרש ר' יהודה נושמתחם את המלות שלם תצא לדי חנוץ אמר אל תהי קורא את המלות אלם את המלות כדרך שאין נחמילין את המלה כך אין נחמילין את המלות אלם אם צלה מורה לריך עשה אותה מיד. על אחת כמה וכמה עתה צעת הסתר הפנים כי רצו כמו רצו צנאד נאד רוחות הטוונאה צעולם, הנפעמים ונשטים את האדם מדרך חיים וטוב לו אל דרך לא טוב כי עתה לריך להזהר נאד. צלאו דלא תהיה אחרי רבים לרעות, כי רצמה רוח הטוונאה נאד הנסכלת ונפתה לצות וכליות :

גם יעקב צנינו תחלת דברי פיהו צלוותו את צניו רנוז זה לצלמי הקצץ להיות נועץ ולחכות צעסקי מלוות ה' זולמי צעסקי צני אדם. כי אך צם נחמה להקצץ ולהערים סוד ועלה צדבר : כי ידוע כי שם יעקב על עסקי צני אדם יוסד שנאמר הכי קרא שמו יעקב ויעקבני זה פעמים וכו' אלם שם ישראל על עסקי מלוות ה' יוסד שנאמר כי שרית עם אלקים ועם אנשים והוכל. ורק צשמור אדם מלוות האלקים ותורותיו יסוד ויוכל עם מלאכי אלקים ועם אנשים. לכן זה הדבר אשר רנוז יעקב צאתרו הקצלו ושמונו צני יעקב ושמונו אל ישראל צניכם כי רצ שיאמר הקצלו ושמונו צני יעקב אל ישראל צניכם. ע"כ רנוז כי צכל עסקי צני אדם צצם תכנו צעם יעקב אל תנהרו צם כי אם חכו והקצלו יחד ושמונו והצניו צדבר הינו. רק צעסקי מלוות ה' צצמה תכנו צעם ישראל אל תחכו צדבר להקצץ ולהועץ יחדו כי אם צלי הקצץ שמונו פתאום איש איש ראשון ראשון הצא אל ידו לעשות המלה. שם צלי אחור ישמע אותה ויעשנה :

לכן צזאת כי תורה היא ותומכיה מלוטר. איש אל יפותה צמדעו וריעו לחשוך מיוטר. ואשר לו כל צשמים וצארץ, יצרך הנדיב נדיבות יועץ צכל תקף ומרץ. וירץ לו צכל הטוב לו וישמרהו מפרץ גם לכל הנחמדנים צעם. לנעשים ולמוכחים ינעם. יזכו ויראו צנחמה. ינין ה' רוממה לנען ינלאו את החכמה. אשר תחיה כל נשמה. הוא תורת ה' תמינה. נטיצת נפש כנפשכס ונפש הכותב ומותם.

מישה יצ"ו בן מדר"ר יצחק אבן לטיף זצ"ל מירושלם עיר
הקדש אלקים יכוננה ער עולם סלה ובמהרה בימינו אמן.

לבן אדם ענוג ורך , כל יחס לבצו לקרוא ולהזין בדברים אשר כתבתי
 בארך . אגידה נא לו בקצרה הדרך , אשר אנכי הולך עליה בדרך
 מפני הלורך , הנה עד כה חנן חלקים את עצמו שלשה ילדים ונת אחת
 י"ו . ואני אמרתי אשמרה מלות חלקי אשר ליה ללמד איש את בניו ובני
 בניו יראה ותורה כבוד . ועונותי כרוח כשאני , ואין ידי משגת היום
 הזה כי דלותי מאלד . וגם לא אוכל עצוד היום כחמול שלשים . ללמד את
 בני אחרים כדרכי . כי שכר האדם ביום הזה איננו . ואם ישנו הנו מעט
 אהושיע לכלכל אותי ואת ביתי . וללמד את בני גם הם כמשפטם , לכן
 עתה רפו ידי ועל ה' אשליך יהבי . ומי לה' גבורי כח עושי דברו איש
 אשר כזרכתו יותן נחת ברוח נדיבה , לתלמיד תורת הנביא י"ו או בדר
 ליעים שנה שנה . כי לא נקלה זאת הפעלה . כי תלאך מליץ היא העולה
 הוא למעלה , עד יכונן ועד ישים ירושלם תהלה . כמזואר למעלה נכונה
 נקראות ומדברי חכמים אנשי סגלה לכן כל הקרב הקרב ולא יתעלם ,
 לבלתי השיבני מנחת ככלם . יאור גם הוא וזרעו עד עולם באור ה'
 ותורתו , הלוך מאור עד ככון היום . כלאת השמש בגזרתו .

נאום

משה יצ"ו בן מהר"ר יצחק אבן רטיף זצ"ל מירושלים ע"ה.

אמר שמואל בן לא"א הרב הצדיק מוה"ר בנימין וואלף זצ"ל
יען כי ידעתי את מיעוט ערכי להיות נמנה בין אנשים חוברי
חבר ולהוציא לאור ספרים מענינים אשר יולדי על ברכי תכינתי מעת
לעת. כי מה יסכינו למו לאנשים חוקרי לב וליושבי בשבת תחכמוגי
מאמרים נובעים מנכוב לבב רק מכל חכמה ודעת. רבים יאמרו מי
הביאך עד הלום לעשות כונים. אכן לעת מצוא תת לאור עולם
ספר כ"י אשר באלה חשקה נפשי מעודי ומבלי תתו כמגלה עפה
וכתמר מבלי צורה החוב מוטל על המו"ל לבארו ולפרשהו או להגיהו
כאשר יהיה לאל ידו, אמרתי אספחה נא אל אחת הבהנות איזה
מאמרים אשר לפי קט שכלי נכונים המה לבוא בשער בת רבים וראוים
לראות את השמש ולא יהיו כנפל טמון בסתר אהלי כי האיש אשר
ישלח מבטו להגות מעל ביאורי להספר חדש מלא ישן יעשה עמי
טובה לראות גם בהמאמרים האלה אולי ימצאו חן בעיניו ככולן
כמקצתן ואראה בזה שכר טוב כעמלי. ומבין הענינים השונים אשר
אתי בכתובים בחנתי אולי ימצאון שם עשרה — וזה בספרי שלשה
ספרים נפתחים אשר הוצאתי לאור פה לבוב שנת תרל"ז הדפסתי
חמשה מאמרים אלה. סומכא דרקייע. חכסה. מפשר חלמין. יקרא
דאוריתא. המחזה. ועתה אוסיף עליהן עוד חמשה מאמרים. הנפש.
הקרבת. הדברות. אדם ישר. השלום. והיה כי ימצאו הדברים
חן בעיניהם ותכירני נפשם והיה שכרי :

הנני חמשה ברכי נפשי כנגד מי אמרן דוד לא אמרן אלא כנגד הקב"ה וכנגד הנשמה מה הקב"ה מלא כל העולם אף הנשמה מלאה את כל הגוף מה הקב"ה רואה ואינו נראה אף הנשמה רואה ואינה נראית. מה הקב"ה זן את כל העולם כולו אף נשמה זנה את כל הגוף מה הקב"ה פהור אף הנשמה טהורה מה הקב"ה יושב בחדרי חדרים כו' (צרכות " א') :

במהות הנפש רצו הדעות זין הפילוסופים צאמרים כי הנפש הזאת הוא הכנה טבעית צאדם מעת לידתו לקבל המושכלות — ויש מהן המליטו כי הנפש הוא עלם רוחני מתפשטת מעקור רוחני הכללית ומחול על ראשי החושים המוחיים צמזגם וטבעם לקבל השפעת התפשטות הנפש הכללית וכל חומר שאפשר כפי הכנתו וכוו יקבל ההשפעה הזאת די הכיל ואין צכחו להשיג יותר מאשר צכחו לקבל שפעת הנפש ההיא — ועוד זאת שליטיה שהנפש הזאת היא עלם כדל רוחני והוא שלמה וקמתה מעת צריאתה אך עכ"ז לריכה לכלים נאותים מיוחדים להוליא צהם חכמתה מן הכח אל הפועל וצחיות שאצרי הגוף צשעה שכולד הולד הם צחכלית רעיעים ואינם ראויים לשים מלאכה צהכרת לא תוכל להראות פעולתה וחכמתה עד ציגול ויתחזקו אצריו :

והנה בבטול הדעה הראשונה. כצ האריכו חכמי עמנו כי כפי המצואר צצצרי רז"ל הנשמה היא עלם כדל רוחני צריאה ועומדת קודם הויות הגוף כצאמרים ז"ל (צצצרים רצה צ') צוא וראה הקצ"ה ממלא את עולמו והנפש ממלאה את הגוף הקצ"ה קובל את עולמו והנפש הזאת קובלת את הגוף. ואמריקן צצרכות (" א') הכי חמשה צצרכי נפשי כנגד מי אמרן דוד לא אמרן אלא כנגד הקצ"ה וכנגד הנשמה מה הקצ"ה מלא כל העולם כו' מאלה המאמרים נצצאר כי הנשמה עלם רוחני. מהמשל כשפוט על הנמשל : וביטול הדעה השניה. אם הנפש היא עלם רוחני כללי רק צהתפשטותה מחול על החושים המקצלים כפי הכנתם ומזגם א"כ אין מקפרי למקפרי הנפשות כאשר אין עלמים כדלים רוחניים רק התפשטות אור הנפש הכללית. ולא יתכן חלות נפש אחת צעלמה צצצני גופים מתחלפים זא"ז כי לא יתכן צני גופים ומזגים שוים. ולא יונן מאצרי ז"ל (כדה י"ג צ') : אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף. משמע שהנשמות הנה כדלים ונמספר. ומאמרים ז"ל (קנהדרין ל"ח א') : אין בן דוד בא אלא בדור שכלו זכאי או בדור שכלו חייב. עיין מ"ש צציאור רצ פעלים מאמר ל' :

וביטול הדעה השלישית א) אם הנפש היא חכמה ושלמה צחלמת צריאתה רק לריכה לכלים נאותים להוליא אל הפועל כנה זה יונן לחכמת מחקרי או מלאכותי הכדרכים לכלי האצרים הנאותים והמיוחדים להשנתם ומה

הנפש

ומה יענו להעיוני והסגות החורכית למה לא יתעלמו החכמות ההם זהאדם כשב כילד. חכמות העיונית אינם לריכים לכלים זהולאחס אל הפועל. ואנחנו רואים כי ההסגות המושכלות העליונית הנה ההסגות האחרונות והמאומרות זהשכלות האנושית ולא רבים ימכנו ואם היא מושכלת זעלמה היו תהיה זאת החכמה זעלם ותכלית מזראסונה כי זהו התעלמות זנפס ההוא (ב) אם פעולת הנפש אינה רק להוליא מה שזכחה אל הפועל איך יובן מאמרים ז"ל : (כזה לי עת)

ומה השבועה שמשביעין אותה כו' והיו יודע שהקב"ה טהור ונשמה שנתן כך טהורה היא אם אתה משמרה בטהרה מוטב כו' מה היא השמירה המוטלת על האדם. ואיך תטווא הנפש ההיא ותחד מנועלתה הראשונה הלא אף שלא חוליא כחה אל הפועל עכ"ז תשיב שלמה כמו שהיתה זעת נתינתה כי גם אז לא היה שלמותה אלא זכח ואם לא הוליא את אל הפועל הוא עלמה לא נשתנית ומכנו שהיתה זע"ז נתינתה אל הגוף. (ג) אם נאמר שהנפש עלמה תתעבה זמעבה החוור אם לא חוליא שלימותה אל הפועל איך יובן התעבות על עלם רוחני כדל לאזד שלימותו מה שהיה לו זכח. (ד) אם הנפש היא שלמה וחכמה זעמת זריאתה למה ידל. האיש הישראלי זמדרגות הסגות המעולות וחסידות עדי הגיעו למעלת רוח הקדש והנזיאה. וגם ענכ"י שונים המה זמעלת נפשותיהם. לא ראי זה כראי זה :

בהשקפה היריפה וזנחיתה נאמנה לפ"ד ענין הנפש היא עלם כדל רוחני קרן אור שמש ומקור הנפשות מתפשט זכחות השגתה ושלמותה ומדרגה למדרגה. עד שתגיע מעלתה האחרונה לתוך גוף האדם ותמלא ותלכז את כחות הטבעים שזגוף. והכחות נותני החושים הלא המה המדרגה האחרונה ומדרגות הנפש והוא כיתם האולן אשר ראשו זעמים ושרטיו יכה זארץ מתחת וע"י פעולת העוזד ישלח דטן זשרטיו ומתחת ויעט פרי ויהיה לארז אדיר. ומדרגות כחותיה המה זדמיון עילה ועלול עד אשר נפט האדם נקשרת לתעלה זשורטה מקור החכמה וזגודל השתדלותו ותשיקתו והתעלמותו יוסף כח זשרטו ויעל מוח ודטן השכל אל נפשו ויעט פרי זהסגותו המדרגות היותר עליונות וזה הוא הקשר האניץ זינה וזין מקור החיים אשר ומטם ישאזין הנפשות כולן. וזה מאמר דהע"ה אשר בידו נפש כל חי כי כל נפש נקשרת זשורטה ומטם ישאזין היות טם עלם החיים. אכן מיני הנפשות לא ממקום אחד יהלכון ומעילים זמדרגותיהם אלו על אלו ולא ממקור נפש הנזיא נפט אנשים אחרים הפחותים זמדרגה. והנה עולם השתדלות ועולם השקיה להסגות השלמות המה כפי מוז הגוף וזכות חומרו כי זגודל הזדככות כלי החושים ומיז הרכבתם זמטיז המזג ככה יוכנו הגופים לפעול מטיז השתדלות והשריזות לקבל טפע סכלי והמדרגות הראשונות ההם. ולזה הקפידה תורתנו הקדושה להסגור מכל דבר רע וכזר ארז"ל הוי מקדש עצמך במותר לך כי זחוספת קדושה ופריזות יזדכך החומר ויכשר להשתדלות יותר

ככונה

ככוכה . והנה יען כי ההשתדלות והתשיקה המה כלי התנועה לכח השכל
 כי בהתעורר הנפש זכחותיה תעמוד הכן לקבל טפעה השכלי יתחייב כי
 בהתרפה האדם והשתדלותו יתמעט כח התנועה ואם עוד יוסיף להרע ויעש
 הספך והנדרש מוננו תפסוק כח השפעת השכלי לגמרי ונחמך חבל המקשר
 נפשו בנקור מולאו . וזה נאמר אזניל לרוד (ס"א כ"ה כ"ס) והיתה נפש
 אדני צרורה בצרור החיים אם תטיב דרכך ולא תשפוך דם נקי תוסיף
 המרילות הטוב בנפשך ותשאר לרוד בלרוד נקור החיים . ולא תחמק
 מנורסה :

כחות הנפש חמשה . א) כחות החושים וכוזר פעילתם באונעות החושים
 והמה מדרגות כחות הנפש המתלצטים בגוף האדם צעת הולרו
 ב) למעלה מהן כח המחקרי . ירלה כח השגות החכמות אשר למופת והיקט
 ידרשון ג) למעלה מהן כח העיוני לחכמת העיונית ד) כח השגת רוח
 הקדש ה) למעלה מהן כח הנביאה אשר אין זכח המופת וההיקט או זכח
 העיון להשיגה אכן היא תלויה ברלון האלהי המטפיע על האיש אשר ירלה
 זו לשעה ולעת ידוע :

הכח ההוא היותר העליונה מדרגת הנביאה לדעת הרב המורה ח"ב פל"ט
 מדרגותיה הם אחד עשר והראשונה היא רוח השם אשר יעורר איש
 להליל עם רב או לעזור כמו ורות ה' לנשה גרעון ויוח ה' לנשה את
 עמסי . מדרגה השניה המדברים ברוח הקדש כדוד ושלמה ודניאל עיי"ט :

הרב ר' חסדאי בספרו אור ה' מ"ב כ"ד פ"א כתב וז"ל ׀ וזה כי הנביאה
 הבדלם מנביאות נרע"ה כו' כי מהם באונעות חלוט ומהם באונעות
 ומראה ומהם זמשלים ומידות ומהם בדבור ונ"כ המדברים ברוח הקודש הבדלם כי
 מהם ישפיעו להם הדברים שדברו זו יעודים צעתידים וזה אמנם בזולת חלוט ומראה .
 אמר מנאר לזה רוח ה' דיבר זי ומלתו על לשוני וזהו מדרגות רוד בתהלותין
 ושלמה זמגלת טה"ט כו' . כ"א היותו נביא אינו ניתע זחקו לדבר ברוח
 הקדש כו' ומהם שלא ישפע להם זיעודים העתידים אלא ספורים קרו כו'
 ע"כ ׀ והנה לא פרשו מעלת זן זומא וזן עזאי ור"ע טכנסו לפרדם ומדרגות
 החכמים טלפו זמרכבה ומה גם לפנ"ט רב האי ז"ל זבגיגה פ"ב טגס בזמנו
 יש מדרגות רוח הקודש ולא בטלה טכתוב וז"ל ׀ כי ניי טהוא הגון זכמה מרות
 זכורות ומזוארות כשמבקט ללפות זמרכבה ולהליץ זתיכלות של מלאכי השרת
 יש לו דרכים לעשות כו' כי אומרים כי הקצ"ה עושה אותות וזוארות ע"י
 הלדיקים כמה טהיא עושה ע"י הנביאים ומראה את הלדיקים מראות
 נוראות כו' כי תקנות יש לעולם בדברים הללו כר"ח זן דוסה כו' ור"כ זן
 הקנה כו' ר"י כה"ג כו' ע"כ" . והנה רפ דעתי כראה דאין ענין רוח הקודש
 המדברים זיעודים העתידים כהמדברים זר"הק בדברים שהוים ומכוונים
 לאמיתותם או הלופים ברוח הקודש בדברים רוחיים היכלות עליונים . כי
 המדברים זר"הק זיעודים העתידים המה זמדרגה ומדרגות הנביאה מדרגה

הנפש

שניה כו"ם הר"מ ז"ל. אבל הלופים דבזרים הרוחנים או המכוונים לאנחותן
של הדברים או המגידים העמידים הדברים ההויים כמו אלה היודעים מראשית
השנה ונה שיהיה בכל השנה הן הנה שלמות זכפוש האנושי וראיה לזה
מרז"ל זרזית ונציה לדי בקיות כו' וחסידות ונציה לדי רוח הקודש .
ולא יחסנו רז"ל גם מדרגות הנציה היא יען כי ר"הק היא נוכחות הנפש ואפשר
להשיגה ע"י השגת המדרגות שזכפוש אשר עולות אל המדרגה היותר עליונה
דהיינו ר"הק אבל נציה הוא מדרגה נקשרת ואינה נקשרת זכפוש והיא כמו
עוף השמים ונחפת נוגעות ואינה נוגעות רק אל אשר יהיה שנה לזון ה'
ללכת ילכו . והייתה מלויה זכפוש האנושי לצוא לזאת המדרגה . הנה היא
מנוצרת היות הנפש מנוקס קודם מהלך עלם רוחני חלק אלהי ממעל
וזכפוש לראות זמקומות רוחנים כאשר ממלאכי השרת ובהכפשות אשר ענוף
יפרדו אשר יודעים את כל אשר נעשה ונזר מראשית השנה עד אחרית
שנה ככודע מרז"ל (זכרות י"ח) שמע שהי רוחות מספרות זע"ז עיי"ש רק כל
העכבה והמוכיעה מנחת הידיעה המה המדות הנשמתות שזאדם אשר ישומו
מקום עפ"י הנפש מנחות עלם הדברים העמידים וזכפוש טרדות המדונה
המטריד המנחמה ויכיה זכפושירם , והנה עת כי ישלם האדם אל קלה
השלמות זמתקדשו כל חיש ממשוין ונקדושת הגוף ישו גם הגוף לעלם
רוחני ולא יהיה עוד למתך מנדיל זין הנפש להדברים הרוחנים ויקסנו ויאזן
ויזן לאשירו אף נעודו זכיים חיתו . כי היא זעלם טבע הנפש לליץ זין
חרכיו להיכלות עליונות ואל תמנה הלא ראינו מרע"ה עלה למרום זכרות
חוננו והסיג מה שהסיג וראה מה שראה . לזאת יכירו וידעו חסידי הדור
הדברים הנגזרים על העולם ועל האדם וידעו מה נעשה עפ"י האדונה
כי ילינו זכרטי העניינים ההם זאין מתך וכה ישעו ויאזינו לאשירו
זשמתלם לנו חיש הראות והמדמה ויראו זראות הלז ראות זינה כראיית
כל דבר רוחני . וזה היא השלמת הטבע זכפוקר הילייה . אבל מדרגת
הנביאה ור"הק זיעודים העמידים לצוא זאורך הזמן אלה השגות לא יצאו
זכפוש רק הם התעוררת רוח אלהי ית' וספע זכפאי עלוני לאיש
הזכמר אשר ה' זכרהו והקדשו לנציה מרחם כו"ם (ישעיה נט) ה' מנען
קראכי ונאמר (ירמיה א) זכרם אלרך מנען ידעתיך ונאמר ליחזקאל זן
אדם לופה זמתך לזית ישראל והמה זמדרגות המלאכים הנשלמים זמלאכות
ה' ולזה זכראו מלאכים כו"ם והיו מלעיזים זמלאכי ה' . ולדעת זה
כוונת חז"ל זאמרו (ז"ז מ"ז) חכם עדיף מנציה יען כי הנציה נקדש
לנציה מרחם ואין תלוי זכרילותו אבל החכם קנה השלמות ע"י השתדלותו
הרב . ואחרי אשר זיארנו כי הנציה הוא ספע מיוחדת נשפעת על הנציה
החיוז לזכר איך זמתקשר ספע רוחנית זחוך גוף קרוץ מוחנור ומה גם כפי
המוכח מהכתובים כי הספע הזאת הוא כח ידוע אשר זכה זלז הנציה כאש
זוערת כו"ם (ירמיה כ') והיה זלזו כאש זוערת עלור זעלמותי וכך
זכניאל (ס"י) ולא זכאר זי כח וכמהו רבים . ונאמר בזיארור זה כי כמו

שהרוח החיוני הטבעי היא המנוולע צין החומר והנפש המודרת הרוחנית ונמצאם כן הנפש היא הזכה והטהורה היא האתלעית הנקבלת בתוכה הנביאי כאשר תוסלם בשלימותה עד אשר קנתה המדרגה העליונה שבנכותיה והיא מעלת רה"ק ושנו להתאחד כל ועולות הנפשיות גם יחד ומיע נפשו נקשרת קשר אנויץ צפורט ונולאתה כעתחלת הילירה צוא יצוא דרך קו השתלשלות הנפש השפיע הנביאי ובעלם תחול השפיע הזאת על כה היותר חזקה ושלמה בהנפש משלטה שלמות הנדרשים אל הנביאה . אם כה הדברי שלם ביתר שאת תלא הנביאה היא צאנלעיתו לפועל ואם מעלתה בשלמות המדמה תראה פעולתה צאנלעית תכונת המדמה ואם מעלת המדות עלתה על כולנה ונעלה הזאת צוא תצוא לחזק כה השכלי טענתין צין טוב לרע ונצטרר אוכל ונחפכות תחול הנביאי על השכלי וכפי מקום חלות השפיע הנביאי ככה יתחלפו לורות הנצואות כפי השתנות הכחות ונקלבי הנביאיי כנוטצע צענע האנוסי שיתחזק כה א' על חצירו צעמים ונתחלפים . וככה תשתנה הנביאה . והנה לורות הנביאי הנה לפי"ג ב' ונקספר .

א) צורה הנביאיי צאנלעית המדמה היא הנושל . כי הוא טנע המדמה להרכיב ונהמוחשים הנעוררים אותו להדמות דמיונות וחזיונות נראים לעין וננבלי זנון יחלופו כן הוא נכה הנביאי יתעורר וידמה דברים וישא בנושל על אניתח הענין וזה היא הכשר המדמה ביתרון הכשר ההלנה :

ב) וצורת הנביאה צאנלעית שלימות הדבור הנה הנביאות צלחות הלשון והעלילה ונמצאים דבריהם צקולר מופלג אשר זה היא תכלית שלמות כה הדברי :

ג) צורת הנביאה אשר תחול לכה השכלי היא החידה כי טנע השכל להצין דבר נתוך דבר ותכלית שלימותו להמליא דברים נתוך חידות . אכן עוד מעלה אחת בנביאיי כי עלם אור אלהי נורא נראה לנביא בלי מראה ובלי חידה . ולא יבצלהו ולא יעלור כה רק הנביא אשר טנ חוונרו לרוחני אכן אלה אשר לא יעלרו כה די הכיל הנראה הנוראה עוד יפגעו כאשר ילנו זה או תדבק נפשמ צאור החיים . בהתלות אור קטן צלשצת ויכנה . כנאמר הסבר למלך כוזר (כוזרי ו"ג פס"ג) צטעם טוונאת לרעת" כי השכינה היתה בישראל צמדרגת הרוח צנוק ונעת שנתרחקת ונהם עפסחכנית עלתם וישתנה יופים וכשהיה ונתרחקת וניחודים נראה על האיש ההיא טינון התרחק אור השכינה כאשר נראה הרחק הרוח יתורו פניו פתאום צעצור פחד ויען כי הלרעת נכנה ונחנת התרחקות החיוני כו' עיי"ש" . כי אור השכינה מושכת החיוני עניה ותדבק נפש המשכלת צעלם האור כנו שונלנו צן עזאי הליץ ונת (חגיגה י"ד צ') פי ההשגה היותר נעולה חנדרום המוחה להסדינו . וכן היא וניתח הנשיקה . ע"כ היה נתחדי ה' כאשר נבלה להסדינו היה ונתגלה צען דהיינו שלמלם כנודו צהדרגה וענן ונצטרר ההשגה

הנפש

ההשגה למען יוכלו שאתו ולא יפגעו ע"כ מלינו כאשר שפך רוח כנזאה על יחזקאל בא סערה וענן גדול והאש מתלקחת מתוך הענן ר"ל מתוך הענן השיג האש והפנימיות וכן כאשר השרה שכינתו באהל מועד וכסאו הענן התכנסת ההשגה למען לא יזיק עלם האור לעצמי וזהו פי' הכתוב צכ"ע וירד ה' צענן או צעמוד ענן כי עלם האור ירד בצלמנו בהתחשכות המושג למען לא יפרדו לעלות צמרום ההשגה וכן כאשר התגלה כבוד ה' למען האליל מן הרוח על ע' זקנים נראה צענן וכן כאשר העביר ה' כל טובו לעשה מלאשית עד תכלית המדרגות. ויען כי השלש ראשונות לא השיג מרע"ה רד צענן אך צעבור הג' ראשונות סר כפיו דהיינו העננים וראה את אחוריו המדרגות האחרונות השיג באספקלריא המאירה והנה אהרן ומרים דברו ואמרו הרק אך צמשה דבר ה' הלל גם בנו דבר ולא ראו להתצונן בין מדרגות הנביאות אשר לנו לבין מרע"ה והנה קרא ה' פתאום או קריאה מבוררת או ע"י התעוררת שנתעוררו שלשתן צפתע פתאום ללכת אל האל מועד וילאו שלשתן אז ירד ה' צעמוד ענן שלמנעם רלונו צעמוד ענן למען יהיה כח באהרן ובמרים להשיג את הנזואה שיאמר להם. ויקרא אהרן ומרים ויצאו שניהם ויאמר שמעו נא דברי ר"ל אתם אמרתם כי עליכם למדרגת הנזואה כעשה שמעו נא התצוננו בדבר. שמעו מלשון והס לא ידעו כי שומע יוסף נא דברי אשר אדבר כעת אתכם מאיזה קוב נביאי המה ושמעו והתצוננו אם יהיה נביאכם ה' אם הנביאה שלכם היא באספקלריא המאירה כנזואת נשה שהיא תמיד צמלת ויאמר ה' אל משה. במראה אליו אתודע ר"ל ואליו דהיינו למשה רק צמראה אתודע בחלום אדבר בו זו נמשה אדבר רק בחלום. ויהיה תיבת שמעו נא ותיבת אם מושכים אחרים עמם ומוסד גם אלמטה. ור"ל כי מהתגלות העמוד ענן לדבר אליכם תוכלו להתצונן כי אין בכוחכם לקבל שפע אספקלריא המאירה לא בן כאשר חדמו כי נהפוך היא עברי משה בכל ביתי נאמן הוא אל מה אדבר רק בו ויחר אף ה' גם וילך והענן ה' והנה מרים מצורעת תכף כאשר סר הענן ונתגלית עלם האור עשמה רושם כי נסתלק הענן הממונע ולא היה למרים לעבור כח לאור המנוחלת ולצומק המושג וכיכר פעולתו והמשיך אליו החיות הקודש עמרים. ואמר אהרן למשה אל נא תהי כעת. וביאור למה יתחשבה כעת צמרו אשר בצאתו מרחם אמו כאשר הרוח הרוחני ילא מרחם אמו וכסתלק ממנה ויאכל חלי צמרו דמה לי קטליה כולא ומ"ל קטליה פלגא דלרעת היא ג"כ מיתת אותו האזר. ואל כח הנביאי הסוא הכח היוחר עליון הנגזרת צרום סביון עליו רמזו מו"ל (כרה לי צי') וכן דלוק על ראשו. והנה לפי זה שביארנו כי ע"י המריקות והסתדלות השגה ישיג וימשיך עליו המדרגות הנפשיות זא"ז ובאפס הסתדלות או יעשה הרע תפסוק הקשר האמין בין כמות הנפש אשר נתלכדו על כח החיוני הטבעי

זבין חוט הנפש למקור מולאה ובהנחק הקשר תפסד כח הנפש המחלכת
 צנוף כל כח שכלי שהיה זה קודם נואה כי בהנחק פתיל החיים הרוחניים
 אין עעבר להמדרגות העליונות והיא ניד האדם לאשר ולקיים הקשר הזה
 ומשביעין אותו שישמרכה נטהרה להשתלמות למען תשיג ולא תאבד
 שלימותה נקודם. וזה ענין הכרת כי תכרות הנפש ומקור חיותה ומיה האיש הוא
 מנפש הטבעית אשר לו כמו נפש החיות הבהמית ועל זה אמרו רז"ל צמדת תליס
 ג' הרב בכסנו מעוני מכאן אתה למד שכל מי שעבר עבירה בא"ו תשמא
 בנפש מת ואין משה"ן אותו אלא באיזוב ובה"א תחטאני באיזוב
 ואמחר וכי נשמא דוד בעון נפש חדר אלא בעון שהנפש חללה
 ובה"א לבי חלל בקרבי טמאן אתה למד שכל מי שידע שחטא
 ומתירא ממנו ונושא בינו לבין המקום שהקב"ה מוחל לו ע"כ כי
 תכלית חיות הנפש היא החפץ והרלון ואין לדון אחר החטא מעשה החומר
 כי החומר רק כלי לעושהו לא ילך ולא ינוע אם לא יעוררהו החפץ וכי
 ידן החטא רק אחר החפץ כי העושה הענייה צדעת ללולה חלל זינתו
 הרלויה ונפסק מוח חיותו וכשיכון עליו צמועמות ודעת להחמיט על מעשיו
 זיעה חפלו אל רלון האלקי הדרם מוננו עוד תשיב ההתדבקות החיות
 בנראשונה ומילא תשכחנה כל עלנותיו שהיה לו צטוצ השפעת החיות
 הרוחני כנתחלה ע"כ צטוצ רשע ועשה ונשפט ולדקה כל פשעיו לא יזכרו
 לו ציום שוצו מרשעו כי מדרך החי להתדבק בחי ורלונו יתני הטוב
 ומתפשטת בכ"מ ובכ"ז וכל אשר יוכן עלמו לקבל טונת ההשגחה תשגיח
 עליו לרחמי וכאשר ישיב להתדבק לשורשו ומילא יסורו מוננו כל הרעות
 שהיה לו ומקודם וכל פשעיו לא תזכרנה כי עקר קנת ועונש החטא היא
 צטור ההשגחה מליט החוטא בהתחלל נשפו ובהתרחקה מהתדבק צטורשה
 וכפי חוזק החטא וקלותו כן תגדל ההסתרה והסתקרות. אכן לפי הנחה
 הזאת איך יונן תאמר הכחוצ פוקד עון אנית על צנים אם טרה ההשגחה
 מנפש האב למה תסור מנפש הנן אם עלהו רענן וכפתו רעננה צמעת"ט.
 וסנה אמרו"ל (ברכות ז' א) כתיב פוקד עון אנית על צנים וכתיב וצנים
 לא ימתו על אנית כו' ל"ק הא כשאוחזין מעשה אניתיהם צידיהם הא
 כשאין אוחזין מעשי אניתיהן צידיהן. והנה כשאוחזין מעשי אניתיהן
 צידיהן שלמדו מאבותיהן להרע א"כ הנה שוגגים ולא מוזדין ולמה יאשמו
 בחטא אניתם שהיו מוזדין הלא העונש היא לפי ההתרחקות מהפס החללה.
 זאינו דומה עושה צטוג לעושה צמזיד. ואיך יונת עונש על השיגג כמזיד
 שיפקוד עליהם עון אנית. והנה אזכיר פה מה ששנעתי ונהרצ ר' אליעזר
 איטילינגו אנד"ק אקוי לפרש הכחוצ הזה בדרך נכון ועל המאמר הכחוצ
 יתסד אמתות גמול ועונש והשארית הנפש ואמתות אמות האלה נתיסדו
 צי' הדברות וניחוד צבי' הדברות הראשונות טמאלת הגזורה טמענים. ותוכן
 פירושו ספירט על כמו צטניל כמו ויעו עליו ר"ל צטנילו ופשוטו של
 הקרא הקנ"ה פוקד עון אנית צטניל הננים ור"ל כשישחיתו הננים מעשיהם

עד דור רבנים נשגיל ונה שלמדו ונאזותיהם והטעמו זהם רשע ככל יעגור
האזות נשגיל הננים כנ"ס זירבעס זן נבט ארז"ל ירבעס חטא והחטיא את
הרצים חטא הרצים תלוי זו. והנה זאוונרו יתצ' כי יפקוד על רבנים לא נחמו
הדברים לשיעורין דנאמר דלא שייך רק על האזות שעורן נחיים דרוז נני
אדם לא יאריכו ימים כ"כ לחזות נני רבנים א"ו דכונתו יתצ' על עונש
הנפשות לעוה"ז וזיותר מנאר עיקר זה נמ"ס ועושה חסד לאלפים כי
כאשר יסונו הננים דרכיהם כפי ונה שלמדו האזותיהם יתעדנו האזות
לעוה"ז הרי לך מנאר זה הכחוז גמול ועונש לעוה"ז והשארות הנפש
ע"כ. ולפי"ז יקשה יותר מנארם ז"ל כאן כשאין אוחזין מעשה אזותיהן
הא ל"ל כיון דהננים זכאין פשיטא דאין לענוש האזות וקרא ל"ל. ולרעת
אומר כי פקידת העון היא כל עוד שלא פרה כח החטא סגנז החוטא
מחמתו אף שנעשו החטאים ע"י אחרים ומחמתו ולא נפקה עדין חטאו
ורלוני מהחטאים האלה לא יתקרבו חלקי נפשו לשרטת אף שיסגול עונשו
נעוה"ז עד רבנים לא יועילו לו עונשו שיסגול נעוה"ז אצל כשפרה כח
החטא מחמתו מעשה תשובה נחיו וחזרה נפשו לתחיה ונתקשרה נעוקרה
אף דהננים ישחיתו דרכם לא יפקדו עליהם עון נניהם. וזה היא תוכן
כונת חז"ל זנארם הלשון כשאוחזין לשון אחיזה וירושם שהחטא עבר נאזות
לננים ולא נתק ננתיס סירשו הננים החטא מהאזות לכן אף שסגלו האזות
עונש נעוה"ז לנקותם מחטאם מעשה ננים יגרמו עונש והתרחקות עד
דור רביעי. אצל כשאין אוחזין מהאזות עשו תשובה קודם מותם אף כי
ישחיתו הננים דרכם לא יפקדו העונות על האזות. והנה ישראל זנון הנני
הראשון נודע כי פקרו ניקודי החורה נהשגחת ה' ונהשארת הנפש וגמול
ועונש כמו שנלינו שהיה למשל נפיהם (ישעיה כ"א) והנה שזון ושנחה
הרוב נקר ושחוט לאן. לא לנשו קדרות על העונשים שנתידיס לנזר עליהם
אכן כרעת הסכלים האונרים אין דעת ומסבון נשאלו ואין השארות נמלא
לנפשות ולמדו פי' הכחוז פוקד עון אזות כפשוטו לסנרתם דאף שיהיה
עונש נמלא לא ינלא רק נעוה"ז ודרכו חן לטונס על הפסוק הזה שהס"י
יפקוד דוקא על הננים עון אזותיהם ולא ישלם הרע לחיק עושה הרשעה
רק כפשוטו של וקרא ע"כ היה למשל נפיהם אזות יאכלו נוסר ושני ננים
תקניה ולא נחלו על נצר הננים כאמרם כי שניהם לא תקנה רק נניהם
ישאו עונש. ע"כ הוכיחם יחוקאל הנניא והודיעם את דרכי ה' כי לא
יפטונו כפי ראשית ההשקפה. זנארנו מה לכס אחס מוטלים המשל הזה.
אבות יאכלו בוסר יעשו מה שלנס חסן ושני ננים תקנה והעונש יהיה
על הננים ונה לנו לנצר ננים אחרינו. חי אחי נאום ה' הן כל הנפשות
לי הנה ר"ל כל הנפשות נפרט נקשרים נעוקר הנפשות כנפש האז וכנפש
הזן הנפש החוטאת היא תמית המיתה והעונש היא דוקא על הנפש
החוטאת ואיש כי יעשה משפט וצדקי יחיה כו' והנה הרשעים לעגו על
דברת ה' זנארם כתיב פוקד עון אזות על ננים ואנחנו ראינו היסך חזת

כי האב הרשיע והזן שהיה לדיק לא נשא עונו, ואמרתם מדוע לא נשא
 הבן בעון האב דעו יען כי הבן משפט וצדקה עשה וכוונת הכתוב
 היא שפוקד עון האבות בשביל הבנים כל עוד שלא טעו ודבק נפשו לעקרה
 עממת עלמו ונסע הקטא מאב לבן. וע"ז קאמר המדרש כי "נאמן אתה
 למד שכל מי שעבר עבירה כאלו נטמא צומח צעון נפש חללה נאמן אתה
 למד שכל מי שידוע שחטא ונתירא מענו ונטמא ונחנן צינו לבין המקום
 שנטמא נפשו החללה וכוונתה ומחנה צינו לבין המקום שהקדוש צדוק הוא
 נוחל לו :

בח המרכזי לו מצוא גדול בקיום המליאות. הלא ידוע כי כל העורקים
 ונוריות הדמים יתחברו במרכז הלז והלז הוא המעורר והמניע
 לכל. חוש הראות לא יוליא לפועל כח עזו רק אם יתחברו כל הנילוות
 היולאים וכן הנוחשים על נקודת השריפה אחורי העין, ונילווי השמש לא
 יעשו פעולתם רק כאשר יתחברו למו על נקודה ידועה ע"י הזכיכות מקצץ
 קרני השמש אף כי כל ניחון יש בו כח השריפה עכ"ז לא יצוא לכלל ראייה
 ופעולה רק בהתאחדותם על נקודה מרכזית וככה נראה בהנהגה המדינית
 אם לא יתלמו העם לנקודה מרכזית רק פרוצו יפריעו עלמם ואים כל
 הישר דעיניו יעשה יחויב צטול הישוב. ואין קיומה מלוי רק כאשר יתאחדו
 ומדרגה למדרגה עד אשר יתאחדו לדעת וללחון איש אחד המעלה וישירו כל
 מעינם בו כי בקום ריב ומלה או דין צין אכ"ים הוא יתווך וישם שלום
 יען כי כולנו יתאחדו בו ורדו יקבלם — והנה עוד ינלא תועלת נכבדה
 מתועלת המדינה והיא תועלת רוחני יגן כי הנפשות מחולפים הנה מקומות
 מולאם כנו שביארנו ויש אשר נפסם יכללו כל החנש מדרגות כולם ולעומת
 זה יש נפשות אשר לא יכללו כל המדרגות כולם וכל איש נקשר בחושי
 נפשו ומלכותו עד למעלה וקום מולאם. יחויב כאשר יעו צני איש את
 רבוים לאיש המעלה אז יתאחדו חושי נפשותיהם לאיש המעלה ההוא ויתאחדו
 הקוים לנקודה מרכזית ותחובק האור בנקודת האיש המעלה וכאשר תתרכזה
 השפע הנפשי תחובק השגתו כי לא יסוה כח הראות ומחלישי הראות לחזקי
 הראות כדעיון העטלף אשר לא תוכל לראות אור שמש לבנעמ"י רואי השמש
 ואמריקן צדדום (וי"ר ל"א) ויעש לבית חלוני שקופים אטומים אטומים
 מנפנים ושקופים ומחונן שמשם האורה יולאה לעולם וגם אמרו רז"ל (סוכה
 כ"ג א') למה נקרא בית השואבה שמשם היו שואבין רוח הקודש יען כי כל
 תבנות עבנ"י היו מנדובקים ומתאחדים צרלוים בנקום הנוקדת כי כל מעינם
 זה וכל המתפללים יכונו לבס לבית קדשי הקדשים נתאחדו שם כל הנפשות
 כולם לאור אחד ועי"ז נתחבק אור במרכז הנפשות לקבלת האור האלקי
 דנקבלים אור חדש והשגה חדשה כי מהמרכז יתהפכו הנילוות להנקבלים
 עד אשר יללחו לרוח הקודש ואל זה רוצו ר' יהודה הלוי בקינתו ליון הלא
 תשאלו. באמרו "חיי נשמות אויר ארץ" יען כי בארץ נתאחדו הנפשות כולם
 ועכ"ז קבלו חיות חדש ויתרון הכשר בהשגות הרוחנית ומצואר כי יש מעלה
 כאשר

הנפיש

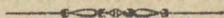
כאשר יעו רבים אחר אחד ויתאחדו רלוונס זו כי יוסי ו זו כח ההשגה
ונאורו יספע עליהם כילווי חור חדש ומזה היה נביאות הסצעים זקניס
זתתאחדם עם משה כי האליל מרוחו עליהם וקבלו מדרגות הנפ. ונה שלא
היה זכמס ונאז. והנה כאשר היו ישראל צמדנר וראו השגחת ה' והתכהגור
על פי הטצע כאשר נהגס ה' כל ישראל צמו מנומתם אל ה' לצדו וכאשר
נתאספו כל ראשי עבד"י לאגודה אחת אז נתאספו כל תקות חוטי נפשותיהם
לנקודה מרכזית והיה זהס די הפק ולין והיה להם צמינת מלך שלא מלך
כי ד' מלכס ע"כ אמר הכתוב ויהי בישורון מלך ר"ל בישראל עלמס היה
הועלת המלך והיינו בהתאסף ראשי עם אז נעילאל נתאחדו ויהו שבטי
ישראל ע"כ אמרינן צמדנרס (דברים רנה ה') ממלך אדם חנף ומנוקטי
עם א"ר יוחנן אס ראית חנף ורצע ומנהיג אס הדור ניח לו לדור לפרות
צאזיר ולא להשתמש זו רלה צזה שלא יתאחדו זו חפלט ורלוונס כי לא די שלא
ילימיו רק עוד יהיה להם למוקס כי נפשו פחותה ממדרגת נפסס. ואין
להס זו מועלת, ע"כ כאשר לוח ה' עליהם לשוס עליהם מלך אמר שום
תשום עליך מלך ומלווס היו לשוס מלך כאחז"ל ג' מלות נלעוו צכניסתך
לארץ (סס) כי כאשר יאמרו אשימה עלי מלך וזזה יראו עלמס שאין
רלוונס להתאחד צפורס העליון רק ירלו מנלעי אחר. אז מוויניס אהס לשוס
מלך למען יתאחדו נפשותיהם צאמלעחו וזה צילור צאומרו אשר יבחר ה'
אלהיך בו והיא נתינת טעס לטיינת מלך למען צאמלעומו יספע עליהם
ספע ההשגה ויצמרו איס המעלה אשר יבחר ה' זו. ע"כ לא תוכר לתת
עליך איש נכרי כי לא יללח הכונה המכוונת צזה כי איננו איס המועלת
ואין הכונה כי ה' יבחר להס מלך כי אז לא יונח מה סהזהיר אותס שלא
יתנו להס איס נכרי צאשר כי ה' יבחר ולא הס. רק הכונה סיבחרו איס
המעלה אשר ה' יבחרהו להשפיע עליו ספע הרוחני ע"כ צשאלו להס מלך
צימני שמואל אמר ה' לא אותך ומאסו כ"א אותי ממלך עליהם כי גלו רלוונס
כי לא ירלו להתאחד צי רק צאמלעי :

הדנה האיס המעלה אשר יתאחדו זו רלוונס ומפלט ויקבלו ע"י ספע השגה
ציתר שאת היא ארון להרוחות. וערע"ה הוא היה אלהי הרוחות
כי אלהים תואר למושל ולארון כע"ס החנר לכחורו. ע"כ כאשר צקס מרע"ה
עמת ה' לתת איס על העדה ציקס שני דברים — צאמרו :

יפקוד ה' אלהי הרוחות לכל בשר איש על העדה אשר יוציאם
ואשר יביאם. וא"ל הקצ"ה קח את יהושיע בן נון איש אשר
רוח בו כו' ולפני אלעזר הכהן יעמוד ושאל לו במשפט האורים כו'
והנה הכווי אלהי הרוחות לא נמלל צשוס מקום, והנ"ל שגעה צקס
יפקוד ה' סיבחר ה' :

א) אלהי הרוחות ארון הרוחות לכל צטר. איס אחד גדול המעלה סיטיס
הוא ארון וטר הנפשות כולן סיקבלו מרכזית השפעת השגה על
ידו. (הצ') איס על העדה אשר יוליאס ואשר יציאס :

ובזה נעשה כוונתו שציקס שיעמוד ה' לישראל שני מושלים אחד רוחני
 והאחד מדיני והיה זה כי ידע משה שיהושע ושרתו כפקד חמיו
 ורלה שגם מנושפתו יפקדו למשרת עבדי ע"כ ציקס שני מושלים למען
 האחד יהיה מנושפתו ונרלה לו הס"י באומרו קח את יהושע איש אשר
 רוח צו ויוכל להיות אלהי הרמות ולפני אלעזר הכהן יעמוד ושאל לו
 צנוטט האורים ע"פ ילאו וע"פ יצואו כל צדי אמו . ולזה כוונו רז"ל
 צמדד (צמדד רצה כ"א) יפקוד ה' כו' אשר משה הגיע השעה שאחצב
 לרכי כו' הכבוד אינו אז מציית אנכי כו' ורס"י פירש הרי לך שאלתיך
 שאלת . כי מהצקסה ציקס מרע"ה שני מושלים הראה כוונתו שלא תזו
 הכבוד מציית אצותיו . וזה טעם הסמוכה שסמך משה את ידיו כי צהטות
 מרע"ה חפלו ליהושע וסמך עליו ידיו כסר למשמעתו הסה כפשו לפש
 יהושע ומרצה אור הסגה צמקור כפש יהושע ונחה עליו רוח ה'. ואל אלו
 החמשה מדרגות הנפש אשר דוד המלך ע"ה הני חמשה צרכו נפשי לרמו
 להכחות הנפשיות ההם . א) מולאה את הגוף היינו הכח האחרון הדבק
 צהיוני הטבעי המלצטת כחות החושים ויעלו אז למדרגת מדצרת . הצ'
 דואה ואינה נראית ירמו לכח המחקרי אשר יתצארו ע"י מופתים והקשים
 ומאלה נבון על המוקט הנעלם ואינו נראה רק ע"י המופת — הג' זנה
 את הגוף להעיוני אשר השחוקק כפש האדם ורעצ לדעת את השגות
 האלהיות . הד' נשמה עהורה ירלה על כח רוח הקודש כי הטרהה היא הסנה
 המציאה לידי רוח הקודש. המדרגה החמישית) יושבת צמדרי מדריס להנציאה.
 כי לא כל איש יגיע אליה רק לאשר יהיה רנון ה' להספיע עליו — ה'
 ישפוך רוחו על כל צטר —

הקרבן

בענין תועלת הקרבן ומעמו האריכו גדולי החכמים והמפורשים
בספריהם כל אחד דרכו יעל. ויען כי בכל אלה לא נתה
שקשה הדעת להתבונן בביאור טעמם בכל פירוטיהם על נכון אמרת
בלבבי לפנות לי דרך בהבנת טעמם ונימוקם וה' היודע מחשבות ידיני
לכף זכות.

(א) טעם שכתב הר"מ ז"ל צנורה כזוכים ח"ג ל"ב מ"ו והי לך כונתו
צוקר. יען כי המלרים היו עובדים לטלה וכת הלצה לשדים
והיו חושצים אותם צנורת העזים ורוצ ע"ז היו מגדלים עין הצקר והיו
מחאסים השומטים מזה המין וצנור שינחו אלו הדעות לוונו הצורא יתג"ש
להקריב אלו השלטה עינים לצד וכו' יתקרבו אל ה' ויתכפרו עונות וכן
מכפאין חוליי הדעות הרעות שהם חליי הנפש האנושית. ונפני זה נקרא
עולה לה' להסיר המחשבות שהן הנחלות בלצנות ולהסיר דעות ע"ז כו'
עיי"ש. וכבר השיג עליו הרמב"ן ז"ל בפרו' על התורה ואמר כי יתבר
חתרפא המחלה באכלנו וזה לשונע היפך מנהגיהם שהיו מואסים כל שומעי
לאן וצקר ועז. והנה נח בלחשו עין התצה עם ג' בניו לא היה בעולם
לא כשרי או נלרי והקריב קרבן וייטב צעיני ה'. והצל הביא גם הוא
מזכורות לאנו ומחלצתן ויטע ה' אל הצל ואל ונחמו. וחלילה שלא יסיה
זהם שום תועלת ורלון רק שוללת ע"ז נדעת השוטים. ורצים הקשו מזה
ששלמה המלך ע"ה הקריב אלף עולות צעת חנוכת הבית ולמה הרצה
עולות נדעתו ועי"ז היתה השראת השכינה :

(ב) דעת ראב"ע ז"ל ור' יעקב בר' אבא מארי ז"ל בעל המלמד. כי
תכלית כוונה הראשונה מהצורא ית"ש היתה להיותנו גוי קדוש
ונומלכת כהנים ולהיותנו נדצקים צקיום התורה והעלות וזזה נהיה נדצקין
זהצורא ית"ש כנ"ש וכו' תדצקון ולא היינו לריכין להקריב קרבן לקרב
אותנו אליו כי היא חקרין למין האדם שצנרצל כללם להלריך אמלעים לקרצתו
אל יולרו וצאמלעות צהמה עכירה שנועפר יסודה יתקרב לעבודתו וקדושתו
ית"ש. אכן צראותו ית"ש כי לא נשלמה הכונה הראשונה ועשו להם עגל
ונסכה ליה צקרבן והוא הכונה השניה שתרפא חלי הנפשות ויקרב הקרצנות
אליו עייין צס' המלמד שהונח נשלים ארוכים ע"ז. וכל מה שתנאלא פסוקים
מורים שאין רלונו יתצ' צקרצנות הן על הכונה הראשונה. והאחרים המורים
על חפץ הקרבן הנה על הכונה השניה. ותכלית כונת ותועלת הקרבן
לדעת ראב"ע היא :

כי הבורא ית"ש ליה צקרבן שלמה דברים כמו שהאדם חוטא צדצור וצומעשה
וצמחשנה. לכן לרין שיביא צעת"י ויסנווך ידיו עליו צכחו כנגד
המעשה. ויתודק כנגד הפה ואח"כ ישחט כלומר ראוי שיספור דונו על
חטאו

חטאו ולא"כ יקטיר החלצים שהם חדרי המחשבה והכליות שנושם כח תאומו כתרמו שראוין כלי נחשבתו להסדף על חטאיו :

(ג) וע"ד בעל המלמד . כי אנו וקרנני לחנוי לאשי ריה נחוחי כי היא להעיר על הכונה שאמר בפירוט ולא יזחחו עוד את זניהם לשערים כו' ולורף אל זה כי בהעלותם על לבם שהקריבו נפש תפת נפשם החיה ידמו נפשם שנתכפר עינם ונעוה יתקרבו אל ה' . ואם לא היה ינחשבה הזאת בישראל היו לאשים וכן החשובה עיי"ש . והרכיב על חרי רכשי דעת הרמז"ם ודעת עלמו להסקיע נחשבת הכפרה בנחשבת עבדי . והם לטעם ראז"ע הסכים הרמז"ן ז"ל ואמר שיותר מתקבלת על הלז נטעם ה"ע ז"ל אכן הרמז"ן ז"ל כחן טעם ע"ד הסוד יעיי"ש ומדבש מחוקים :

והנה הרב ר' יה"ע אבן שועב תלמוד הרמז"א ז"ל כתב כי לריכין אנו לדמות טעם יתר ומספיק כי לטעמו הראז"ע ובעל המלמד לא יצאו על ככון טעם האבות הקריבו קרבנות ולא שרתה טכיה במקדש ובמשכן אלא ע"י הקרבן רכתיב וירד נעשות החטאת וגו' . ובשלמה כתוב והי ככלות שלמה וגו' והי ירדה מן השמים עיי"ש בדרשות ר"י שועב ויקרא :

(ד) החבר בכוזרי מ"ב כו' נ" משלו מהחזרות הנשמה הטורה בגוף האדם ע"י אכילה ושי... וכמדומה לכסיל כי השכל לריך למאכל ולנשמה ולרוח צעור שרואה אותה היא נחתיד בהתמדתם ונפקד בהפרדם ואינו כן ובאמת כודע לכל בעל שכל . הנפש הזאת רוחניות היא ואינה חופסת נוקם כלל ואין פה לא אכילה ו... שפיה אכן הענין האלקי נטיב לכל דולה הטוב ולא ינע הנשמה הקדושה ללח מזיו כבודו לרנקה בחומר הגוף כשנמסדרת צמוד ככון ועוכנת לקבל חנת הנשמה ונעת שהחומר מוכן ומסודר לקבל השפעת הנשמה הקדושה אינה ינע יונחה ההשפעה וכן הדין בענין האלקי בקרבנות וכל מה שיש צדד ה"ע יונחה ההשפעה וכן והקדושה והיא בעלה מן ההנאה במאכלם כמו שה"ע על חכלית הטורה כפרד מלאכות ויחול בגוף חול מלאכות והנהגה והיא המדברת היא עלם והענין האלקי לא יחול כ"א נפש מקבלת השכל כהניח מן המזון הפתילה כן תקשר הנפש המדברת צדד החיוני הנחשות ל' הלה צדד שלב : וכן כסדר החיות האלקית אחר הסדרת העיניים המלוכה כות הדם וקדושתם כדעיון אברי האדם ועליהם תהיה השראת השכינה ה' טהרתם והאריך שם גזה ומסיים כי כל זה אינו רק להתקרב אל השלמות פעולת הקרבן ומסיים גזה הלשון "ואינו גוזר חלילה שהכוונה עיי"ש הזאת היא הסדר הזה אשר זכרתיו אבל מה שהיא יותר נפלא ונעלה ונ"ה תורה נאמת אלקים ית"ש עיי"ש :

החקירה הזאת אף כי נאה היא לשמוע ומרגעת דעת השואל עכ"ז אין זה טעם ומספיק לכפרת החטאים ע"י הקרבנות וחלוקת עיני הקרבנות

הקרבן

הקרבנות ולפי מדרגות ועולות האנשים :

(ד) בעל נוח שלום ת"ט פ"ד כתב יען תחלה כונת הצורא ית' צריאה היה לעשות האדם מורכב מגוף וכפס ויהיה צמעת הכפרדים להשיג שלמות צמעותו ויהיה צתכלית השלמות שאפשר והשלימו צמעתו וצתצונה דעת עד תכלית ויה שצטכל האכזשי להשיג ואחר שצטט אדה"ר ירד מעלתו וכאזר ממנו אותו השפע והנה חשנו החכמים הקדמונים שהמעשה היותר מיוחד וכאות שיחול עליו שפע האלקי הוא הקרבן והסנה בזה לה שהעיון בדברים האלקים היא הדבקות שבין אלקי ראוי שיהיה המעשה עם העיון והנה לא כשיג מעשה מוסכים עם העיון שמורה על הדבקות כו' הקרבן לפי שהעיון היא קרבן שכלי ורוחני המעשה מהאדם השלם צינו-בין אלקיו וצח ילכו צמזנח העולם המדמה והנה עלה קיטור עיונו למי"ה לדעת הסודות האלהית כו' א"כ שהמעשה היותר מיוחד בהוראות מן הנפש היא קרבן העולה עי"ש וכל מעיין יראה שטעמו איננה מסי' להקרבנות השונים וקרבנות נדבם ואין להאריך.

(ו) הרב דון יצחק אברבנאל חילוק הקרבני לשלשה מינים. העולה. החטאת והאשם. השלמים. העולה יורה על מעלת הנשמה כמו שהעולה עולה כליל כן מדרגת הנשמה להי" עולה לה' לעקום אשר נתנה ולאור צלור החיים ולהעאר אחר מות ר"י ובהקרבנות העולה יורה ע"ע כאלו הכינו לקרב עלמו אל אלקיו ככל-ח נפשו והיה המועלת ג"כ בקרבן העולה להוריד על נפשו שפע ורוח"י ודבקות האלקי. החטאת והאשם. שונים למיניהם לפי מדרגות החו"ס יען כי הצורא ית"ש רלה להזהיר האדם שלא יחטא ולא יעברו ע' ולותיו לפי שפעמים ישנו בני אדם ויעשו מה שלא היה כונתם לעשות לה' הצית"ש להעניסם בדבר שצממונס כדי שיחפעל רוחם וכפסם צו אחרו נזהרים ולא ישגו עוד. והשלמים והחודה. יען כי צוואם אל המ" עי"ש. צחון כל וראה גורל חולשת טעם החטאת דיקריצ ע"ג המזנח ר' הוא העונם ממון אם יניא כשנה צמתי מעות כסף והאשם והשלמים לה' ויותר יחפעל מזה מאשר יחפעל בהקרבן צמתי מעות. הו"ל לענישו מא' השלמים האם יעשה זנח משפחה ואכיל למזנח חלקו ? ונה היא תכל' מציא קרבן יותר ראוי להעניס המזיד — גם צטעם רצנה המזיד" צמה דעת הסואל שאם כונת העולה שיכון האדם עלמו לקרב העולה ה' העיקר היא התשובה ובאם יש עיקר התשובה א"ל לקרבן כלל לאלקיי"ה התשובה היא העקריית המכפרת ולמה לן לקרבן כלל :

ההר"י ערמאה צעל העקדה צפי אחרי כתב צטעם השלמים וקרבנות נדבם כטעם החצר צכזרי הכל לכונת שיכוון ומקריצ להקריצ עלמו לפני ה' והראות מועשיהם אלו כי כל אלו הנצט"י שחם צמדרגות כנשא אל הכח הדברי המיוחד באדם ראוי להקריצם אל האלהים

האלהים שיסאר השכל זך ונקי ועל ענין זה תתקיים השגחת השכינה על האומה לא מלך שהם מואכל לשכינה רק שזהטיב כונתם יועילו לנו להכשיר כפשנו להמליח אללנו השכינה האלקית . והקרצנות הנאים על הטא הנה למרק העונות והחטאים ע"י החרטה והתשובה השלמה הנאה ע"י קלת הקרצנות עיי"ש א"כ לפי דעתו עקר כונת קרצנות החטאים שהם נסכזים התשובה השלמה ומכל הנקראות נשמע דיש כפרה מיוחדת נכח הקרצן ולא שהיא חלעית לגרום התשובה נלכד , ומפרטות דיניה ועשיתה אשר אין להם שום שייכות להתעוררת התשובה דדי חס נחת לנחמו ולזרוק דמיה כדי שיזייר צמחשנתו כאלו הוא נשחט וכספך דמו ונתח וכסרף . ולמה העולה כלה כליל ושאר הקרצנות יש מהן שנאלכין לכהנים ומהם חלק גם להצעלים ונלטרך לזקש טעמים אחרים ולא ינאו כלס למוקום אחד עיי"ש צטעמים אלה הדברים גם למה לא יועיל קרצן על המזיד חס התכלית הנרלית היא התשובה הנתעוררת אודותיה :

ח) הגאון הרמ"א נספרו תורת העולה הניח יסוד עיקר כונת הקרצנות הוראות על חידוש העולם והפסד הקרצנות הנה כדמיון

הפסד העולם נכללו וחלקיו צפרט ומה נעים הרמזים צפרטות ורקדוקי הקרצנות להעיר לז בני אדם לאמונת החידוש וההיה וההפסד צמלקי העולם ויתסצו על הלז כל פרטי עשיות קרצנות הלזור אכן בקרצנות הנאים על החטא החזיק ג"כ זהדעה לכסות כליונה פני החוטא כע"ש שס ח"ג פל"ג צענין אכילת הכהנים צפר החטאת . אמנס נראה לי זה הטעם יותר נכון נמשך עפ"י כוונתו להיות החטאת נא על עצירות מעורות כגון כריתות ומיתות צ"ד ע"כ צפרו היה נאכל לכהנים המפסידין אותו והיא תוכחה ובערה נפלאה אל איש הישר והנלכז צראתו הכהנים המפסידין אוכלין את צפרו ומצשלין ולולין אותו אחר שחיטתו הרי שנידון צפרפה כו' כן יחשוב צעלמו הנלכז כי כן נשפטו כי אחר שחשוב רוחו למעלה והפרד יסודותיו זה מזה שהיא דוגמת הזריקה והקרצת אימורין נללה גופו צאש של גהנס והכהנים המפסידין הם כחות המשחיתים כחות מלאכי מות הם צעלמם האוכלים את צפרו עיי"ש א"כ גם לפי דעתו כל תכלית הקרצן היא לעורר התשובה :

ט) הר"מ אלבילדא בספרו עולת תמיד החליט תכלית הקרצן ג"כ על הכניעה נלי ספק ונחר הש"י שיהיה זה ע"י הקרצן להעיר לז בני אדם שפ"י החומר אפשר להאדם להתדבק צמלקיו וע"כ לוכו צמלות לשנסלים החומר והכונה כלה לרמוז שפ"י ההכנעה אותם לעזודתו ית"ש יושג ההשגרות הנלחי והדבוק האמיתי ולכן כל הנרצה בקרצנות יקיים צדעתו זה הדרוש כו' . וגם עעם הזה לא יכלל מהקשיות על הטעמים האחרים הנזכרים :

י) הטעם היותר נכזד היא אשר נתן הרב ר"מ אלשיך זל"ל צפ"י לחורה יען כי ע"י העונות נצראו מלאכי רעים מקטרוגים ונתרחק מאת ה' ע"כ נלטרך עשות צאופן יתקרב אל ה' והיא ע"י הקרצן ע"ש שמתקרב אליו

הקדמה

אליו יתב' ולהיות כי הנשחית אשר ברא ועכב לריך עשות באופן נחמה
ינחה את זכר הנשחית ע"י תשובה וודיין וסמיכה והיא כאשר יסמוך את
ידיו וישב בתשובה שלמה אז צמניכתו יסיר ויפשוט נחתו חלאת החטא
וימלצט צנעה"י ההיא כו' ע"כ לריך את מן השמים כי הזק היא להכניע
הטועה נשאל"כ כשחטא צמיד א"כ הטא באמלעות גוף והנפש והנה בקשר
אמיץ והקשר גדול והכיל כפרתו עיי"ש . הנה תכלית כוונתו כי יש צנח
הקרנן לעשות פעולה מיוחדת באיש החוטא בהסיר ועליו חלאת החטא
וישאר החוטא זך ונקי . והנה בתחלת חקירתו עלתה גם על נחשבתו
לכנוס בהדעה הזאת כי יש פעולה מיוחדת בקרנן אכן נסתרת הנה יען
כי לא כל וציאי כפרה סומכין והלא נפורש היא (צנח"ס וצנ"כ) צנ"י
סומכין ולא צנח ישראל סיוכות . גם הסמיכה לא נעכבת כי הסמיכה
איננה רק שירי ונחה (ונחוח ד"ג צ') ועולה העוף לא צמי סמיכה (ת"כ)
גם ע"ש לא יועיל הקרנן גם למזיד . גם אין הסמיכה נכפרת רק הדם
(ונחוח שס) והרצ עושה עקר התועלת מן הסמיכה והיא הסמיכה חלאת
החטא א"כ היא הוא המכפרת :

אכן הטעמים העקרים הנכבדים נזכרו בהתקובלים דעת הרמב"ן ז"ל צ"י
לתורה ורבינו צמיי ז"ל פ"י יותר את עצמו של הרמב"ן ז"ל אשר
זכרו בדרך חידה והסתר . והן הנה הטעמים האמיתיים אכן מי יעמוד
בסודם . ולא כל איש זוכה לקחת שכם צמכנת הקבלה האמיתית לרדת
לעונקן של הסודות העמיקים .

אכן לקרצ ענין הקרננות לפי השגת שכל האנושי אשר קלרה ידם והשיג
פנימיות וקודי הדברים סקלתי לי דרך אשר לפ"ד מקובלת תהיה
על דעות דורשי אמת ויצואו הכל על כוון בדרך כלל ולא צפרט כי מי
הוא אשר אין לו ידיעה צמכנת האמיתות יוכל לעמוד על דקדוקי הדינים
העונדים צרונו של עולם . ואין אני אומר ח"ו כי זה היא כי צוואי עוד
במר למו צעוז חביון עזו ונאמר עונקו נחשבות ה' אכן הרהצתי צנפשי
עוז לענות חלקי למען הקר דעתי להבנת קלת אלה העבירים לפי קולר
דעתי וכל רואי ידינו לכך זכות :

גודע ומפורסמים כי מיני הנפשות הנה נחולפים ונשונים זה נזה ועקר
כח הנפש היא כח הנפוח הדבר ההיא ועמדתה על
צוריה ולורתה וכמו שהנפש צמיך האנושי היא לתת לורתו המדברת כן
מוכרת לכח נפש כותן קיום ולורה גם צדוממים ויותר צנעלה בהלוממים
ליותר הכשר איכות חומרים ונתעלה הכח ההוא צמת להם החנועה בלתימה
וגידול באמלעות האמיתות העולה צמקמות הגזע וגידוי פחילי העלים .
והצנעה"י ליותר הכשר וזגס וצנעס והרכבתה נחלומת להכשר העבולים
והלחיות יתעלו לקבל כח העמיה והיא הרוח החיוני הטבעי הכלחזת וכבראת
באמלעית וזגו ואיכותו הנצחית לעונת שארי המלכים הפחותים צמזגם
לעיונתם

לעומתם כמו הלוחמים והדוממים. הרוח החיוני הזאת תחויב גם וטבע
הרכבת האנושות למטיב נזגם :

התולדות הכה הזה היא כפי הכמת הרופאים אשר התעכלות המזון צריך
האלטומוכא תולד לימה לבנה והלימה ההיא תעל דרך וורידים
דקים אל הכבד ונחמונו שמוטך נהלב יעכל עכול שכי לגסם הלחות הנסתמה
מן המזון ע"י הלעיסה ובישול האלטומוכא אחריה. וחלקי הנורים שנה
יתפרשו נהם אל המרה, ומקלת הדם יורד אל הכוליא הימנית הקרונה
אל הכבד ומטם אל הכוליא השמאלית השוכנת צלד הטחול. ויען כי הדם
היורד מן הכבד עדין לא נתבטל כל לרכו ומעורבת הניה בחלקי מימי ינקו
ויזדככו שנית בחללי הכליות ויתפרדו חלקי המימי ויעצרו למקוה השחן.
והכליות יזנו מהדם הנקי הנערץ ודרך שם תעל הדם הנשאר להטחול.
וצעצו המנועה המימית שים להטחול צעצור הפרטא והיא טרפשא דלנא
או יותרת הכבד. כי הטחול דביקה להטרפשא והטרפשא מתכוועת תמיד
צננת כלי הנשימה הריאה והחזה שלמעלה ומטה. ונכה הדופקים הרחנים
שצתוך הטחול ינהרו הדם את נרילתם ויתדקדקו עניית הדם לאיכות זך
ודק ועוצר נטם לחדרי הלב ונחמת חום היותר חזק שבלב יתוקן הדם
ציתרון הכשר ונחמת חום הבישול שם יתנשא אך דק למאד. ויען כי
צחרי הלב יתילד האד הריא על מזגו הראוי ויתילד רוח ויקבל עליו הכה
החיוני ההיא ואחריו יכינו האצרים כלם לקבל כחות הנפשים. וכמו שיוולד
מעלם עב הלימות עלם עב והוא האצר כן יולד מאדים הדקים הזכים
העלם הדק והיא הרוח והרוח ישא עליו הכה החיוני. ומן הלב יעלו דרך
וורידים דקים מונחר הדם הזך צלד זך ורק לנחת ויתעכל שם עיכול היותר
כבד ושם נשכן הנפש השכלית. והנעמ"י ישתמשו בשכלית להשמר נחזק
ולאחוז דרך הישר ולעבוד עבודתו. ומרצית הדם ינקו מחדר השמאלית
שבלב דרך הדופקים אל כל חלקי הגוף וסוצצים והולכים עד צואם שנית
אל חדרי הלב וכן סוצצים והולכים תמיד כל ימי חי האדם ומסוצצים
המנועה והיקילה צאדם וצנעמ"י :

לחיות נחמלפים ינלאון צאצרי האדם יש מהן נחוקין ונלחיין עפליים
מורריים סנת המלחיות החליעו כשתתערב לימות מימי עם חלקים
עפריים שריפין יולדו הנלחיים. וקלתם אומרים כי תולד מפני עפיסה
וזה דעת גאלינוס. לימה המרה תולד יען כי צמרה יתפרדו חלקי הנורים
מן הדם ומקור הנורדות היא נחלקי השמנים שומן החלב המכסה את הקרצ
המסיגים טעמם ע"י חום הכיעות הדם ונחפכים למורית כי השמן ע"י
החמימות נהפך למראה ירוק וטעמו ישחנה למר. והמרינות יסצו הכעם
ורבנית וכאשר יסצו הדם בכבדות ואינו דק כ"כ תבצר עליו מזג השמורה
המורית. וכאשר תתערב המרה השמורה עם הלימה הלבנה הנחוקה
המפרקים

הקרבן

התפרנסים העלמות ישתנו לעפלים וחומלים . ככה יחלקו הרופאים וזגו
ולימיות הצעח"י והאנשים למיניהם יאריך סיפורם :

הנמש המדברת והשכלית שבמיני האנושים נבדלת ממיני כפשות הצעח"י
הנזל עלמי , ובסנתחם גם נפש החיונית והלומחת שבמיני האנושי
נבדלים בהנזל איכותם ונפשות האלו בצעח"י בלתי מדברים , כי ידוע
עדרך החקירה נוסף על הקבלה האמיתית כי הנפש הזאת המשכלת היא נפש
אלילה מנועל ותקשר בגוף האדם בנפש החיונית הטבעית אשר תחקר
אליה במהותה . והיא לאות כי אם רק זגו החומר יסבב הדבור והשכל למה
לא תנאל האפשרות ההם במיני צעח"י המנוזגים בערך חומר האדם או
בעופות הניזונים מתמלית כל פרח וחומרם מנוזג ענוג ורך . ולמה החיוניות
והנערים לא יקנו נפש המשכלת ולא יגיעו דעתם השכלית בהשגה לאיש
שיבה הלא חומר הנערים יותר מנוזג מאיש שיבה שפסדו כבר מנוזג ושוי
חלקי האיכות אשר זו נקוד וחום והלחות והיוצט כי תגבר עליו היוצט
והקרירות . וארצה יותר תנאל השגת השכלית באנשים הזקיקים מנחורים
ועינינו רואות אנשים חסרי כח מדוכאים בנזל המכאונות ושכלם והשגתם
רז היא . ואשר תחסר כח ההשגה באחרים . אין זה רק כי הנפש המשכלת
היא עלט נבדל צפ"ע תחצר להחומר בהתלצטה על הרוח הדק החיונית
הטבעית המתילדת מהליחות והדם . ותוליא פעולתה באמלעות כלי החומר
וחדרי וכלי החושים :

הנמש הזאת כבר ציארתי כי היא עלט רוחני מתפשטת בכחותיה מנקוד
מולאה לתוך חומר האדם ומכחותיה המה . הלתימה . והגידול .
והחיוני . וכח החושים . המתלצטים בתוך הגוף באמלעות הכחות החושים
הטבעיים כי ידמו זל"ז במהותם דמיון רחוק או קרוב ולמעלה מהן כחות
המשכלה המחקרית . והעיונית . רוח הקדש . והנביאה :

מדרגות הנפשות שונים הנמו מקומות מולאם בעליו מדרגותם לא מנקוד
נפש העכו"ם מקור נפשות הישראלית . ולא מקור נפש
הנביא מקור נפש פחות הימנו . וכל נפש עליו במדרגתו ילצט הנפשית שלמעלה
מהן במדרגה ובאמלעות הקרירות והשתדלות על האדם יוסף כח להריק עליו
כחות היותר נכבדים והיותר עליונים עד כי ישיגו לרוח הקודש בדמיון
לחלוקות העולה מנוזג האילן ויוליא פרי . כן באמלעות ההשתדלות והשתמשות
בכחותיה ע"ד התיקון וע"ד התורה ימשיך עליו שארי הכחות הנפשיות
ומדרגת ההשגה . ולהפך כאשר ישמית דרכו יירד במדרגתו כי נתפשטו מעליו
עליו מדרגות נפשו וישאר חי במדרגות הפחותים אשר לא לצטר עליו
נפש אשר יתמה אז במדרגה היותר עליונה מוכנת לרוח הקדש או גם
לנביאה . ויכרת נפשו ממקור חייתה משורש התדבקותה מתקום מולאם
וישכיל במדרגות נפשו הפחותה . במדרגות מקור תולאת נפשות העכו"ם
ויכרת מארץ חיים כח אור השגה הנכבדת . ועת כי יכרת מארץ חיים גם

פרטי ההשגחה נסתרת מומנו ונעזז להשגחה הכללית הטבעית. וזה היא כונת הכרת שיגרת וינתק חוט נפשו ממקור מולאה. וכי ישגה ויעשה הרע צבלי דעת אף כי איננו צר עונשין יען כי השגחה נעשית רק עבור נטיית רוח חיובי הטבעי מרוע הרכבתו ולא לדעת ללולה עכ"ז מולד רפיון צפחיל נפשו כמלאך הכתוב (משלי י"ט) גם בלא דעת נפש לא טוב. הגם שעשה הרע צבלי דעת ואין לחייב נפשו צו עכ"ז רפיון יתילד נכפשו ולא טוב הניה ומסובב התרחקות מ-ט צהתקשרות הכחות השונים. ולהשלים הקשר האמין בין מדרגות נפש האדם מאיזה מדרגה שיהיה ולהתקרב עלמות הנפש אל נפשו נחן לנו הנורא ית"ש תריפות תעלה ולהעלות ארוכה לחולי הנפשות. וכונת הקרבן פירושו התקרבות כחות הנפש ולקשרן לשרטן מקור מולאן

השלים חקריו הנפש הנחמרת צעונה ותפדה נפשו נפש כופר נפש :
 חכונת כח אלעקטריציטעט גודע ומפורסם כי אם נקח חומר מעתכות או זכוכית ונחכך אותו עד כי יתחמם באנלעות החיכוך יולד כח אשר ימשוך אליו דברים אחרים הקרובים אליו באיכותו ונצנו או ידחפנו ונעליו — והחוקרים האחרונים נלאו צעיונס כי בכל מיני החומרים ימלא כח האלעקטרי ההוא וימלא גם צנעת"י כאשר הזכירו שיש צמדינת בראזיליען עין דג הנקרא ליטטראט שגראש צו התכונה היא כל עוד שהוא צמיס חייטו. וכל הרולה לאחז צו ירגיש הרעדה בכל גופו. אף שרחוק מומנו שש עד שנגה אמות : בסבות הבח היא החליטו חוקרי הטבע כי יש עלם גזלי צחומרים אשר האחד נכחו לתשוך אליו והאחר לדחות מומנו וע"י החיכוך יתפרדו חלקי המולי זה מזה. ואחרים אומרים שיש בהם תכונת אויר השמים איחירי והיא מין אש יסודי. והנה חכונת הכח היא להעשין אליהם אלה המינים אשר גם להם הכח היא רק צמעט הכחות וצמדגה פחותה מהראשונה. ויש חומרים אשר יכולו צקרבם נעט הכחות מהכח הזה עכ"ז יש בהן כח לקבל ולהחפשת על עלמס הכח היא מחומר אחר אשר היא על התכונה היא ולחלק ולתח אותו על חומרים אחרים ואלה החומרים יקראו מוצלי האלעקטריליטעט. ויש מהם טובי האיכות הישפיעו ויריקו הכח היא על נקלה לחומרים אחרים ויש מהם רעים דהיינו שצמורם רצ יקבלו עליהם הכח היא אכן עכ"ז כאשר יקבלו עליהם לא צמורה יריקו מעליהם הזהב להציא הכח מחומר אחד על חומר האחר באנלעות. ויש אשר ירוקי מעליהם כח הדמיה בלנד וכח המסיצה יטעונו צקרבם ויש שצמצעם להפך. יאריך ספורם לחכמי סעחקר. וכי יקבלו החומרים התכונה היא על כמות הסוף וישו צמדגת האלעקטרי אז ידחו זא"ז :

לדעתי יסכים מאד קנת האומרים כי היא כח אויר שמימי. וגיורת אומר כי היא כח המקיים את היסודות או הדוממים. כי כעו שיש באדם האיכות מקור וחוס לת ויוצג ונסבת התגברות האיכות אלו על אלו תמיד הם צמטעה ונפעולה ויחקימו קיום החיות כן כל דבר ילטרך שני הפכים נכח קיומו ובהתנעל האחד מהם תשחת איכותו ויפסד ויכלם

הקדמ

לו . כן כח הנקיים הדומם שהיא כח חיותו ככלל נשני הפכים . וכמו
 שצנוף והצנע"י תחדש החיות ע"י האד והרוח הנולדים נחום הדרי הלז
 כן יתפשט ויחוסף כח הנקיים הדומם ע"י החיכוך וההתחממות ויפעול על
 כח אחר הדומם לו לנשכו אליו כדמיון אור הנר יתנוסף לשלהבת וכי
 מקרצ כר דולק ללהבה יכבה וידעך כי תתנוסף לנרבות האש להצת שלהבת .
 כן הנה טבעי הכמות הרוחנים אלו להצק ולכמתך זה אחר זה להיות לבוף אחד .
 והראיה האמיתית ע"ז כי הדג הנזכר טיש צו מתכווה הטיא צמדורה היותר
 חזקה . אחרי עומתו תיכף לא נראה צו התכווה הזאת . עזה הראת לדעת
 צצירור כי עקר קצת הכח הטיא היא רק כח הנחיה והנקיים החומר .
 וזה התחממו והתפשטותו יפעול פעילתו צהתאחדות ונשיכה או כי יפגשם כמות
 ומתנגדים ידחפו זא"ז .

בתכונת התאחדות והמשיכה צכמות החומרים והצנע"י ככה נרגיש איכות
 התדצקות ומשיכה נפשות המדברים הגדול יעטיך את הקטן וננו .
 כאשר נודע צנסיין אס יחודר איש צעין חודרת צתשוקה לראות את חצרו
 המהלך לתונו . אז צהכרח כאשר תתארך זמן ההשקפה אחריו יפנה חצרו
 מול פני המשתוקק לראותו . אין זה רק התחממות תשיקת הנפש הרואה
 ויפעיל צכחו לנשוך אליו את נפש הנראה . ועל הפנה הזאת קצת האהבה
 מיוסדת והגעגועים והתאוה . כי נפש הנאהב והמשיק לבנת האהבה והחשק
 להכשר נודתו ולרצ חסד ונהאהב כי יכשר נפשו באופן תכלית השלימות
 מתנוסף אליו נפש האוהב והמושק כי כל אהבה יש לה קצה אשר צעצורה
 באת האהבה והקצה הטיא איננה רק קצת השלמות באופן כמות והשלמות
 הטיא אשר קצתה נפש הנאהב להחלי על האוהב הצלמי שלם צהענין הווא
 ימנוסף נפש האוהב והמושק ויתקשרו הנפשות לנו והרגשת האהבה היא
 הרגשת משיכות הנפש . וילדק מאמר הכתוב על אהבת יעקב אבינו ע"ה
 לצנייין צנו ונפשו קשורה בנפשו וכן ציהונתן (שנזאל אי י"ח) ונפש
 יהונתן נקשרה בנפש דוד והיתה הקצה ויאהבהו יהונתן בנפשו כי מנסת
 שפס דוד משכה אליו נפש יהונתן ע"כ צאה האהבה יהונתן האוהב דוד
 הנאהב . וכל אחי שפ"ט הטבעו על דמיון הקצה המשיק דוד והכ"י
 להמושק . יען כי הש"י צרוז חסדיו וטוב הגמור ינוסף אליו נפשות צכ"י
 מדרכו להטיב צהשגחתו הנפלאה מחויב להכ"י עדת האהבה :

ובי יפנשו הנפשות האוהבים זה את זה צלמי נועדים לפתע פתאום
 תחלה כח המשיכה להמשיקה הפתאומות עד כי יחדצקו
 ויתקפו לנו פיונו צלי ממשכה והכנה להמיוק והנישוק כי יקרה צכל פעם
 צממשכה מיוכללת מצלי רגש רק המשיכה הפתאומית העוצרת ונפס לכפש
 יחדצקו הנפשות ע"י הנשיקה ויתלכדו גם יחד . צוא וראת אין חקרו חז"ל
 רצתו את כל זה כדאיתא זמר (כח ע') ע"פ וירח ה' את ריח הנחות דהא
 כדלפניו

כד לתמצנר פונעם לנטקא נפיק אשא צרעותא צנהירי דאנפין צחרוה דכולא
צאשתצקוחא דכייחא עיי"ש :

ובפעולה הזאת כרגיש צמדרגה יותר רוחנית צמדרגת הנצושה . וזי לך
מצאנר הצנר צכוזרי (נ"א כ"ג) "ודע כי כל אשר יפגע
הנציא צנעט פגעו אוחו ושנעו דצריו האלהיים נמתדשות לו רוחניות ונפרדת
ננסוגו ננעינו צזכות הנפש והשתוקקו אל הנמדרגות ההם צהצקו צנעוה
וצטטהרה כו" ע"כ ר"ל כי האיש אשר הוכן לנצושה וזיא דצמיון הנציא וכי
יפגע צנציא עת הצנצחותו תללח גם עליו רוח הנצושה צהתקשרותו צנפש
הנצנצא שהי' למעלה ננמדרגתו . וכמו שנאמר צנשה ואללתי מן הרוח אשר
עליך ושמתי עליהם יען כי נקשרו נפשותיהם צנפש נרע"ה קצלו כח
הנציא"י ננעו . וכן נאמר צשאל (שמואל א' ט') "ופגעת חבל נציאים
יורדים מן הצנעה כו' והתנצאית עמיהם כו' ותללח עליו רוח אלהים ויתנצא
צתוכס" יען הגיע למדרגות הנצושה אחר הנשיחה וזי ננסוג או גם ננעין
הנציא פעלה עליו נפש הנצושות ננהנציאים צפעולת ננשיכתם : וכ"כ נפש
הנציא צהתראו עושה רוחם צנפש הרושה אוחו וכולד צו ספע רוחנית ,
ולזאת קינן דוד על יהונתן צקינתי צאנרו "נעמה ל' מאד נפלאות אהבתך
ל' מאהבת נשים" דלה צזה כי גם לו זייה יתרון והרוחה צהקשר צו נפש
יהונתן כי גם נפש יהונתן זייה צנעלה יתירה אשר גם דוד הרגיש חוספת
ספע רוחנית והתצקוחת וזהצתם זייה צמדרגה אחרת ננהאזנה הטנעית
כאזנת הנסים אשר אין תועלת להנאזנ צענור התנשכות נפשו של האוזה
אבל הם קצלו שגיהם תועלת ננהאזנה :

דבר הנקדש לה' צכונה וצדעת ללולה תמעלה כח הנקיים הדצר הנקדש
ננכו הטנעי לכח רוחני נפשיי כח המדצר שהי' ענין רוחני מלציש
להכח הטנעי שזו כאשר ציארנו כי גם כח הנונח הטנעי שזהמדצר תמעלה
לכח ננעיחה נמדצרת . ויען כי ננדך העונ להטיב ויותר מתרצה ההשגחה
מאחו יתנ' כאשר ירצו הנקבלים הנוכנים נכחו . ע"כ צחח תודה להצית"ש
קדשו איש איש נעונו ורכשו או ננעהמות נקנה קנינו . כי צהקדישם נמעלו
רוחם צמדרגה רוחנית ננסוג ונעין נפשות האנושות מעלת הקדש וסם דרך
להודרת ההשגחה האלהית . ע"כ צצוא הננעני על ישראל כחונ "ויודוך
ישראר נדר לאמור אם נתון תתן כו' והחרמתי את עריהם . " ונראשית
ההשקפה ננחוקר הננה ונה הנדר זייה חפץ לה' צהקדישם לו את אשר
להם ונה תועלת ננעך ננה ועל הכונה הנאזנת הפעולה נכונה לנאז
ונאה הנעשה לעושה והוא תודה נמורה להפקת רלון ה' יתנ' ויתעלה :

וכי יקדיש איש צנעה או עוף לתמו לנאכל ננצח תמעלה רוח החיוני
צנהנעה צנעלת רוח חיוני אנושי ע"כ זזהרו ענכ"י (ויקרא י"ז)
איש איש כו' אשר ישחש מחוץ למחננו ואל פתח אוהל מועד לא
הביאו להקריב קרבן כו' דם יחשב לאיש ההוא דם שפך ונכרת
הנפש

הקרבן

הנפש הוויא מקרב עמי. והפסוק הזה היא אזרה לשוחט קדשים צחץ וקאמר דם יחטב ופירש"י כשופך דם אדם שנאחייב בנפשו. ותבואר יען לקדש לה' כשפעת עליה כח חיוני רוחני ככח חיוני הרוחני העולות ממרומים והוא במדרגת החיונית במדרגת האדם ומייצגים על הדיגתה, וכן הדין בהקדש מיני הדוממים או הלוואחים יתעלו כחות הדומם או הלוואח לכח האלו רוחניים מוכשרים להוריד ההשגחה ושפע הטוב. אכן הנפש הנקנית הזאת תחול על הנקדש אך אם יקדישה המוקדים צרכה נכונית וצרכון הפשוט יפעול באמירתו האמירה בחפץ הפשוט להעלות כח הנקדש למדרגה כח רוחני ככח האנושי. ונשא"כ אם האמירה היתה צבלי דעת וכלל כונה או צטעות אין לה כח הפעולה הזאת והקדש צטעות לא הוי הקדש :

ידוע היא ומפורסמת כי בכל הצנע"י אף אם ישחט או יהרג הצנע"י כל עוד שלא נתפרש ונקדש הדם עוד רוח חיים נרחפת על פניהם כי הנסיון יעוד בהתחכת הדג שיפרפרו החתיכות הנכותכים והפרכוס של הנהמה אחר שחייתה וזכונג הלטהה שופרכסת. זה לאות כי כל עוד שהחיוניות הטבעי צהדם עוד תרחק רוח חיים ע"פ. וכן הדין בנפש האדם כי אף אחרי מות האדם עוד תפקוד הנפש את הגוף כארז"ל (וי"ר י"ח) ר' יהושע דבבבין צטט ר' לוי כל ג' ימים נפשא טייסה על גופא. וי"א כי כל י"ב חדש נפשא פוקדת על קצריה. ואם הנלא תנלא להפקד אללה המום הטבעי לא תפקוד הרוח החיים ונהדם וצדך זה מלינו (וי"ר כג) עוצדא הוה צמד גצרא דהוה פליק מן צבל כו' אזלת ההיא אחריתי ואחיייה עשצא ויהצ עלה ואחייית יתה אמר טז לי נכצ מן הדין עשצא ואחיי ציה עתייא דארעא דישראל כו' דכל פעולת העשנים והסננים הם כחות ידועים שמתן צהם הקצ"ה שהכחות ההן ישיצו המזגים והאיכויות הראוים לאיחנס ולממשקלם השוה ונהם יגצירו המום ונהם הלחליות או הקריירית או היוצט. והרופא החכם נחויצ לדעת איזה מן האיכויות נחלש ונפסד ולריך להשלימה ע"י הסם ועל לו הסם ההיא. וכ"כ אפשר שינלא עשצ לרות גוף יצט למאון מזגו ואיכותו וישנז לפרות כי כנוו שיועיל הסם בהפסד חלקי להשלימו ולהחילו למה לא ינלא עשצ כזה אשר יוכל לפעול בכלל — אכן האיש שעלה מוצבל שגה צרואה כי אף אם העשצ יפעול פעולתו לא יוכן לפעול רק לתת לו רוח חיוני טבעי אזל לא השכל והדצור והשגה שזה מין נפרד אלילה משנני מעל ואין צכח העשצ לנלאות המסרון הזה. עכ"ז ראינו כי יש עשצים מנשקידים הכחות הנלרכים לערך החיים והגוף יצט כדך יוכל התנלאות מנקה מוח ולתת צו רוח חיים — וכל זה הראנו לדעת אף כי הרוח והחיות נדעך ואינו עכ"ז הכח מהנלאות רוח החיוני נפקד צהמונר כל עוד יש שארית קלת ומנהה :

והנה אם יחטא האדם בשגגה או אם יעבור עבירה קלה אשר לא נתקה מוסרות קטר נפשות ערכו אכן גרמה קלת רפיון צחוט הנפש.

לאתה חכמתו יתצ' למח תרופה והשלמה לפשו מזלי הכניד עליו עופש כזד
 וחסונה מכבודת עול. זהעל מונחר הדם צמחנות ע"ג קרנות המזנח דמיון
 מונחר הדם הכתשכל צמדרי הלז ע"י חומו העלוס ויכשר על המזנח ע"י
 חוס אש של מעלה וכמו שהלז יסלח חומו על מונחר הדם וצאמלעיתו יתנשא
 האד והאד נושא הכח החיוכי הטבעי כן ע"י הכח הנגזר צדס הנזרק ונהתחנמו
 צאש של מעלה מנשא החיוכי הרוחנית צמעלת המדצרת ציתרון הכשר.
 צהתקרב עמו ע"ג המזנח שארי כלי פועלי הציסול הכזד הכליות מנקי
 הדם וונצריין הנקי לעמץ יותרת הכזד שהיא עקריה גורמת פעולת
 החוס והתכווע להתדקקות הדם צהטשול סנדצקת צה וצהכזד. והחלז אשר
 על הקרב סגורמיון ונרירות הדם טזז עיקר כצת החטא סגוצרת עליו מרה
 השחורה וגורמת הזעף והכעס קרסרי דחטאי ונתעלו כלי מוזי הדם וסייעים
 לתולדות הרוח החיוכי עם התעלות החיוכי צאמלעו אש המזנח צנפש נקנית
 קדושה צמעלת נפש האדם. ויען כי נפש החוטא המכוון אליה נפחתת
 צמדריגתה מפאת מעט התרחקות טכצלה ע"י החטא, תפעל כח נפש
 הנקנית מהקרבן על נפש החוטא צמשיכתה לקשור אותה אליו ותאלל עליו
 מעולתה וקדושתה ותשלס החסרון אשר פגע צנפשו ותתקרב עלס הנפש אל
 עלמו ותתן כופר לכפשו והי לו לכפרה ונלסון כופר נפש או פדיון נפש
 זה תחת זה וזה כונת הכתוב צדיוק צאומר תקריבו את קדצכס ר"ל
 צהקרבן תקריבו צנפשכס את אשר ונהלורך להקריב הכחות כלס ולקשרס
 כצתכלה. ויען כי לא ימלא צעורה איש אחר אשר נפשו תהיה על מדרגה
 פחותה מנעלת נפש הנקנית מהקרבן רק איש החוטא ע"כ לא תפעול
 צמשיכתה רק עליו והרצה תחזרות ומכמות נתן הקצ"ה צדקדוקי מלותיה
 הכל צכונה מכוונת לגרוס הפעולה המכוונת :

דהנה הלז לא נתן על המזנח יען כי המזנח פעל פעולתו פעולת הלז לז
 השמים תמור לז צשר צהמות, ומחווו פעל ועשה שארי פעולות כלי
 הדם צמדרגה נסגנה. וזה כוונת הכתוב (ויקרא י"ז) "כי נפש הבשר
 בדם היא ואני נתתיו לכם על המזבח לכפר על נפשותיכם כי הדם
 היא בנפש יכפר" נתן הטעם על מניעת אכילת הדם כי אעפ"י טכספך דמו
 ואין רוח חיים צאפיו עכ"ז כח רוח הנפשי הזה עדין ישנו צהדס והראיה
 כי יש עוד צכחו כח הנפש "כי אני נתתיו לכם על המזבח" צצטיל זה
 ולויתי להזות מדמו לנען יהיה כופר נפש וישליוו נפשותיכם והי לאות כי
 ילמיח עוד הנפש מהכח הנלצר צהדס. כי אין עקר העצורה צצטיל הזאת
 הדם רק "הדם היא בנפש יכפר" כי עקר הכונה היא הנפש אשר תעמוד
 צאמלעוה הדם הוא יסלים החסרון והרפיון מנפש החוטא ע"כ כיון דעוד כח
 הנפש טמונה צהדס ע"כ לא תאכלו את הדם כי נחשז כמו הריגת נפש.
 או כמו אכילת צעל חי ואצר ון הסי. וכי עקר תועלת הקרבן היא
 המנכה חיוכי רוחנית נפש הנקנית להקרבן ותשלס נפשות החוטאים.
 ולטוור למח מלח ע"ג האישים להעלות נדס הלחות המלחיים — אזל קודס

הקרבן

ההקרבה לא כיפר אף כי קתה קדושהה כבר יען כי עדין לא פעל פעולת
השקידה לקנות נפש הכקנית רק הוכנה לנכח קנותה והיא כמו התינוק אף
כי קנה נפשו עכ"ז עדין לא ילחץ לפועל עד אחר השקידה והתנועה ,
ונגמרת באונלעות האש כמו זכחות הפחותים שילא הכח היסודי ע"י המיכוך ,
ע"כ העיקר היא האש של מעלה דמיון החוס הטבעי , ולא תפעול הורדת
הקדושה ע"י אש של הדיוט , ע"כ נענשו בני אהרן בהקריבם אש זרה .
כי גזה לא תפעול פעולתה ותפקל . וע"כ היה מהלורך למרס גדם כדי שלא
יקרש שישאר אללו עוד רושם מחוס הטבעי רושם מהנפס לנען תוכל להקיס
לתמיה לנפס נקנית : ונזרקו המנות והמותר נשפכו ליסוד כמו שהמיוני
היא מהמוצח שגדם והדס הכשאר יזנק מן הלז זרצות התנועה יתעכלו
ויעשו שופכי :

ועל הדעת הזאת נהגו העמים הקדמונים בהקריבם קרצות לנלחכת
שמים ולשעירים צמשצם כי בהפריש והקטיר זכמו אלה זעלי נפשות
לרומיות הכוכים ינשיכו נפשות הרומנים עליהם וירקו עליהם הטוב
ותפעלה נפסם להשיג יותר מכפי השגתם . וכונת זוכחי לשעירים לתח מלכל
לשעירים זהזנת ריח הקרצן להודיעם העתידות . כי ידעו מפעולות הקרצן
וטובו :

והנה עקר כונת המקריב את הקרצן לא יהיה לכונה לשכך הדין או
להנשיך חסד בגמול הקרצן ר"ל שיהיה כונתו בהקרצת הקרצן שהיא
דך מתנה לגבוה וגמולת חסרו תהי בהמשך חסדו או למתק הדין . רק
תהיה כונתו להנשיך נפס נקנית על הקרצן . כי זה עקר תועלתה ואיננה
מתנה לגבוה וע"ז כוון ר' שמעון בן עזאי (מנחות ק"ט א') "בא וראה
מה כתוב בפרשת קרבנות שלא נאמר בהם לא אל ולא אלקים אלא
אשה ריח ניחוח לה' שלא ליתן פתחון פה לב"ד לחלוק שמא תאמר
לאכילה היא צריך ת"ל האוכל בשר אבירים לא אמרתי לכם זבחו כרי
שחאמרו נעשה רצוני רא לרצוני אתם זובחים אלא לרצונכם שנאמר
לרצונכם תזבחו" ר"ל לא נכתוב שם אלהים לנען לא יתכוון המקריב לשכך דין
הכרמז צסם אלהים או להנשיך חסד הכרמז נסם אל . אך כתיב אשה לה' נסם
הויה ז"ה המורה על כלמיותו ומידושו עולמו זרמנים שיתחדש נפס נקנית
על הקרצן ושם מקור הנפשות כלן (עיין שעג"ה שער האותיות חבל חנץ)
כנודע למקוצלוס . ותהיה כונתו למדת מקור הנשמות . ולא ליתן פתחון
פה לנצ"ד לומר לדורין הוא לריך חלילה כי א"ל לדורין הלל כתוב האוכל
צטר אצריים לא לרלוני אתם זובחים כי יותר יהיה לי נחת רוח אם תהיה
ראוים מנלונכס לקבל השפעות הטובות צלי גכול כי מגדי לא יצטר ותמיד
עיני השגמתי פקיות לטוב אכן אתם לריכים הכנה לרלוכס תזבחו ולא
לרלוני . וזה כונת חז"ל בת"כ לה' לשם מי שעשה את העולם הזהרו
צפירות שכל הכונה תהיה למידושו והשפעת נפס נקנית ואלה ה' המחדש
עולמו . ועוד אמרו ריקן כל העבודות כלן לשם המיוחד וזוהרו גם גזה
יען

יען כי עס אלהים היא עס ותואר ג"כ למוטל ולדין (כוזרי ע"ד פ"א)
 אולי יטעו ח"ו דעת ז"א להסתפק כחות הכופנים והוראות אחרים ע"כ
 לא נכתוב לא אל ולא אלהים אלא העס המיוחד שלא לימן פ"פ לזעל הדין
 המוטל לחלוק ולחמר כי נתן רשות לזנות גם לאלקים אחרים ע"כ כתיב
 "זנח לאלהים" יחרם שלא תהיה הכונה בלתי לה' לזרו ואמרינן צנזחים א"ר
 טובי' זר נתנה אר"י מה היא תשמרו להקריב לי צמועדו לי ולא לדרון אחר"
 דדוקא יתכונו למקור הנפשות ואם לאו פגול :

והנה היות הנפש הנקנית שיה לנפש הטבעית . וכמו שהנפש הטבעית
 נושאת על הרוח הטוב והאד העולות מציטול הדם כן הנפש הנקנית
 כאחת צעטן שהוא בדמיון אד הדם אד החוס הטבעית ונושא ריח הקרבן
 דמיון רוח הטוב והאד והנפש הנקנית כאחת זהריח שהוא כי כל דבר דק
 לריך להאחז דבר גם וימנו כמו טבע העטן והלהבה כי הם חלקי העפריים
 מהעלים או משאר דברים הנטרפין יגזיהו לנו צתעופתם לקלותם ועומתם
 יתלה מעט אש כי יאחז זהם ויעל . וכן כח המורח יאחז צאלעיות העטן
 וכי יגיע לכלי הנשימה וקצלי כח הריח ונתאחד כח המורח לכח המריח
 ויעשה פעולתו . וע"י כח הזה יתקרב ויתאחד גם כח הנפש הנקנית . וצדך
 זה אחר הנושכו אל הנפש הנושכו יקבל פעולתו . וכל פעולת הנשימה צחוס
 הריח היא שאמר הנשימה יתפרד כח המורח ואתה צנפשו . וכן איתא צזהר
 (נח ע') אשה הכי שמענא הננא ואשא מחוברין כחדא רהא
 לית תננא בלא אשא . כאשר נתצאר צטבעיות וכאשר כתבתי . והושמא
 אחכניש בהויה רוחא לבו לבו עד דאתאחד בלא וחב לאתריה
 ואתקריב כדא לבו מחשבה ואיתעבר רעוחא וצדך הזה תוריד ומנח
 הרוח על המקריב . וזה היא כונת הכתוב ריח נחיה רלה שע"י הריח תחית
 הרוח ותכח על המקריב ויקבל והנפש הנקנית כדרך הרקת תכונת
 האלעקטריטיטעט על החומר הפחותה מכמות המכונה הריח . ואל זה כוונת
 חז"ל ת"כ פ"י "אשה לשם אישים ריח לשם ריח נחוח לשם נחת רוח
 לה' לשם מי שאמר והיה העולם" רלה שכל כונת המקריב יהיה להורדת
 רוח רוחני על הקרבן ויהיה אשה כמו לאש ע"ד כלל המדקקים כ"מ שלריך
 למ"ד צתחלתה הוטל לה ה"א צסופה והיא כמ"ס לאש שיהיה כונתו לאש
 מן השמים שתפעול פעולת חוס הטבעי צדס הנצחר ולא לשם דורין לה' .
 ויכוון שפעולתו יהיה הריח וע"י הריח תכחת הרוח על הקרבן שתאחז הנפש
 הנקנית זהריח דמיון הנפש הטבעית צרוח המעילת מהאד מפעולת החוס .
 ויכוון לשם המיוחד המחדש וצורא כל ולמקור הנפשות . ועוד עס פ"צ
 "ר' יום' אומר כ"מ שנאמר קרבן אמר ביה ה' שלא ליתן פתחון פה
 למינים דרדות" הכל לדמוז כי כונת הקרבן להמשכת נפש קניית לא לדורין .
 וצזהר (פרשת לו כ"ה) "איתא וננין כן אהדרת עולה גימ' ממט" ועי"ש
 וצזהר (לך פ"ט צ') "כיוון דאתא צר נש לאתדכאה ולמקרב גביה . דקצ"ה
 כדין שכינתא שריא עליה ה"ד אפי' לרודי צקדמייתא ועלי תשוקתו לצת"ר" כי

הקרבן

אחר המשכו יקנו מעלתם צקדושתם והשלמתם ונוטף לדורו צחלה ואז
תריק עליו צרכת השלמתו :

והנה משר כחות עילוי נפש היא מקלול להפקת השגמות הטוב ממקור
החיים וכי היא דרך הקודש וצבנת זה כאשר יגרום המטא התרחקות
צהנפט או עת כי תחמק מעורטה יפסיד מקליל ההשגחה כי צהנמק חבל
החקשרות הנפט אין זה די צהנפט הטבעית לצד הפחותה צמדרגה להפיק
לכון מה' השגמת הרוחנית כי אין דבר על הפכו ינוח ? או אין יתדבק
טהור צטמא וצמניעת ההשגחה יעזב למקרה — והנה מרבית חלות
ההשגחה היא כערכת לפי צחינת והכנות המקבלים. כמו המכוונים צרות
הקדש אחרי הכנה מההשלמות המעייבות העלויות למדרגה הנעלית ואחר
השלמת נפטו והמדמה שלו כצחלת הילירה תכין לחלות הנזלה כי צזהדכך
נפט הנציא תחקשר צמקום הרוחני ומקבל טפע הנציאי. וצדכך הנפלא
הזה היא הורדת ההשגחה העליונה הרוחנית אחרי מרצית הכנה לעצמי וצכות
נפטם צמדרגה נעלית מופסין כח צפנוליא טל מעלה ומטה וכמטכת
צהמעוררות התחטוים וכמעלית ומקבל טפע השגחה להורידה למטה וזה
סוד הדמיעט הנודעת צכפרי המקובלים התעלות הנפט למדרגה מעולה
כדרך התאספות הרוח החיוני המפוזר צנוף לתוך חלל הלצ צעת הטינה .
וע"ד הנפלא הזה נקודו כוונת ותועלת המשונה והתשלות ציני הרלון להעלות
המדה האחרונה כנ"י . ממדרגה למדרגה עד יוס"כ ותדר צטפע עוצ טצע
לכון זעיר זעיר אחר קבלתה צנוטך יניי חג ע"י המעוררות התחטוים
נשפעת ההארה עלמעלה ונותנת כח לקבל טפעת ההארה עלמעלה פא"פ .
וכן איתא צזהר (פנחס ר"כ צ') ואי תימא כיוון דאיהו נקודא חדא אין
יכול לאחדא בנקודא זעירא אלא לגבי עילא על מה דהיא מלה זעירא
דא תשבחתא ודא עלויא וברבא עילאה מיד בהנא רבא אחרע לה
ואחיד לה דאלו הוות רברבא לא יכלון לאחדא כלל. כאשר ציארתי כי
פעולת המטיכה רק על מין פחות נסיג התכינה ההיא ודון מנה צעולם
הרוחני חבל כיוון דאזעירת גרמה ואיהו נקודא חדא כדין אחדין צה
וסלקין לעילא כיוון דסלקין לה לעילא כיוון דסלקן לה ויתצא צין חרין
סדין אלין כו' אמתצר צההיא צחצינא דנטיקין צרחומא דחנורא חרל כו'
צרחומי דנטיקין ממדבקין דל צדא צלא פרודא עד דנקטא נפטא דעניגין
כדקא יאות כו' — וכן צרעיש מהיענא (פנחס רכ"ו צ') עולת תמיד
טכינתא דסליקת לעילא כו' ולצתר אמתר ציה וירד מעשות כו' נחתיא
מלא כופרא מכל חובין דישראל :

והנה למען הכן עצמי צנפשותיהם התמימות צחופת קדושה ומעלה למען
תגלה צעם אור טכינתו יחצ' טמו לונו צקרבנות התעידין עולות
הלצור, כי העולם אחר זריקת הדם וחכונת ההקטרה צראשו טהיא כלי
המחשבה וכל אנדיו צכלל יתעלו הכחות הטבעית לכפשות נקנית, אכן יען
כי הכהנים ואנשי המעמד וכל הלצור צכלל המה אנשים שלמי הדעת מיצחר
המדרגה

העדרה אין די העולה לזדה לפעול זכחה זהרקה הקדש ע"כ נלטו גם
 זמנחה וכסך יין ושמן למען העלות נפשות המזונות המכילים הדם שמוליד
 הרוח החיוני למען יהיה כלל נפש הנקנית מהקרבן יוחר זמנלה מהנפשות
 המקריבין שכחות מזונותיהם הנה כחות טבעיות וכאן נמצלו לכחות נפשיות
 רוחניים למען יגבר כח נפש הנקנה ויוסף אומץ להתאחד בנפשות עבדי
 ויריק עליהם תוספת קדושה ובהוסף הקדושה יכונו יותר לקבלת שפע
 הרבון. ולכונה הזאת לקנות תוספת קדושה הקריבו אדם ונח קרבנות. ולזה
 היתה כוחת שלמה המלך ע"ה זכחו זית עולמים זאלף עולות למען הרבות
 כח הנפש הנקנית ולהרבות שפע קדושה ע"י עבדי וכבוד ד' מלא את
 הזית כאשר הכינס בתוספת קדושה ראוי להשראת השכינה. ויען כי העולה
 והמנחה נמצלו בעדרה יותר עליונה ומדרגת נפשות המקריבין ע"כ היו
 כלילים כלם ע"ג המזבח וגם הענחה לא היתה נאללת רק נקטרת לגמרי
 כדאמרינן זמנחות (ע"ד כ') מנחות ונסכים למזבח ואין זה לכהנים. וכ"פ
 הר"מ ז"ל הל' מעשה הקרבנות פ"ג ה"א ואין מן היושר שהפחות בעדרה
 יפסיד עולמו ויכפה עונתו וזה מאמר הכתוב את קרבני לחמי לאשי ריח
 נחוחי חשמרו להקריב לי במועדו ואמרת להם זה האשה אשר תקריבו
 לה' זיאר להם תועלת קרבנות התמידין כי לחם ופרנסת וקיות האש היא
 קרבני המתקצרות שלי וציאור אופן ההתקצרות וההתאחדות נפש הנקנית.
 ריח נחת רוח שלי הרוח אשר יעטוף ויאחזו באמצעות הריח. ע"כ תשמרו
 להקריב לי וציאור להם. זה האשה — כמו זה להאש. וזה תקריבו
 נפשותיכם לה' :

והיה כי יחטא איש בהרהור עזירה או בעשה ול"ת הכיתק לעשה אחר
 עליהן לא נתפרש העונש ומה גם הרהור עזירה שאין הקצ"ה מלרפה
 לנעשה יען כי איננה קנין ננפש הישראלית שנתלנת מנוקור הקדש או
 צביטולו העשה כיושב ונטל או צביטול עשה הנחתק ללאו. והעזירות הללו
 צאו בעלם ומכדות ורפיון האיש אשר נכחו ומעכירות הדם המילדים עללות.
 ועקר סגתם היא החומר והמטאים הקלים האלה אינם תולידים רפיון גדול
 ננפש ולחקן נפשו לריך נפש נקנית גדולת המעלה נלטו עולה הזאה על
 הרהור הלז כדאמרינן (בע"ר פ"ו) ארש"י לעולם אין העולה אלא על
 הרהור הלז וכ"א צזהר (ויקרא י"א א') ד"א פתח עירו לפון כו' עולות זנין
 דזאין על מנחנות הלפונים צלצא וכגון דנחשצא אשתכח צלילא כו' ורוח
 לפון מנשצת צפלגותא כו', וכאשר ימעלו כל כחות האזרים כלם ותוריד
 נפש הנקנה השלמה יותר ומדרגות נפש החוטא תתקצצ אל הנפש הנקנית
 ותקח עמה בהפרדה מנחה השלמה נפש כופר נפש. ותהיה כפרתו ואשר
 ע"כ איננה נאללת יען נמצלתה גם בחלקי המנשצני וכלי החושים וקנחה
 נפש יתירה זמנלה שזה לנפשות הכהנים אין ישלטו עליה להפסידה אם
 היא זדומה להם ותעלה כליל לאישים —

הקרבן

אכן החוטא בחייבי כריתות ומיתות ז"ד צטונג אף כי לא גרמו התרחקות
גמורה כי נעשו צטונגה עכ"ז תוליד חסרון יותר גדול מהחסרון
אשר יבנו אלה הראשונים. רק צעזיר כי אופן החטאים הנה רק מפאת
החיוני ולא מפאת המחשבה כי לא פגם צמחצתו כלל כי טונגה היתה ולא
נצטו רק צגרם החומר ע"כ די צהעלות כח החיוני לצד לא הכח המחשבי
ע"כ לא היו לקרצין רק האצרים פועלים צדס ומכניס אוחס לתולדות רוח
החיוני והס הכצד והכליות החלצ מוליד המריכות. הערפשא והיא היומרת
הכצד המילרת המיס והתנועה ועקר סנת התדקדק הדס צטחול ולא נתן
הלצ ע"ג המצנח כו"ט לעיל כי פעולת הלצ נעשית צמנצח צאש שלמעלה
וכח החיוני השלמה הנקנית תשלים חסרון שצנפשו ונכח החיונית והצטר
נאכל לכהניס כי צדרנח נפשות הכהניס יותר צמעלה מהנפש הנקנית היא
כי הנפש הנקנית מהחטאת היא מהחיונית צלצד לא מחשבת ונפשות
הכהניס שלמים גס צמחצתם צדרנת נפש רוחנית ויען כי הס יותר צמעלה
יאכלו אצל אינו נאכל לצעלים כי הצעלים פחותים צמדרגה מהנפש הנקנית
וקבל השלמות וכפרתו ומנה:

ולטעם הזה תבוא החטאת נקבה נגד החטא הנא מלד החומר הנמשלת
כנקבה לעומת המחשבה שהיא כדמיון הזכר. ועוד כי טצע
הנקבה קרה ולחה והן הכה יסודי החומר צגידול ולמחה הנה הנוכניס
האצרים כלם. אצל העולה יען כי תצוא על חטא מחשבי והרהור צא זכר
דמיון המחשבה ויס צינה יחירה צאיש מצאשה (כדה) ע"כ כאשר יקריצ
איש אשמו שתי תורים א' לחטאת וא' לעולה יקריצ את אשר לחטאת
ראשונה למען השלם תחלה נפש החיונית למען הכן יסוד לנפש המדברת
הנקנית צאמלעות העולה שלאחריה לחול. וכן צכ"ג שצאו שניהם כמו
צקרצנות היולדת דכתיב א' לעולה וא' לחטאת ואמרינן זנחים (ג' א') לא
הקדימה אלא לקריאה אצל להקרבה חטאת קודם לעולה.

אכן העני אף כי יצוא חטא לידו אין צו שום נגיעת מחשבת ואף לא
צפשיעת החיוני כי דעתו קלרה ואין רוחו כוסה עמו לצו
דכא וטפל וכי יצוא חטא לידו היא כדמיון חסרון הצאה צנמוץ על הנוגח
כי יתעפטו עליו והנה צונקרה לו כי לא חסה מצרצ או מאש ולהצה או
כי יפול עליו כסיל או צרול וקקף כפתו הרעננה, ע"כ די לו להעלות נפשו
הלונחית צהצאת מנחה סלת צינוקת שמן ונתינת לצונה להעלות כחות מונחמ
הלמחים הנותנים כח הלתיחה צו ולתת כפרתו. ע"כ די צהקטרת קיומץ
והיא הנצחר לגבי מנצח והשחר נאכל לכהניס כי הס הסגולה צמעלה. אכן
הלצונה שהיא עוזרת להנות הנשמה צנמות תעלה כלה לאישים כי קדושת
הלצנה רבה מלד המחשבה וזה היא צמקום עולת נדנה והחוטא צמעשה
חסרונו עוד פחיתה צמדרגה ונחחו סלת צלי שמן ולצונה:

וזהבהן המשיח כי יחשא צטונגה כי היא מונחמ היגורים ומונחמ מוז החומר
צהכחצו לשרת צקדש אף כי חטא עקרו צצלי דעת עכ"ז לא

וכלל משמץ מחשביי כי לא יתכן שימכור עצמו למקרה כלל וכלל ע"כ אין להעלות עולה כי צאמת לא היה בהתעוררות מחשבת אכן צמעה. ונחטאתו כעשיית מעשה חשאת לא יתוקן לגמרי כי פנס קלת צמחצנה צצלי דעת ע"כ כשתנה צמעהו צהזאה לפנים על הפרכת ומי יצוא צסוד ה' לנחון המדרגות הנפשות איך ישתלשלו לנו צצרכס ומעלתס . ויהיה זה די נמסת ההשלמה אכן ההקטרה נעשית כמו צחטאת . וכלה נשרפת צחוץ למחנה לא צמחנה כי איננה עולה . ואינה נאכלת כיון שהכהן המשיח חטא היא אצמת העס וכלמו פחיתס וירדו צמדרגתס ומנפס הנקבית וכיון שהכהן המשיח אינו מוכשר לאכלו כ"ש שארי הכהנים . ובן הדין בחשאת הקהל אלו הסנהדרין אכן הנשיא הוא למטה ממדרגות הכהן המשיח והסנהדרין ע"כ אין ניהה מנדם על פני הפרכת והצטר נאכל לכהנים . אכן שלשת החטאות האלה צאים זכרים שנצגנות האלה שמץ ומחצנה נמלא צס שהס ראשי העס ושועריו ומזבחי האשי ההשכלה וא"א צלא לחיות מחשבי והמחצנה הוא העקר . אבל שארי עמי הארלות שצגנה שלהס היא מנפאת החיונית הטבעית בצצר חטאתס היא נקבה אבל העוצר צמזיר כיון שנתקה משורשה ולא נשאר דשיננה צמקום המצרון אין להס כפרה כי הנפס הנקבית אין לה נקום לחול — רק עת כי לא נחק רק צהולד רפיון ושמץ כח נשאר צו אז תוכל להרפא כמו דצר לה מריח מים יפריח ומולא מים צנקל כי מין על מינו ישכון אבל לא דצר על הפכו :

וזה טעם הקרבנות לילולת ולצצורעים כי צינני עומאתס נתרקו מהקדושה כי אין עמא נדצק צטהור ומטבע הטירה להתרחק מן הטומאה ע"כ ירגישו מצרון צנפסס ולריכין השלמה . אכן על פרטי רפואות ששלמת הנפשות אין כח צמחצנות אנוש די השיג לצוא על תכינת עומק הדברים (אשא משל הצצר צכוצרי מ"א ל"ט) "כמו הויות הטבעית אשר הס ומחצנרים מייחסים דקים כו' אשר אס יארע ומכסול נעט ציחסים ההס היתה נפסדת כו' ולא היה הלווח היה או המי ההיא או הצצר כו' וכן זכר איך מנחת הנהמה הנקרבת כו' ואין צצנודת האל צצרא ולא הקשה ולא התחכמות כו' ע"י"ס :

אבל השלמים הצאים צכדצה היא כאשר יקריב איש קרבן להוסיף קדושה לעצמו צעורו צעלס תומו צלי חטא ועון כלל והיא צקשרו האמין ע"כ ילטרך לפעול פעולה אשר היא ימשיך הנפס הנקבית אליו ע"כ אין להציא עולת נדצה רק הלצור כיון שכללות נפשות הלצור רצה היא ויס להס די המשיך עליהס הנפס המדצרת הנקבית אבל היחיד אין צו די התאחדות נפסו נפס מחשבת נקבית מהעולה השוה לנפשו צמדרגה וכל השוים ידחו זא"ז ולא יתאחדו כמנזאר צטבעיות וכמנזאר לעיל ע"כ תקנת פעולתו צהקריב שלמים להמשיך נפס חיונית נקבית ולגודל מעלתו על הנקבית השיג ישיגנה להמשיכה אליו להוסיף קדושה על נפשו . ויען כי מעלת המקריב גדלה ממעלת הנקבית והיא קדשים קלים ע"כ נתן חלק הנשר

הקרוב

הנשר לנעלים לאכלן, ונתן חלקי החזה ושוק הימין המונחים
שנאזרים לכהנים מונחרי האיסים. וברוך הזה הוא שעם שלמי התורה
להמשך עליו נעל התורה שנעשה לו כס קדושה יתירה לנוען יכשר יותר
לקבלת השפעת הטוב אשר ישפיעו מאתו ית"ש עלי תכלית וחסף ה' צמקצלים
נכחו לקבל הטובות האלה כי חספן הטוב להטיב לזולתו וזהו תורה לה'
כאשר יעשה לעלמו הכנה יותר מוכשרת לקבל הטוב פחפלו ית"ש וזהו עשיית
רלון הצורח ית"ש והעשיה הזאת היא כביכול תורה ודורין להשי"ת על
נפלאותיו אשר עשה לו צעבור זה עושה נעל הנס רלונו ית"ש לקבל השפעת
טובותיו ציתר הכשר. וכדונית כשלמי נדנה אכן בהתוסף לחמי תורה
בהתקדש גם כחות המעזרים על הולדת החיוני ונאכלת ג"כ לכל אדם אכן
שלמי צבור אין נאכלין רק לכהנים למרצות הקדושה, וכל אלו הכפרות הם
לעובר צטוגג אצל העובר עזירות צמיד אז גורם הכרתת הנפש מנקורה
או הפשטת כח המרצת החיונות לגמרי מהכח הפועלת החטא היא א"כ
הכח החוטא העושה פעולת החטא ערוונה פשיטה ועורה נסיג הנפש הנקנית
על הקרצן והס כשני נינים וסיגוס נפרדים ולא יפעל האחד על חצירו
צפעולת העשיכה ואין נכח פועל החטא לקבל תכונת הנפש הנקנית כנו
בהדברים צלתי נעשים על תכונת האלעקטריע אין נכחם לקבל התכונה הוא
ואינם נמשכים מהדבר אשר יש בו התכונה הזאת — ועיקר מועלתו נקבלו
העונש או כי ישו צתטובה נוצעת מנקור הלצ צחסן הפשוט ויעל לחות
התטובה צשורש לצבו או אז עיר יטוב יפריח (עיין מאמר אדם ישר) :

את זה ראיתי צלצי לחת טעם כללי וסנה קרונה לחועלת הקרצן. ואסיים
צמאמר המצר (כוזרי מ"צ כ"ו) „ואיננו גוזר חלילה שהכונה
מהעבודה הזאת היא הסדר הזה אשר זכרתיו אבל מה שהיא יותר
נפלא ונעלה שהיא תורה מאת האלהים יחברך ומי שקבלה קבול שלם
מבלי שיתחכם בה בשכלו הוא מעולה ממי שיתחכם בה וחקר, אך
מי שנטה מהמדרגה העליונה ההוא אל המחקר טוב שיוציא בהם
מוציא החכמה משיעזנם לסברות רעות ולספיקות מביאות אל האבדן
חלילה" כי יותר טוב לעמוד על המחקר כשילד לו קשיי הצנה צענין
מהעניינים ואין לחת אשם נפשו אם יללול צעומק החקירה לנאוף איזה
טעם להשקיט רוחו ומחשבתו ה' הטוב יראינו צקרנ להיות המקדש על
מכונו והכהנים צעבורתם אכי"ר :

שמעתי דבת רבים המתפקדים בעם ויתכסו באדרת שער למען כחש ומכחישים גם בתורה שבכתב ואומרים כי אין להאמין רק בעשרת הדברות ששמענו בכיני וכי אך המה עקרי התורה. ושאיירותם לאל יעשו. הרהבתי בנפשי עוז להראות סכלותם ומעותם כי הם בהמה זמה להם ולא דעת ולא תבונה למו. אחר הדקדוקים אשר נדקדק בהם —

(א) כאשר נתנון צראשית השקפה צמחות עשרת הדברות כמלאס כלמו הנה לוים אשר יתחיינו מדרך הסקירה והמה מושכלים צעלס כמו אחדות הצורא ית"ש הידוש העולס וכבוד או"א שהס ראשית דרכי המדותית רליחה גכסה ייאוף גזילה שנועות ועדות סקר הס ראשית תקוני היסוצ והמדיני. והנה אס היה רלונו יתצ' לתת תורה לישראל וישערו חקיו הו"ל להזהירס צמעמד הכנחר צמלות וחקיס אשר אינן מחויצין מדרך המושכל ואלה אשר אומות העולס מנסיצין עליהס לקולר צינתס. למה היה מהלודך ללוות אותס דצריס האלו אשר יתחיינו מדרך המוסר וההסכל ואין להס מתנגדים. (ב) צעעס המספר העשרה ולא תשע ולא אחת עשרה צלי תפינה טעס כנוס והוראות חכמה צזה ג) ציאור התצות על פני אס היחה הכונה על איסור ע"ז עולמות כאשר פרשו המפורסיס ז"ל כ"ז שאני חי. הלא היה די אס יאמר סתס לא יהיה לך ומשמעותו יהיה איסור עולמות. (ד) למה הזכיר צפרט פסל ותמונה אשר צשמיס וממעל כו' או מתחת לארץ הלא גם אס זקוף לצנה והשתחווה לה הרי היא ג"כ עע"ז ולמה פרט התמונה צפרט :

מדדך הארון צצואו לתת מערת פקידה על הסריס למשמעתו או אזהריס כאמניס כצואס לקשור ציניהס עצמות אהבה צצרות למו צרית אהנתס או צרית פקודתס. להזכיר למו צראשונה תכאי ועקרי ראשי הדצריס. שעליהס נכרתה הצרית ציניהס. וצכלל יזכירו דק סוגי הדצריס ולא הפרטיס. כמו איס כי יתן כל הון ציתו ורכושו וכל קנינו ציד איס כאונן צית לתת עין ומשמרתו עליהס ועל פיו יחנו ויסעו פעמי עסקיו ועצודתו צצית וצצדה לא יזכיר לו רק כללי ההתחייצות צצת כרימות הצרית. שיחן ויהן צמעותיו ומוסחריו ולראות צדקי ציתו לסוס להס שאירות ולא יהיו לנעי מפלה. ולהיות עינו ולצו צצדה לדעת מה היא לריכה צכל עצודותיה ולסוס ומשמרת על כל העצודה אשר לו צצוקסיס וצצמוריס וינהלס צהסכל וצצטחה. אצל לא יזכיר לו כל פרטי מיני העצודות והמשמרת אשר נכללו תחת אלה הסוגיס. כי פרטי העצודות כפרטיס צצחוצ על ספר

הדברות

צדיו . אך צעת כריתות הצרית יזכור ויסנה אלה הדברים צקילור נמרץ
צכלל :

כמו כל הדברים תחת השמים רלה הצורא ית"ש שיתנהגו הכל צדוך
טצעי ואף להדברים הנפלאים והנסיים נתן צה הקצ"ה
כח טצעי לשיחולי צעת המוגצלת להם כיוצר"ל (צ"ר) תנאי תנה הקצ"ה
עם הים שיקרע להם לישראל כו' וכי דבר טוב אל הנביאים הלצים לזונו
יתצ' צלוות נעלמות צאזיר והן הנה הלוות הקדושות הנראות לנביאים
צחזון ונעראה למען חזק כח האנושי להשיג לזונו יתצ' מה שלא היה צכו
להשיג רוחני צלתי מוגבל צנקוס . וכ"כ הצצר (כוזרי מ"ג ג' קנ"ז צ'
וז"ל "וכאשר שם הכורא בחכמתו הערך הזה בין החוש הנראית והמוחש
הגשמי כן שם בחכמה ערך בין החוש דנצחר והענין שאינו גשמי בו'
רואה דברים בעיניהם לא יתחלפו ויקח מהם השכל ראה על ענין
הדברים ההם ולבוותם . ופירש צעל אולר נחמד וז"ל ואולם הנראות אלו
כו' מפני שהם נראים לנציא על עניני תמונה ולזוירם ורק צמתוך התמונות
ההם הנציא מצין ענין הרוחני . וסס (כוזרי קנ"ח) אגור הצצר "ורואים
צירות ראיות לשבעיהם ומה שיהרגלו מספרים אוחו כתבנית אשר
רואים מוגשמות והתבניות ההם אמיתות" ופי' צעל אולר נחמד כך הם
מזוירים צאנת צאזיר מן הגסס הדק אשר לא תשליט צו עין האדם . כן
תצלה הצית"ס לקחת לו עם צנ"י להיות לו לעס קגולה שיצמרו מלותיו
וחקותיו . פרט התנאים הפרטים והם המלות למיניהם צתורתנו הקדושה רק
צצעת כריתות הצרית צומענד הנצחר ראה עתהס פנים צפנים והזכיר לנו
קוגי התנאים הנדרש מהם צצרתו . איך יתנהגו כל מיני התנהגות האדם
עפ"י לזונו אשר ידרוש מננו :

וזהה השתדלות צני האדם יתחלק לשני פנים (א) העיון (ב) המעשי . והנה
כל אחד משני פנים על חמשה אדנים מיוסדים — העיון (ה)
המקובל . חממות האלהית . הטבעיות . הלמודית . המדעית . המעשה
קנותיו (ה) . "התכלית" והיא כי יחפוץ צדצר אחד למען יגיע לתכלית טוב
אשר היא הכרחי לו "החפץ" רלה שיעשה ויחפוץ לעשות דצר אף כי אין
לו שים הכרחי רק חפץ צו ליצרון הכצר "הרזון" היא הדצר שצושה
למלאות רזון אהוצו אף כי אינו יודע כונתו "הקנאה" שצושה הדצר רק
וממת צעלה על לנו קנאת חצרו אצל אס לא ראה צחצרו הדצר ההוא לא
עלתה על לנו צקשת הדצר הזה צסום פנים "השנאה" אס יעשה דצר רק
למען הרע לחצירו כי ידרוש רעתו . אף כי יודע כי לו לא יהיה אחרית
טוב צרשעתו אשר עשה :

וזהה כצנא הצורא ית"ש לכרות להם צרית ולחנס . מהלורך היה להזכיר
להם השתדלות הטבעי צנאדם שהם מצ' פנים צכלל וקנותיהם הפרטים
צפרט ולהתנות עליהם צריתו שיכרות עליהם שיעשו אותם ע"ד המקום . והנה
כאשר נתזוקן צעשרת הדצרות ומלאס צכלל שהם משני הפנים האלו — החמשה
הראשונות

הראשונות הם מדרכי העיון וה' אחרונות הנה מפאת המעשי — ה' הראשונות פתח בהמקובל תחלה והוא יסוד וסודם האמונה אשר כל חוקר ומקובל מחויבים לקחת להם ליסוד מוסד היא אחדות הצורא יתצ' למען לא תמוט רגלם בחקירותיהם. כאשר פתח הרמז"ם ז"ל ספרו הנכבד יסוד היסודות ועמוד החכמות לדע' שיש שם גווי ראשון. והוא רלה באמרו דבור הראשון אנכי והא דאמר אשר הולאחיך מארץ מלרים ולא אמר אשר בראתי שמים וארץ. כבר תיך החצר שהזכיר להם דבר ונה שראו מקרוב אשר לזה יתעורר יותר נפש האדם. ולדעתי אומר שהזכיר להם יליאת מלרים יען כי יליאת מלרים היא יסוד מוסד לרוב גופי תורה וכאן צעשרת הדברים הזכיר רק עקרי וכללי הענינים ע"כ הזכיר יליאת מלרים שהיא סנה עקרית לרוב גופי תורה. הדבור השני לא יהיה לך היא כנגד חכמת האלחית.

והנה ראיתי פה להזכיר מה שהגין החצר בכוזרי צעד ענכ"י צעון העגל וז"ל (סם ו"א ל"ז) "כי האומות כלם בזמן ההיא היו עובדים לזרות ולאלו היו הפילוסופים מניחים מופת על היחוד ועל האלקות לא היו עומדים מנבלי לורה שנוכחים אליה כו' כאשר אנהו עושים היום צנוקומות המוכזרות אללכו כו' והיו צנ"י מלפים למה שייעד אותם מרע"ה שיורד להם ענין מאת ה' שיראו אותם ויקבלהו כו' וצושה מהם ארבעים יום והוא לא לקח לדה ולא כפרד מהם אלא ע"י שיסוד ליוונו אז גזרה המחשבה הרעה על קלת ההגון כו' עד שנלרכו אנשים לנפש נעמד מורגש יכונו נגדו כאשר האומות מנבלי שיכתישו באלהות מוליאם מולרים אבל שיהיה מונח להם להקביל אליו כשיספרו נפלאות אלהיהם כו' וכאשר אנהו עושים צנונים וצכ"ד שאנו יודעים שתנועתו אמנם היא בחפץ האלקים כו' ומעלתם היתה צליור אשר נאמר עליהם" ע"כ. היולא לנו מנאמרו שהם לא חטאו כלל צזה ע"ד עב"ז רק צנה שעשו להם לורה הנאקרת אבל לא היה צזה שמוך חטא ע"ז כי כונתם היתה לשניים שיכונו אל האלקות בהתעוררת ראותם הלורה נגדם שיעורר המחשבות. או מחמת שעשו להם הלורה צלי לזוי הצורא יתצ'. וצלי לזוי אפי' לעשות מוקדש להשתחוות שמה אסור או להוסיף על מחכונת הקטרת אסור. ולדעתי נראה שכוון בהשזכות זאת רק להשיצ פני הכוזר בכפרו העון מנבלי עמו. אבל באמת נראה צעליל שענין עשות תמונה אפי' על זאת הכונה נאקרה. ולטווי צפירוש ונזהרו בהמעמד הנכחד. וזה פירוש הדבור השני לא יהיה לך אלקים אחרים על פני. ור"ל על כנו על דצרת שצועת אלהים ור"ל בשביר דצרת. רלה צזה שלא יעשו להם אלהים אחרים צצציל התעורר המחשבה לאלהותו יתצרך שמו כשיכונו אל הלורה: —

והנה לזרות המעוררות המחשבה הן הנה הלורות שיש להם תנועה ואלה הלורות אשר נראות נפלאות צעיניהן וצמעשיהן שמכירים בהם גדולת הצית"ם ומחמתו הנפלאה והיותר נכבדים הנה הלורות השמיימות או ציותם הקטנים

הדברות

הקטנים ורחישי הארץ ע"כ הזכיר החמונה אשר בשמים ממעל או בארץ מתחת או במים מתחת לארץ כי לעורר מחשבותם די כאשר יזכרו כי אנכי ה' אל קנא ועושה חסד יהיה נטוע מוראי ואהבתי זלצכס . ולא תתחכמו זכמתכס זאלהית לעשות לורות זכונות ע"כ לא הזכיר תסחאיסור ע"ז רק התמונות האלה למען אסור להם אף שלא יעשו זשזיל האלהית ואס זה נאסר כ"ס שאסור לעצוד ע"ז ומש כי זה נכלל בדבור הראשון אנכי ה' אלהיך אנכי ולא אחר . ואס לכונה רלויה אסור כ"ס לסור ומחרי ה' ומש פשיטא דאסור ולא"כ זא הדבור השלטי לא תשא נגד הלמודיות הכשנע על אכן שהיא זהז או על זהז שהיא זהז שזה ג"כ נקרא טוא ומרגומו למגלא . או כדומה לו בדברים שאינן עיונים זשהלט רק לסנות דברים לעודיים הידועים זשהנע על שנים שהס שנים או על שנים שהס ארצעה . והזהיר שיכזד ה' ולא יחללו שמו זעיונו זלמודים . הדבור הרביעי . הזהיר על הטבעיות שלא יפקרו זחקרו זזה ויצואו לידי טעות שהעולם קדמון ע"כ נלטו לסמור את יום השנת כי שנת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ ויום השניעי שנת וינפש — הדבור החמישי כזד את אביך כנגד הנודותית — וזחמשה דברות האחרונות הזהירם על פינת המעשי והתחיל מלא תרצה . כנגד סנות השנאה ולא"כ . לא תנאף . כנגד הקנאה כי אין ניאוף אלא זא"א כי תעל קנאת חזרו עליו ע"כ ינאף עמה לאוסרה עליו או כי יקנא זה למען יופיה כי יחמוד זלצזו . לא תגנב . נגד סנת התכלית ע"ד לא יצונו לגנז כי יגנוז למלא נפשו כי ירעז והוא לתכלית להשקיט רעזונו עכ"ז לא יעשה ע"פ האסור , לא תענה . כנגד סנת הרלון כי יעיד לסזרו עדות סקר ומה זלע כי יעיד עדות סקר זשזיל חזירו היא רק למלאות רלון חזירו . לא תחמוד . כנגד הספץ . שאין הכרחי לו אף אשר יספוך ויחמוד הדבר ההיא ללקחה לו . ועד"ז על כל לדי המעשים והעיונים זחזרו זכלל .

כאשר נעיין בדברות האלו נמצאים כוללים כל דיני תורה אחת לאחת . והיא כי דבור אנכי כולל דיני יסודי התורה הנפרטים שמה והיא היסוד להס . בדבור השני רא יהיה נכללו דיני עכו"ס . תשובה . זמאמר ועושה חסד והיא נדרש לטזים . קרצנות . ותפלה . וכל סדר אהבה נכללו זמלות לא תסתווה להס ולא תעזדס ומכלל לאו אחת שומע הן שלו יתז"ס ישתחוו ויעזדו ועזודה זו תפלה וקרצן . וזמלות אוהבי וסומרי מלותיו נכלל זכלל כל המלות כולן אשר אין לדעת טעמם והמה החקים נכלל זמלת אוהבי כי המלות האלו נעשים רק מוחמת אהבתו ית"ס זדרך האהב העושה רלון אהבו מזלי דעת כונתו זמלותיו . לא תשא נכללו ספר הפלאה משזועות דברים מזירות שלא יחל דזרו . זכור את יום השבת . כולל כל הלכות זמנים שהס ג"כ זכר ליליאת מלרים וזפרשת ואמחקן נכחוז הטעם של סנת משום יליאת מלרים ונכללו ג"כ שמיטיין ויוזלות שמורים ג"כ על חידוש העולם כמו השנת וכל המלות שטעמם להורות על חידוש העולם . וככ"מ

שנת היא ראש לקדר המועדים . כבד את אביך . נכללו המלות מהלכות דעות לאהוב ולכבד ופרטי הנודות. לא תרצח. כולל קדר רוח וחובל ומזיק כי מה לי קטלי כלל ומה לי קטליה פלגא — לא תנאף . כולל דיני אישות בכלל . איסורי זיאה וסדר נשים כי כל עוד שלא התרה לשוק ה"ה חגיגה צבעלה הראשון או ציננה וה"ה ח"א וערה. לא תגנוב . כולל גנבה ואונאה ובניית דעת וכל דיני קנין ומשפטים שאם עושה שום רמאות נשום דבר ה"ה גנבה . לא הענה . כולל דיינים ועדות לא תחמוד . כולל דיני עכירה וקנין מלוה ולוה — דיני טומאה וטהרה ככללו בכלל כל המלות שאין מציין טעמן ובכלל המקיים ואלו נכללו בדבור הראשון אנכי ה' אלהיך מה אני קדוש אף אתם תהיו קדושים . וגם רצינו סעדיה גאון קידר כל התרי"ג מלות על אלה עשרת הדברים באזהרות שלו , מתחלת «את ה' אלהיך תירא ואותו תעבוד בתפלה . ערב ובקר יחדוהו זרות וטוטפת לתהלה» וגם הוא כלל טומאות וטהרות בדבור ראשון של אנכי :

הרי מבואר כי הדברות האלה היו רק לוויים כללים והגדות וחכרת ראשי הדברים סוגי התנאים והמשפטים הנרלים שעליהם כרת עונתם הנצית הזאת ע"כ קרא כתוב לא את אצותיכם כרת ה' את הנצית הזאת כו' ונשה רצינו ע"ה קרא אותם לוחת הנצית (דברים כ"ט) וכבר צעלה דעת הפוקדים כי אין הדברות האלה לוויים פרטיים צמורת מלות פרטיות רק המה זכרון קילורי וראשי הדברים והמה מלות כללית סיגי המלות הפרטיות אשר יכתב נסה"ת. ועתה עלינו החובה לזאר כל הספיקות והקסיות אשר נפלו צפרטיות האלה :

הראשונה היותר קשה ומכולן הן הנה השינויים הרבים אשר נמלאו בהדברות הראשונות בזאלה שנות לאלה הנשנים צמנכה טורה, זראשונות כתוב זכור , ונשניה שמור , ונשניות כתוב כאשר לוך ה' אלהיך , והוסף וסוך וממוך , וזראשונות כתיב הטעם נשמירת שנת כי שנת ימים עשה ה' , וטעמו נשום חידוש העולם , ונשניות כתוב הטעם של יליאת מלרים. זראשונות כתיב לא תרלח לא תנאף זלא וי"ו הסמיכות , ונשניות כתובים זוי"ן . זראשונות כתיב עד סקר , ונשניות עד שוא , זראשונות כתיב לא תחמוד זית ריעך . ונשניות כתיב לא תחמוד אשת רעך . וזראשונות כתוב עוד הפעם לא תחמוד . ונשניות כתיב לא תמאה . זראשונות לא הזכור טדה . ונשניות כתיב טדה :

זהנה הראש"ע האריך גזה צפירושו לתורה ותעליה דצרוי הס כי נשפט בעלי לה"ק טפעס יזארו הדברים זאר המיז ופעס יאמרו צמלות קלרות זאופן סיכל השומע להצין טעמס . והנה כמו שמלינו נקחת תפלת זרע"ה שצמנכה תורה איננה שיה לנוסחאמה שנכי תשא והוא שנכל דבר הנשנית אין מהלוך שיננה אותה כהותה רק תוכל להיות צמלות שונות רק הטעם והעקר יהיה שיה . וכן הדין צהדברות אלו שמשנה שנה אוחס

הדברות

אותם בקלרה צשמירת הטעם וטעם יליחת מנרים הוא על שציתת עזדר
ואתתו כמותו אבל הלשון היא שלא צדיוק עיי"ש שהאריך :
ולפע"ד א"א להלמו. א) כי צפרסת ואתחנן כתוב אחר הדצרות „את
הדצרים האלה דבר ה' אל כל קהלכם" משמע שהיא
יתצ"ש וצד את הדצרים האלה מנדקאמר האלה משמע כהיותן ב) הכלל שהוכח
הרצ ז"ל לעזוב דקדוק המלות היא שייכות צמוכחות ודצורים צנין אדם
לחצרו שאין לדקדק כ"כ צכל אומר ומלה יען כי אין לדון ונהס דינים
ומשפטים אבל מלאוני ה' יתצ' וציתר שאת דצצרות האלה אשר מפי הגצורה
שמענום שיש לררוש על כל קוץ וקוץ תלי תלים נאמר שלא דקדק צלשונו
זה דצד שאין הדעת קוצלתו. ג) הלא דצצרות השכיית החנייר יותר צקלתם
כמו צלא תתאוו ולא תענה עד סוף. ואס לא שמעו צקיני איך קצלו עצי"י
שינוי הדצרות צמוער יותר מלאשר צאזניהם שמעו צאופן יותר נקלה. והדעת
מוכרעת כי אלו ואלו נאמרו צקיני. ונהס יפול הספק איזה מכם היו כתוצים
על הלמות. ולמה נאמרו צצני פנים וצצני נוקמחות וע"י מיי נאמרו .
והסס רז"ל אמרו (מכות כ"ג כ"ד) אככי ולא יהיה לך מפי הגצורה שמענום .
והסס אין לפרש המאמר כפשוטו שרק אלו השני דצרות שמעו מאלה השס
צעלמו הלא כתוב מפורש וידצד אלהים את כל הדצרים משמע שכלס ילאו
מפי הגצורה . ואין לוור שמה שכתוב לשינות כאלה כמו את שס ה'
אלהיך משמע שילאו מפי אחר . כי זה משפט לת"ק כמ"ש לא ילין חלב
חגי עד הצקר וכתיב אחריו צית ה' אליך. עיין ראצ"ע — ואס נחלוט
שכלס ילאו מאלה השס . איך נאמרו הדצרים כי אין לוור שצדצור אחד
נאמרו א"כ למה ארז"ל (ר"ה כ"ז) וצמוכילתא שמור וזכור צדצור אחד נאמרו
שהס צמשקל שוו וטעם שוו . יותר היה לפלא אלה הדצרות האחרים
שצמלות זכור ולא תחמוד שיש צהס מלות יתירות ותנועות ומשקלים שונים
אס היו כשומעים צדצור אחד ומה גס לפי המדרש שאמר הקצ"ה י' הדצרות
צדצור אחד למה לא נזכר הפלא ההיא שהיא תעלה על כל הנפללות
הנוראות שנעשה לישראל : עוד נשאר לנו לצאר איזה מכם היו כתוצים על
הלמות הראשונות ואיזה על האחרונות :

החבר חשיב למלך הכוזר (מ"א פ"ט) על שאילתו כי מי ששומע
אמרותיכם כי האלקים דבור עם המונכם וכתב לכם לחית הדין
עמו שייחם לכם דעת ההגשמה. והשיב שאין כונתם חלילה בדרך
הגשמה אך אין אנחנו יודעים איך נגשם הענין עד ששב דבור וקרע
אזננו ולא מה שברא לו יתב' ממה שלא היה נמצא בו כאשר נאמר
כי הוא יתב' ברא את הרחות וכתב אותם כתב חרות כאשר ברא את
השמים בו וכן יצטייר האויר המגיע אל און הנביא בצורות האותיות"
כו' ע"כ. וכ"ל כונתו או שהסי"ת צרא לשעתו צאויך הדק איזה ענין משניע
הדצור או סנולדו תנועות צלורות אותיות עפ"י רלוכו יתצ' לצד שיגיעו
לאזן השומעים וצרוח צונתם הצינו הרלון ההוא כמו הלמות צצראו ונלעייר
לשעתן

לשעתן ונחרתו הדברות עליהן. והנה דעתו זהלמות נכונים זהלמות הראשונים
 אבל זהלמות שניות כתיב פסל לך ודרשו רז"ל זהלמותא "וחלז של סנפרינון
 גילה לו השי"ת בתוך אהלו של נשה והוא פסלן וכמוז עליהן הדברות" וזה
 מוכרח דהא זהלמות הראשונים כתיב והלמות מעשי אלהים הנה והנכתז
 וכתז אלהים הוא חרות על הלמות והנה ארז"ל וי"ס וסנו"ך שזהלמות נכס היו
 עומדין משמע שהיו נחרתין מעבר אל עבר, ובמדרכ שיה"ס ע"פ ראשו
 כחם פז אמרו רז"ל "ארשצ"ל תורה שנתן הקצ"ה היתה עורה של אש לזנה
 וכתובה זאש שחורה כו" (ונס"ר ו"ז) "ר"י ז"כ זשס רשצ"ל עד שהיה
 כותז בקולמוס נשתייר קמעה והעצירו על ראשו וממנו נעשה לו קרני
 הוד כו" משמע שהיו כתובים. ונראה זודאי שכוונו על הלמות השניות
 אבל הראשונות היו כלן נעשה ה' ע"כ כיון שלא חלו זהס ידי אדם אלו
 לא נשתזרו לא נשתכחה תורה וישראל כמו שנחנו מידי חי וקיס לעד
 שאין שכה לפניו כמש"זל (עירוזין כ"ד) וקודם שנציא לזאר אקדים עוד
 קושיא אחת נפשו הכתוב. הנה אנכי בא אריך בעב הענן בעבור ישמע
 העם בדברי עמך היכן מלינו ששמעו העם שדבר ה' עם נשה?

והנראה לי בזה היות עם בני ישראל לא היתה האמונה נשקעת לזכנס
 עד שנרפידים החלונו ולא נטמו זישועתו אף כי עין
 זעין ראו את ישועת ה' בקריעת ים סוף וכל הנסים שעשה עמהם זהוילאש
 ומלרים ואף זשעת המעמד הנזכר כפה ה' עליהם הר כגיגית כדרז"ל על
 פסוק ויתלזבו זמתחית ההר (ע"ז ז') ע"כ רלה הנורא יתצ"ש ללמדס
 זמעמד הנזכר דרכי הלימודים שעליהם אדני התורה הטצעו ולא לפרש
 הדברים כלס נפרטותן ויאמינו לדברי נרע"ה כשילמדס כל התורה כלה
 זע"פ וילמדס דרכי הלימוד והמודות שהתורה נדרשת זהס ולא יאמרו כי
 הוא מוסקי או גורע ע"כ כשעלה זרלונו יתצ' לתת להס התורה הזאת היה
 זרלונו יתנרך לפרש הדברות זשני פנים. הפן האחד לורת הדברים. והפן
 השני הדברים האלה מקושרים זפירוש ומודי הדברים הנאמרים ע"ד יסודי
 למודי התורה. וכל דבור שילא מרלונו יתצ' היה על שני הפנים האלו.
 וכמו שנרא הקצ"ה כלי הדבור האוירי הדק או הרעדת האויר מגייעין לאזני
 השומעים. כן התקין כלי הדבורים מנרע"ה להתפשט זהס רלונו יתצ' זאחד
 מהשני פנים והיא פני הדרוש והפירוש והלימוד מהדברות האלה כי נתנו
 לדרוש. והנה זהדברות הראשונות לא כאמר טעם ול שניתת הענדים
 וזאמלעות נרע"ה דבר זו רלון ה' הטעם מוכירת יליאת מלרים. זדברות
 הראשונות האמרים זאמלעות אויר הנעלס נאמר לא תגוז לא תכאף זלא
 וי"ו וע"י נשה נאמרו זסיני זוי"ו הסמיכות להורות למו דרכי האגדה כי
 הרוח קופו לזוא לידי ניאוף וגנזה והעדת עדות סקר והזעל הטורים
 האריך זאלה הסמיכות — ע"י נשה רזינו ע"ה נאמר לא תענה זריעך
 עד שוא לוור שסוא ושקר אחת הס. זשנת וזכיבוד או"ל הוסקי לאמור
 כאשר

הדברות

כאשר לוייתך לדרוש שכלו זמרה כדכ"ז. זמלות שנת הוסיף ע"י זרע"ה
סוך וממורך שהיו בכלל ובהמתך זדברות הראשונות ללמד שזכ"מ שכתוב
סוך וממורך אף חיה ועוף בכלל (ז"ק כ"ד) זכבוד אז ואם הוסיף למען
יטב לך להודיע ענין חמיית הנחיתים זענין אגדה (חולין קנ"ג) לא תחמוד
נחלק לשני לאוין זדברות הראשונות למען תאמר ע"י זרע"ה זדברות
האחרונות זסיני השני זלא תתאוה למען ילמד על לא תחמוד אשת ריבך
אזהרה לעוקף אחר המנאף (מכילתא) כי על החימוד שהיא זתאוה זלמד
לא לקחה זפועל כלמוד ונזית ויה זית אסור אפי' התאוה כ"ש אשתו ולמה
כתוב למעלה לא תחמוד שחימוד משמעותו זלקוחה כנ"ש לא תחמוד כסף
וזהו עליהם ולקחה לך ח"ו תורה אזהרה לעוקף אחר המנאף שעל העוקף
לא סייד תאוה רק חימוד לקחה למנאף זדברות הראשונות הנאמרים
זאמלעות האויר הנעלם הקדים זית לאשה ללמדנו הדין עדרך ארץ שיזנה
זיתו ואח"כ ישא אשה ע"ד שאמר שהזע"ה הכן זחוף מלכתך ועתה
זסדה לך ואחר ונזית זיתך (משלי כ"ד כ"ז) זדברות השניות ע"י זרע"ה
סדור העניינים לפי ג' חלקי הנהגות האדם שהיא עלמנו זיתו ונדינתו ודרך
החימוד היא אל הקרוב קרוב יותר ע"כ נקוט זתחלה אשתו שהיא כעלמנו
ואח"כ זיתו ואח"כ שדכו וע"כ הוסיף שדהו להורות דרכי הנהגות נדינתו .
ואלו ואלו נאמרו זסיני פן האחד זאמלעות אויר הנעלם והפן השני ע"י
זשה זרלון ה' וזה כונת המדרש „עשרת הדברות אמר הקצ"ה זדבור אחד
ר"ל זבגנון אחד וע"י זשה זבגנון אחר לפי אלה השינויים שנתאלו —
אח"כ מלאתי זכ' כתר תורה לר' דוד וויטאל מליה א' נראה שגם היא
נטה דעתו לדרך הדומה לזה וז"ל וכשחזר הקצ"ה ופרט עשרת הדברים חזר
זרע"ה לאמרו כו' והשאר שזענום עפי הגזירה ופני זרע"ה „עיי"ש . וזה
כונת הכתוב זאמרו זשה ידבר והאלהים יענו זקול לשון עניה נופל על
המדבר לעומת המדבר אחר כלומר עמו ששני הפנים שזענו זסיני הנאמרים
זאמלעות שניהם וזה היא אומרו יתברך . הנה אנכי בא אליך בעב
הענן לתקן כלי הדבור שלך שיאמרו את אשר יתפשטו רלווי זך בעבור
ישמע העם בדברי עמך ר"ל זעת שאדבר כשתדבר גם אתה ודברי זסוה
עמך שדבר יחד ע"כ וגם בך יאמינו לעולם כשישמעו זסיני דרכי הפירות
והלימוד והאגדה שילאו מפיך על עשרת הדברים שישמעו זאמלעות האויר
הנעלם אז יאמינו לעולם על דרכי הלימוד שתלמדם עד עולם — יען כי
ישמעו זסיני איך ששנית לומר זאותו זעה ויה שלאמר זאמלעות אויר
הנעלם ואין זה כ"א רלון האלהי המדברת מתוך גרויך ידעו נאמנה כי יש
מקום לדרוש ולאגדה ולפירות מאת ה' ז"ה . וכן איתא זמדרש שה"ש ע"פ
הציאני המלך חדריו" עשרה למקרא ועשרה לתלמוד „ר"ל אותן שזיתרו למקרא
ואותן שזואתחן זעצור השינויים שזסה נאמרו לתלמוד ללמוד מהם הלכות
ואגדות . ואל תתמה הלא תרי קלא לא משתמע הא אמרינן זמדרש (ש"ר
כ"ח) ר"י אומר קול א' נחלק לז' קולות . ואמרינן (ר"ה כ"ז) איידו
דמזבנא

וכתבנו ונשתמש אפי' עתרי גברי והא דאמרינן זכור ושמור בדבור אחד
 לאמרו מה שאין הפה יכול לדבר והאזן לשמוע זה דוקא כשהדבורים יולאים
 מפה אחד כצ"ל אז הרעדה שני הדבורים באים צבת אחת והרעדה דבור
 אחר יבעל הרעדה האחר ויבעלו ההרעדה הקולות לגמרי כמו שיקרה צפני
 ילולי אור הנפש גשם על נקודה אחת יכזו זא"ז בהשגחת התנועה אבל
 בהדבור יולא משני מקומות כל רעדה ורעדה תעש פעולתה רק לתכופתם
 אחת כאחת יתבלבל הרעיון מלפוטו על אמיחת כונתם אבל אם הדבר חביב
 שומעיהם יתנו לב וישפטו שפוט ומשתמעו . אכן קבלה היתה ציד רז"ל
 זכור ושמור כחמור דבור אחד . ואפשר שגם משה אמר שמור ע"כ לא
 אמר ציתרו רק זכור וצוהתהן שמור גם קבלו כי השני דברות הראשונות
 לא שמעו רק מפי הגבורה צאמלעות האויר הנעלם לא צאמלעות מרע"ה .
 לזה כיוון הכתוב צאמרו אנכי עומד בין ה' וביניכם דהגיד לכם את דבר
 ה' כי יראתם מפני האש ולא עליהם כהר לאמור שגם צמסנה חורה
 ונר משה הדבורות שצאמרו צאמלעותו ואמר אנכי עומד צאמלעות ה' להגיד
 לכם את דבר ה' ולפרש לכם את דברו כי הגדה צכ"מ נאמרת על דברים
 פורשים ומצוארים וביאר העעם למה דבר ה' גם צאמלעות משה יען כי
 יראתם מפני האש כי לא הייתם עדין צרום המעלה לסגול זיו הקדושה
 עוד ראייה כי לא עליהם בה' נחמת מיעוט הכתכם ע"כ היה מהלך
 מרע לכס דרכי הלימוד והדרש נסיני למען תאמינו ונחיה והלאה לכן לא
 אמר להגיד לכם את כל דברי ה' רק את דבר כי שנים הראשונות שמעו מפי
 הקב"ה צעלמו .

הגה על הלכות הראשונות היו נחיתים רק הדברות הראשונות בלבד צרות
 אלהים נחתו צמאמרו יתצרך כמ"ס הכתוב כתיבים צאלצע אלהים
 צכח אלהי אבל על הלכות האחרונות נחלקו חכמי ישראל צנוכילתא .
 ודרש שה"ס ע"פ ידיו גילוי זה צ"ר"ח בן גמליאל אמר ה' על לוח זה
 ה' על לוח זה ורצון אמרו עשרה ע"ז ועשרה ע"ז רשצ"י אמר כי על
 לוח זה וכי על לוח זה ר' סימאי אומר וי' ע"ז וי' ע"ז . הנה ר"ח צ"ב
 צר שלא נכתבו על הלכות רק הדברות הראשונות ורצון אמרו שעל לוח
 היו נכתבין הדברות הראשונות והשניות על השניות . רשצ"י סובר שעל
 לוח זה ונהלכות היו נכתבין משני עבריהן א"כ עכא"ל היו כי צמספר רק
 לוח האחר נכתבו הראשונות ועל השניות השניות . ור' סימאי סובר
 על כאל"א ונהלכות ומשני עבריהן היו נכתבין הראשונות והשניות א"כ היו
 על כל לוח ולוח . ועל זה אמרו צוהדרש (ס"ר ת"ו) "אל הקב"ה אל
 צעבר צלכות הראשונות שלא היו אלא עשרת הדברות לצד והלכות השניים
 צותן לך שיהא צהם הלכות מדרש ואגדות הה"ד ויגד לך העלוות
 צהיה כי כפלים לחושיה"ר ל"ל שנהלכות השניים יהיה נכתב צהם אף הדברות
 צאמרו ע"י מרע"ה וביאור העעם כרי שיהיה צהן הלכות מדרש ואגדות כי
 אחר המנאף צאזרה היא הלכה . וכ"מ צמאמר שורך וצמורך חיה
 צכלל היא דרש . קדר הנהגת האדם עלמו ציתו ועדינתו וסמיכת הדברות

הדברות

אחת לאחת אגדה . וסמנו על הפסוק ויגד לך תעלומות חכמה ונשה אמר
התעלומות שנהחכמה ונהדברות הראשונות כי כפלים לתושיה כי הדברות
נאמרו בכפלים , והיו ככתבין ע"י משה כנורז"ל (סס ו"ז) אמר הקצ"ה
למשה הלוחות הראשונות אפי' כתבתי אותם כו' אבל השניים כתוב אחת
ולואי אהן זו ידי ועוד אמרו (דברים רבה) הנה את הלוחות משלך והנה
כתב ידי אפי' אותם ונקיים הכתיבה ודייקו סס (ט"ר נו) מדכתיב ולאכתוב
לשון יחיד שכתב זו הקצ"ה ידו . והנה אמרינן (וי"ר י"ג) צמדס אר"י
בר"ש כל בהמות ולויתן הם קונגין של צדיקים לע"ל כו' כיצד הם
נשחטין ברמית נותין דלויתן בקרניו וקרעו לויתן נוהץ לבהמות
בסנפחינן ונוחרו וחכמים אומרים זו שחיטה כשירה היא ולא כו'
חנינן רכל שוחטין כו' חוץ ממגל קציר כו' א"ר אבין בר כהנא אפי'
הקב"ה הורה חדשה מאתי תצא חדוש הורה מאתי הצא . והנה הנאמר
הזה איננו מוצן לכאורה כי יכול להיות פ"פ למינים לרדות כי תורה חדשה
תלא מאתו יתצ' לימות הנשיח וזה קומר לעקר האמונה הכוללת לדת
תורתנו שזאת התורה לא תהא מוחלפת ונהא שאמרו רז"ל נלות בטלות לע"י
ר"ל לאחר המות מנש' אבל לא לאחר התחיה כארז"ל צפ' חלק (ל' ז')
מנין לתחית הנפשים מן התורה שנאמר ונתתם ונמנו תרומת ה' לאהרן
הכהן הרי שנלות התרומה עוטלת עליהם לאחר התחיה דהא נלות הפרומה
היא ונלות התלויות בארץ ואהרן לא היה מבאי הארץ אפי' כ נאמר
לאחר התחיה אלמא שהתורה לא תתצטל לאחר התחיה ולא תהא מוחלפת והנה
צעל יפ"ת האריך צענין הזה שר"ל שנתייר הנחירה לפי טעה כמון יהיו
הצמח ע"י אליהו ז"ל — וצעל ידי משה נר"מ אלמוסיכנא דהא זה וס
צענין אחר ולא ילאו י"ח לא צכות הנאמר ולא בכפל אומר תורה חדשה
חידוש תורה — ולפי מ"ס יבא על ככון כפי מה שכתובין בדברי החכמים
האלה נראה שכלם מודים שענין שמיטת הנהמות יהיה צענין זה ולא צענין
אחר וזודאי כך היתה קבלתם . וא"כ כיון שכך יהיו מן השמ"י
מאי יקשו החכמים האלה וכי זהו שמיטה כיון שהש"י ילוה ע"כ כך הוא כו'
שהתייר ונליקת עוף לכהנים בקדשים כ"כ יתיר להם הנהמות המנומרים
שזה כונת החכמים האלה וכי זהו שמיטה והנה דיני השמיטה אינם מפורשים
צמורה רק שמז"ל קבלו הלע"מ וביאורו הדיכים ע"ס ונקלות צדרכי הלימוד
והנה ארז"ל צמגל קליר אסור לשחוט מפני שהן חונקין ע"כ אם יש
נתיר להם לישראל לאכול בשר המנומרי תפול התורה צכללה דיאמרו
החכמים אסרו השמיטה צמגל קליר והרי הש"י נתייר א"כ מנין דלא דקדו
החכמים יפה צלמודיהם וילמדו מזה דכל הקשותיהם אינן נטענין
ארזי האמת מ"ו ע"כ תיך ר' אבין שאין לחוש לזה דכל ישראל יתיר
צצירור כי כל הלמודים והקמיכות והדרושים הם מאתו ית' ואין מנש'
דעות החכמים הנוצעים ממוקור לצנס אכן הם ידעו צצירור כי כמו שהתיר
חדשה מאתי תלא כן החידוש תורה מאתי תלא שהכל מאתי וכמו שלא

בשגיל זה בדברים הכתובים בתורה נפירוש כן לא יקלו בדברי רז"ל כי כמו
 ששמעו ממני כל התורה נחידושה ששמעו ממני צעת נתינתה כן שמעו ממני
 חידושי התורה כמו כן נסיני ונחרת בלצמם האמנת איניתת התורה שצ"פ
 ואף אם נתייר להם הנהמות ידינו אותו כי היא התרה לפי שעה ולא
 יפיעו על שגיאות המכמים בלמודיהם ח"ו. ואחז"ל (שבת פ"ח צ"י) כל
 דבור ודבור שילא נפי הקצ"ה קושרים לו שני כתרים כוונו להדבורים
 שילאו נפי הקצ"ה לצד דהיינו אנכי ולא יהיה שנקשרו בשני כתרים להיות
 נכתבין על שני הלכות לכתר לשארי הדברות. ולכוונת העניני הלימוד
 והעדות שהתורה נדרשת ליה הקצ"ה למטה "יעתה כתבו לכם השירה הזאת
 ולמדה את בני שימה בפייהם" כי ליהו לכתוב התורה מדויקת ומסופרת
 באותיותיה בחקרות ויתרות יען כי על עוקדם נוסדו כל למודי התורה
 וקראוה שירה ע"ד ההשאלה כמו שהשיר נניוסד ע"ד המשקל כן התורה
 נניוסדת על דרכי הלימוד והנהלות והתנועות העריכים והנספרים צורך שיה
 ואין לך נקודה ניוותרת כמו שר"ע דרש כתרי אותיות וציאור הכתוב
 כתבו לכם את השירה הזאת התורה כמות שהיא נשקלת ונספרת בחקירות
 ויתירות ולמדה את בני שימה בפייהם לנד את בני חיד יתנהגו בלימודה
 עפ"י דרכי הלימוד והכללים אשר צוה ישימו התורה צפיהם עפ"י לנודם
 ע"כ כתוב שימה צנפיק ה"א ר"ל לעשות אותה צפיהם כי יגליאו הדינים
 עפ"י המדות וכל איש יולא ההלכה עפ"י הכללים והיא היא התורה הנדרשת:

והגה מוספר אותיות התורה ננוזכר בזהר ומוצא בשל"ה ח"צ פרשת תשא
 כי העה ס' ריבוא אותיות וס' לדבר ישראל ר"ת יס ס' ריבוא
 אותיות לתורה וכבר הקשה צמ"ס חסד לאברהם מעיין שני נהר י"א כי
 שנקסר לא יעלה לסקך כזה וכפי אשר ספר היא לא נמלא רק ל"א ריבוא
 אותיות ועיין שם כי חושב אותיות ננל"סך ונילוואיהן ומילוי דמילוי ועיי"ש
 מה שנוציא בשם כ"י קדמון ועיין בנספר פני יהושע קידושין ל' מה שתיירץ
 היא כי חושב התרגום ע"ד שנים נקרא ואל' תרגום. כי גם התרגום מסיני
 נמנה ועיין פחד יצחק אות ס' ערך ס"ת מיטעה תשובה לר' נחום
 נרקנטי ס"ת לא יפחתו נוס' ריבוא ולריכין להיות בחקרות ויתרות עיי"ש.
 והכראה לי כי ידוע כי עקר חיות האותיות היא המצטא והיא נעשית ע"י
 חיבור אותיות וכל אות בלי חיבור היא כגוף בלי נשמה כי גם האות עלמנו
 לא יתכן צנצטא רק ונתחברות אותיות ד"מ כשצטטא אלף היא התחברות
 באותיות אבל אות א צעמנו אין לצטטא ובחיבורה היא נרגשת ויש לה תנועה
 אבל כפי לורתה אין לצטטא. והנה ידוע כי כפי המסורה התבות נקראות
 רק צנצטיהן ולא נכרו האותיות העשעשיות לנקודות רק האותיות השכיסית.
 נלפי נוסרת המצטא כל אות ננרכבת נשני אותיות למצטטא אחת רק חנשה
 אותיות הן משני שני מצטאות משלשה שלשה אותיות והן אלה גאל דלת
 למד סמך כי הצ נקראת כפי המסורה צדי ולא נרגש רק שני אותיות
 אבל בהחנשה אותיות כשצטטא אותנו נשנע לכא"א שלשה אותיות וכנגד

הדברות

זה יש שכי אותיות הנצטאים צלי הרכבה כלל והן ה פ כ כי האותיות הנשמעין
 לנקודות אינן נצטאין לפי המסורה ולא יסארו לעומתן מצעלי שלשה אותיות
 רק ג' אותיות ויען כי אות ה יותר נעלמת בצורה יוכל להיות כי בכלל
 נחשנין כל אותיות המורה נצעלי שנים שנים בהרכבתם לנצעלי תנועה אחת
 כי מה שיתירין צעלי שכי מצטאות יחסרון האותיות שהן צלי הרכבה וכאשר
 נספר האותיות בהרכבותיהן צעלי מצטא אחת דהיינו כל אות מורכב משני
 אותיות יסלימו למ' ריצוא אותיות והן גם זה שאכתנו לא בקיאין נחסרות
 ויתרות כדאיתא בקדושין (דף ל' א). והנה תכלית המורה היא משכי פנים
 הלימוד והמעשה וכאשר יקיים האדם המורה משכי הפנים היא נותן המיות
 והנשמה להאותיות ונחשז כאלו צרא נשמותיהן והנה ידוע כי נספר אותיות
 העשרת הדברות תר"כ תר"ג כנגד תר"ג מלות ועוד ז' תיצות עולים צס"ה
 כתר תר"ך אותיות וכן איתא צניאור לפי רמב"ן מתלמיד תלמודו של רמב"ן
 כ"י יסן צנידי צס' יתרו והנה אם הקדימו ישראל נשמע לנעשה היה
 נשמעותם נשמע ואח"כ נראה אם נעשה ולא היתה כונתם לרזיה ולא היו
 זוכים כ"כ לזל הם הקדימו נעשה לנשמע גלוי את רלוס הפשוט כי צכל
 אופן רלוס לנשות אף אם יתנועו אח"כ והנה כנר הנצתי לעיל צסס ר'
 ספדיה גאון סכל המורה נכללת צעשרת הדברות וכאשר ציאתי לנעלה ע"כ
 אמרינן צנמר' (צנת פ"ח או) דרש ר' סימאי בשעה שהקדימו ישראל
 נעשה נשמע באו ס' ריבוא מלאכי השרת לכאו"א מישראל קשרו
 לו שני כתרים אחד כנגד נעשה ואחד כנגד נשמע ובין שהטאו ירדו
 מאה ועשרים ריבוא מלאכי חבלה ופירקם. סכאשר הקדימו נעשה
 לנשמע גלוי רלוס הפשוט לקיים המורה צין צלימוד צין צנעשה והשני
 הפנים וצאשר הקצ"ה נלרק נחשצה מונה לנעשה אז היתה חשונה כאילו
 צצר קיימו המורה משכי הפנים ונתנו חיות בהאותיות וצראו נשמותיהן של
 האותיות הס' ריצוא והנשמות והחיות האלה נכנה צסס מלאכי השרת כי
 הן המה הנללכים סנורא האדם צלימוד המורה וצכלל קיימו העשרת
 הדברות צהקצלה ההוא הן צלימוד הן צנעשה ונכתרו צשני פעמים בתר על
 הלימוד ועל המעשה א"כ צאו ס' ריצוא מלאכי השרת לכאו"א דהיינו ס'
 ריצוא חיות האותיות סצמורה וקשרו להם שני כתרים נעשרת הדברות א'
 כנגד נעשה הפן המעשה. וא' כנגד נשמע פן הלימוד. ותכלית כוונת ר'
 סימאי להורות לנו כי צאתרם נעשה ונשמע היה נחשז להם כאלו קיימו
 כל המורה כלה צשכי האופנים אכן כאשר חטאו צעגל וכפרו צציקר עקרו
 כל המורה ונטלו החיות צפעס אחת מהאותיות משכי הפנים וכנה אותם ר'
 סימאי צמלאכי חבלה ופירקם והיו צס"ה ק"ה ריצוא והיו לכאו"א שני
 מדאכי חבלה כי כל אות מורכב משכי אותיות וכאשר נטל החיות נהו
 האותיות צכפלים. וזה היא כונת חז"ל צפסחיס (פ"ז צ') ואצצרם לעיניכם
 תנא רחות נשתברו ואותיות פורחות כי כאשר נטלו החיות מהאותיות אז
 היו האותיות כנולמים צלי חיות ונתצטלו הרכבותיהם כי היו צלי הרכבה

כי אין מי שיקיים וינטא אותנו רק להיפך כי היה צעייניהם כאלו נתפרדו
צורך שאין לנטא אותם . והיה כאלו כל אדם מהרצנה פורח לעצמו :

והנה בעת באו ישראל לסיני ונקצו מרפידים אשר ניקו שם את ה' ולא
עלו אז לנעלתם שיקבלו התירה צחירתם ולקבל עליהם עול תורה
וננות ומה גם להיותם נלתי מוכנים לראות הלורות הרוחניים ולעלות
לעדרנות הנצואה . וציחוד להעם הזה אשר התלונו על ה' צרפידים נקל
היא שיעלו צוחשנותם ומחשבות הגשמה צראותם לורות הנגלות צאור
כו"ש אלישע קלץ צנטיעות יען כי לא היה שלם צתכלית השלמות כי טעה
צחקירתו כ"ש צראות לורות כאלה ויהי כי אמר ה' למשה כי צרוננו לתת
להם התורה צפומני שפט משה רבינו ע"ה כי ענין קבלת התורה היא ענין
מוכרח מלון אלהי על עבדי וע"כ לא יצאו ח"ו לקלץ צנטיעות כי רלון
האלהי ילילם מזה ויהי קיום התורה מושרשת זהם צנצע צרלון האלהי
ולא תהיה נוסרת לצחירה האנושית ועל זאת הכונה גלה לו יחצ"ש כי
התורה הזאת הרלון חפסי ונעצת לצחירתם ועשה יעשה הכנות להשליעם
להנעמיד הנצח לנען יוכלו שאת וכאו"ל ישיג כפי מדרגתו . כתוצ צתורה
בחדש השלישי כו' והדקדוקים רצו א) כיון דכתיב ומשה עלה ויהו שבת
אחריו ויקרא ה' אל משה הלך בצר עלה ומדכתיב ויקרא אליו מן ההר
משמע שמשם היה צתחית ההר ב) ויש מצ משה את דברי העם אל ה' ויגד
את דברי כו' הדברים כפולים ג) ויהו קלל יקלל או ירה ירה. ד) אומרו
ויתלנו צתחית ההר הו"ל לומר וילצ אותם צתחית ההר כי ויתלנו
משמע שכתלנו ונעלמם . ה) ויאמר משה לא יוכל העם לעלות כי אתם
העדות צנו לאמר הו"ל כל העדת זהם כי נוסתמא אמר להם מרע"ה מלות
הנצלה ו) ויהו התשובה שא"ל הקצ"ה לך רד ועלית אתה כו' :

הלשון חניה כאמר על דבר השוקט ונח צלי תנועה . לשון הר כאמר על
הסגת הנעלות אשר מלורך האדם לאסוף כח לעלות על
צרוני ההשגה . וכאשר צאו לסיני חנו נגד ההר שהיו צלי תנועה לתשיקת
עלות למרומי ההשגה אצל ומשה עלה אל האלהים משה עלה צתכות ההשגות
כאחד מנלאכי מרום , והנה האיש הנרדם מננועה מן הלורך להעיר אותו
ע"י דברים הנעוררים המנשנה לעוררהו לתנועה ע"כ ויקרא אליו מן
ההר לאמור שיאמר לישראל דברים ועוררים כונת המחקר צאמור להם
אחם ראיחם כו' . ואשא אחכם על כנפי נשרים למען יצוא למקור
ולהצונן על מליחות ה' והסנחמו ויתעוררו צצנל זה לקבלת התורה ואם
שמוע תשמעו והיהם לי סגולה ר"ל אולר נחמד מכל העמים וציאור להם
למה לא אמר קתם שיהיו שלו רק שיהיו סגולה . בי לי כל הארץ וכל
העמים שלי רק ואהם תהיו לי ממלכת בהגים כו' זהו הסגולה ויבוא
משה כו' . ויאמר כל העם כל אשר דבר ה' נעשה וכאשר ראה משה שהעם

הדברות

ענו מעלמם פה אחד והקדימו נעשה לכשנע שפט מזה כי היא התעוררת האלהית והם עיכרמים על קבלת התורה וחשבון שאין מהלורך להשיג תשובה לה' כי הוא עוררם לזה וישב משה את דברי העם אל ה' כי חשב שדברי העם הם מלאת ה' והתעוררותו וספט את תשובתם אל ה' מהתעוררותו ומוכרמים הנה על זה ע"כ אל הקצ"ה וגלה לו כי ציראת ה' יש צמירה חפסית ואיכנס ענין הכרחי. הנה אנכי בא אריך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם בך יאמינו לעולם ומזה הראת לדעה כי מהלורך לעשות פעולת פלאי למען יצאו לידי האמונה ומזה שפט משה כי יש צמירה כמלאת ומ"ש העם נעשה היתה מנחירת עלמי ע"כ ויגד משה את דברי העם אל ה' ויאמר ה' כו' והגבלת את העם. לזה מלות הגבלה שיזהירם שלא יתאוו להשגות הרוממות מה שאין צמחם להשיג כי אם יפרלו את כח השגתם, אז לא יוכלו לעלות לשום השגה או אפשר כי יפסידו חף מה שהשיגו כבר כמ"ש צן זונח הליץ ונפגע צן עזאי הליץ ומת והוא יען כי כל השגה שאפשר הוא בתחלתו מעורב בספקות רבות עד אשר יעוז צמחתו ויחקרה ועת כי יולדו לו חקירות צעייכיים כשגדים אשר לא יוכל לחקרים על תכליתם ישארו הספיקות צלצו ויאמר להשיג מחשבתו הטובה אשר חשב מתחלה צהשגות האלה צאמרו כאשר אלה הדברים איכנס צרירים צמחשנתו על מוכנס כ"כ שארי הדברים אשר חקר אין שונן אמת כנולא ח"ו וכזה יפול עשר מעלות אחורנית ע"כ אמר צן סורא במופלא ממך אל תדרוש במה שהרשת החבונן. וזה כונת מלות ההגבלה צאמרו השמרו לבם עדות בהר ונגוע בקצהו לא תתאוו לעלות למרומי ההשגה ולנגוע צקלהו היותר עליון לא תגע צו יד ר"ל כח שלא מוספיו צחזקת היר להשיג יותר מנחכם כי כל היולא חוץ מהגבול או סקל יסקל ר"ל שינתן לו השגתה ומשך ומגדיל מהלורך וכקוע צהשגתו כמו הליץ ונפגע שקרה לו פגע ומניעה עשהג יותר או ירה יירה שיטלך לאחור ויאמר מה שכבר השיג אכן במשוך היובל כאשר יקבלו התורה אז תהיה השכלתם שלמה ויוכלו לעלות אל ההר ההשגות הרוממות וירד משה מן ההר אל העם משה הופשט עלמו ממעלתו ולמלם דבריו אל העם להדריכם אין יכנו עלמם לקבל אלה ההשגות המעילות. ויהי ציום השלישי כו' ויהי קולות וברקים :

ידוע ומפורסם כי להשגות הנצואה ראשית התנאי להשלים המדונה צכתחלת הילירה כמ"ש הר"מ ז"ל כדי שלא יצאו המוחשים הנמקקים צהמדעה ויערידו אותה מהשגותיו או יליירו דברים זרים צמחשנתו. ולהשלמת המדונה ללרכים דברים מנחילים להשכיח מננו כל מנימותיו ומחשיו אשר נמקקים צזכרונו כמו שמלינו צכל הנציאים שראו לורות מנחילות להשלם המדונה שיט לו מנצוא גדול להשגות הנצואית כמ"ש הר"מ ז"ל ע"כ היו קולות וברקים להחריד העם מתדרימות ומחיתם אשר היו נשכמים ומתנועה וכאשר נשלמה המדונה אז היה ציכולת משה להעלותם על מדרגות ההשגות האלהית ויוצא

משה את העם לקראת האלהים לקראת ההשגות האלהיות והעיר אותם מן
 הצביל וההשגות אכן העם לא היה זכאם עדין להשיג ההשגות הנועילות רק
 ויחיצבו בתחתית ההר כי נלאו להשיג רק המדרגות האחרונות מן הר
 ההשגה והנה כבר אמרנו "ל צמגילה (ו' ז') יגעתי ומלאתי תאמן ויש זכא
 האנושי להשתוקק להשגות עוזרים נכח השגתו וחכמתו כי ההשגה והלימוד
 נמסרת לזכירה האנושית ע"כ לזהו ה' להזהירם בשעת מעשה ואמר לו רד
 העד בעם פן יהרסו ללאת מוץ מנגרם ונפל ממנו רב יפקדו הרצה
 אף מאשר הסיגו כבר : וגם הכהנים יתקדשו . והנה מרע"ה חשב
 זכאותו כי נתלזזו העם בתחתית ההר כי גם ההשגות הנועילות נאלת ה'
 ילאו חוק וגבול למוד לאיש חקו ולא יעבור ואין ציד האנושי להתאות
 תאוה ללאת מוץ מנגרו אשר שם לו מהשמים ע"כ אמר עה מהנורך
 להזהירם הלא כבר ראיתי כי לא יוכל העם לעלות וזה יען כי אתה העדות
 בנו לאמור הגבל את ההר וכיון דלאת גזרת להגבל את ההר כבר נגזרה
 גזרה ולא יעברו את גבולם והמה מוכרחים על הגדר הזה ח"ל ה' לך רד
 ועלית אתה ואהרן עמך לשון ועלית משמע תעלה מעלמך דעל עליה
 עוכרתת הו"ל לומר לך רד ועלה . ומדקאמר ועלית הראהו לדעת כי גם
 אם ירד נכח השגתו יעלה מעלמו להשגתו כמקדם ומזכירי ההשגה ג"כ
 נמסרים להזכירה ואיתא במדרש "צעור סירד משה אמר ה' חכמי" מזינן
 דירד משה מהשגתו דלא ידע אם יאמר ה' חכמי ועכ"ז עלה מעלמו חכ"כ
 להשגתו הראשונה ואחריכין במדרש אתה מחוצה לעצמך . ואהרן מחוצה
 לעצמו . והיו במעמד הכנזר חניפה ומילית משה . אהרן . נרב ואביהו . ע'
 זקנים . ושאר כל ישראל . הנאללים מנשה אהרן וזכיו והזקנים . והנה ההשגות
 האלהיות נסגת עמונת פנים א) השגות מליאותו יתנ' נצלי עיות וסיטי
 כלל ולא מפאת הקטים ומופתים רק בדרך הכנזרה באפקלריא המאירה
 ב) מפאת השגת החקירה בעלולים העליונים . ג) מפאת החקירה בשרשי
 הרוחנים ומיי הנמלאות כלם . כי כל מוחש יש לו דעיון בעולם הרוחני
 ומשתלשלות והנמלום והרוחני כברא המוחשי ד) מפאת הנריאה בכלל אשר
 נדון מזה על כח צלי בעל חכלית כח הצורא ית"ש . ה) השגת מליאותו יתנ'
 מפאת ההשגה שירגיש כל איש ע"י משאו ומתנו ומאורעותיו ופרכתו .
 והנה הארצעה פנים הראשונים תלוים בהכשר השכל ומקירתו כלל נזון ועיון
 זך אצל הכרתו מפנת ההשגה אין להחקירה נקום כלל כי היא ענין גלוי
 לכל — ועל אלו מדרגות החמשה היו הממילות במעמד הכנזר . אמר הכתוב
 ויעל משה ואהרן נרב ואביהו ושבעים מזקני ישראל ויראו את אלהי
 ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטהר ואל
 אצילי בני ישראל לא שרר ידו ויהו אלהים ויאכלו וישתו . והנה
 למטה ואהרן וזכיו וע' זקנים הופיעה רוח אלהי לכאוף"א כפי מדרגתו
 והוכיח הכתוב ד' מדרגות א) את אלהי ישראל . ב) ותחת רגליו .
 ג) כמעשה לבנת הספיר . ד) וכעצם השמים לטהר מרע"ה השיג
 מליאותו

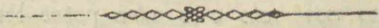
הדברות

מציאותו ית"ש צאספקלריא המאירה אהרן השיג מפאת החת רגליו ר"ל מה
סתחמו ורגליו וכמותו ר"ל העולמים העליונים. כדנ ואציהו השיגו כמעשה
לבנת הספיר ע"י שרטי הרוחנים נחיים המוחשים כי המוחשים המה דמיון
להרוחנים מועל כמותם נראה זכוכית לכה מלוטשת : ונאונלעות הסגות
האלה השיגו ההסגה הרוממה והע' זקנים השיגוהו מפאת מרחני הנריאה
הנראית והנגלות כעצם השמים למהר מנחיעות הגלגלים שא"א ונצלי וניע
או סנה הגורם לתנועה וכלל הנריאה משולבים אחת לאחת ולכל אלה
החקירות לריכים עיון דק וזכות הנוחשנה . אבל ואל אצילי בני ישראל
לא שלח ידו ר"ל לא שלח נביאתו כמו הימה עלי יד ה' רק הם חזו את
אלהי ישראל ויאבלו וישתו רק מפאת ההשגחה הנראית מפאת פרכסם
ולרכתם היומית וצלי חקירה פודפות —

והנה ע"ד השלמת המדמה שלהם צנועמד הנזכר כאמר „ובל העם
רואים את הקולות ואשרינן במכילתא ר' עקיבא
אומר רואין ושומעין הנראה ולפי' רש"י ז"ל נראה שהגיוסא בשכילתא
רואין הנשמע ושומעין הנראה :

כי ידוע נחממת הטבע אשר סנת השמועה היא כי ע"י עקימת כלי
הדבורים ויליאות הקולות . נרעדים האוירים ויעשו גלים עד הדפקס
על חוף האזן והדפיקות האלה יפעלו על חוש השמע ועורר את השופט
לשפוט על אמתת הדפקס ונלייר בהמדמה אופן הקול והדבור ההיא . וכן
הדין נסנת הראיה כי ידוע אשר כל דבר ומוחש מולא נילולות וקרנים
עלצעים טונים מלצע המוחש והקרנים האלו ירחפו גלי אוירים איתירי
צהרעדתם עד צואם לחוש הראות צעור הרשתי שנאחורי העין והדפיקות
האלו יעוררו חוש הראות לעורר את כח השופט והמדמה לשפוט על הרעדות
האלה לורות המוחש הנראה . והנה הגלים כלם צין מהראיה צין ון
השמיעה כאשר יפגשו על כלי הראיה כן יפגשו על כלי השמיעה רק יען
כי גלי הראיה קלים וחלושים הנה מגלי הקולות ויען כי המדמה לו מצוא
גדול לפעולות החושים וכאשר יטרוד המדמה יתצטלו החושים כאשר הראנו
לדעת עת כי ילול איש צרעיון נשבז לא ישמעו אזכיו מה שידברו צפכיו
כי טרדות המדמה יצטל כח השמיעה ולא ישפוט על מה שידפקו הגלים על
חוף האזן . והנה הרעדת הקרנים לקלותם יותר נרגשים על כלי הראיה
הקלים והענוגים ורחופת גלי הקולות לעונותם לכבידותם וכחם נרגשים על
חוף האזן היותר חזקה וכל או"א למינו יעיר המדמה כפי אשר הוכן לו
יותר להתפעל ממנו וכאשר יטרוד המדמה צמוש אחד היותר מוכשר יתצטל
מלדמות צאותו העת על הדפיקות האחרות הנעשים צרגע הזאת ע"כ
לא נראה הנשנוע כי כלי הראות נרגשים על יותר נקלה ומגלי
הקרנים לקלותם ולא נשמע הנראה כי יותר יפעלו גלי הקול על
כלי השמיעה ויטרודו המדמה מלשפוט על דחיפת גלי האור צחוף האזן .

אבל אם המלא תתלא מדונה נטלה מערדת מוחשים ולא יצוא לשטן להם אז יתפעלו החושים מהרגשה מיעטת ויפעלו פצולתם על כח השיטע והנה כונו הנציא אשר יש לו שלמות המדמה יראה לירות רוחניות וישמע קול אל שדי בדברו ככה נשעת מתן תורה כאשר נחצטלה הרגשת העם ועלו למדרגת הנצואה וכשנת טרדות המדמה מהם אז ילאו החישים לחירות משטנת המדמה וכתפעלו מכל הרגש והרגש אשר לחלו על חושיהם יגלי האוירים האלה הן מהקולות על חוש הראות הן מגלי האור על חוש השמע ע"כ ראו הכשמע ושמעו הנראה שראו גלי האוירים הנעשים מהקולות ושמעו קול דפיקות הקרכים הכשמעים בחוש השמע. וכונו שזזה"ז כמלאם כלים המראים הקולות ומשמיעים קול שזירת קרני השמש והכוכבים והאור וכע"ש חז"ל (יונא ב' ז') "אלמלא קול המונה של העיר נשמע קול גלגל חמה" יען כי הקולות מהמון העיר קרובה יותר והמדונה מוטרד בהם ע"כ לא ישפוט על דפיקת הגלים היותר קלים גלי קול גלגל חמה. ועפ"י דבריו יוצן מ"ש נבמר' (צ"ק כ"ד ז') "שאל ר' חכנא זן עבול את ר' חייא בר אבא מפני מה בדברות הראשונות לא נאמר בהם כי עוב ודברות האחרונות נאמר בהם טוב ח"ל עד שאתה שואלני למה נאמר בהם טוב שאלני אם נאמר בהן טוב אם לאו כלך אלל ר' תנחום בר חנילאי שהיה רביל אלל ריב"ל כו' ח"ל כו' אלל כך כו' ח"ל ר' שמואל בר נחום כו' הואיל וקופו להשתצר כו' והנה בחוס' ד"ה תרווייהו. כתצו דמלינו בהם שלא היו בקיאין צפסוקים ומציא ראה מר' חייא בר אבא דאמר שאלני אם נאמר בהם טוב עיי"ש — והכ"ל בזה לדייק השונת ר"ח צר"א שאלני אם נאמר אם לאו הי"ל צקיור שאלני אם נאמר. אלל יען כי כפי השקפה הראשונה נוכל לומר כי הסנוים שדברות האחרונות נשה אמרן מדעת עלמו כע"ש הראצ"ע ז"ל כמוסיף וגורע ואפשר לומר כי לא נאמר טוב צקיני כלל ע"כ כאשר שאל לו מ"נ צראשונות לא נאמר טוב וצאחרונות נאמר טוב השיצ לו שאלני אם נאמר טוב אם לאו. שאפשר שגם צאחרונות לא נאמר טוב כך נשה הוסיף אז גורע עד שצא לר' תנחום בר חנילאי ואמר לו כי צאמת כאמרו כך צקיני ע"י נשה וזה שלא נכתבו על הלוחות הראשונות יען כי היו עתידין להשתצר ע"כ לא נאמר ע"י הדיבור הנעלם רק ע"י נשה. ה' יראני מחורתו כפלאות.

אדם ישר

אשר עשה האלהים את האדם ישר
והמה בקישו חשבונות רבים (קהלת ז' כט).

הנבואה והחקירה הן הנהגה הדרכים העוליים ציית אל לבוא על ידם
לאמונת מליאות ה' והשגחתו הנפלאה אכן מחולפים
ומתנגדים בטבע. ולופן. ומלאי השגתם.

א) טבע הנביאי. מושרשת בקוי הנפשות ציין רצ למעט והיא המדרגה היותר
עליונה שזכה הנפש ומכניית נשם עוף השמים צעל כנפים ואף האיש
אשר נפשו איננה אליה ומקור כפש הנציח השיג ישיגה כאשר יעה חפלו
ורלונו לנפש הנציח ויתקשר צמרכזו אז תשיב תופיע עליו כח הנציח
כאשר ציארנו צדוש הנפש. וכמ"ש שמואל לשאול ופגעת חבל נציח
והתנחית עמהם, וכבר אמר ר' יוחנן (ברכות נ"ה ז') השכים ונפל לו
פסוק לחוך פיו ה"ז נבואה קטנה וכן הדין צמושכל ראשון כי היא
התעוררות אלקות וענין נבואה קטנה וכל איש אשר יתן נשטר עפ"י
המושכל הראשון וירם אותה לפניו לו ועל יסודה יצנה מוסדותיו ותחולותיו
להשמר וכל נזק אשר לפי קט שכלו ידאג שלא ילמח לו ע"י המושכל
הראשון אבל כל עשיותיו יעשה עפ"י המושכל הראשון צמח ילחית ויעב לו
אכן האדם הוא קלר רוח והמושכל הראשון אללו כחלוס יעוף ומחת אשר
הי' להם לסקל ההתעוררת הראשונה ולצנות עליה דיק ולשמרנה כאישון צת
עין יצנו להם דרכים אחרים מיוסדים על תחולות ומחשבות צני אדם ע"כ
ילכו צחורו ויאצרו. ואל זה רמז שהע"ה צמרו מצריף לבסוף ובור לזהב
ואיש רפי מהללו פשו הכתוב עשנע שמורה לנו איך יצמחו אנשים כאשר
יצמחו הכסף והזהב והנה לריך להיות המקיש והנוקש שוים צכל פניס ואם
ישפטו צני אדם לפי מה שישצמחו או יגנהו איך זה צמינה כמו מלך
וכר כי צהם יצמן המתכות אם הם אניתים ואין צהם סיגים אבל לא
בתגלה וטודע מקודם אבל צמינה צ"א צזה איננה רק גילוי נלמח צעלעא,
ואין זה צמינה רק הודעת דצרים שלא ידע מקודם כי כאשר ישצמחו נגלה
הדבר כי הוא אדם המעלה ואם יגנהו הוא איש רע מעללים ואין זה
צמינה. ועוד נוסף איך יצמן איש אם ננליאהו מוץ למדינה ואין לו שם
שום מכיר ומודע אשר כוכל להתחקות עליו ואז לא כוכל לשפוט אחר תהלותיו
ושצמחתי ידוע ומפורסם כי שורש הלל הוא שורש נשמות נשמתהפיים. ויכלל א)
תהלה ושצמח ב) כוללת. ג) מאור וכנה ומזה פרשו המפורשים. הן עד ירח
ולא יאהל וצמלאכיו לז) ישים תהלה ואורה ומלת לא תשונש למעלה
ולמטה. וכ"ל כי תיבת תהללו מלשון אור כי יהל. ויהיה אופן צמינה
האדם כי המישכל הראשון שיאור צאדם כאשר ידברו צפעם ראשון וכאשר
יזרח אז צדעתו ויעשה רושם צלבו כן ידין אותו הן לצכות הן לחוצה אם
יעיז לו גהה צרנע הראשונה דצרו עמו צודאי איש ישר היא ואדם המעלה

ולא

ולא יוסף לנחון אותו יותר . כי הכל היא כפי המושכל הראשון . והיא כנצואה קטנה מושרשת בטבע הנפש טבע רחוקה ועליונה .

(ב) אופן השגת הנבואה. היא מהמוקדם אל המאוחר כי ההתעוררת תצא ממדרגה היותר העליונה שצנפסו וסדר השגותיו המה הולכים צורך ישרה ואופן ההשגה הזאת לא תלך דרך עקלקלות וצדרכס לא יכסלו כי לא יתערבו בה ספיקות ובלבולים רק זך וישר היא . והיא מיוקדת על אמינות אמונה וידיעות מליאות ית' והשגחתו ויראו בעליל את הכשפעים וסדר השפעתם מאחר ית' צלי עמל ויגיעה רבה :

(ג) מתנאי הנבואה והיותה קרוזה להשגה היא שלמות המדמה שלא יבלבלוהו ומחשבותיו צטרדות המדמה כי חוט הנפש היא המסלול אשר בה תעבור ההשגת הנצואה ואם יעריד ולא יכוון מחשבותיו להנצואה אז היא כאשר נתן ונכיעה ודבר חוץ צמרילת המים ויסנחו מעצרותיה ע"כ אין הנצואה שורה אלא על חכם גבור ועשיר שמחמה הרחבת דעתו ושנחת לבנו אין המדמה שלו טרודה צומחצות מטרירות ותכון לקבל השגות הנצואה וגם אין הנצואה שורה צח"ל שאין סם מרכז כפסיות (עיין הנפש) אלא על המים כח"ס ילקוט יחזקאל . על נהר כבר י"א אעפ"י שדבר עמהם צח"ל לא נדבר עמם אלא צמקום טהרה על מים שכלומר ואני הייתי על נהר אצל ואומר ואני היתי על יד הנהר הגדול היא חדקל עי"ס ולדעתי יש לו קנה עלמית לטהרת המדמה כי נודע מטבע צ"א כאשר יעמדו על המים ויחדרו מצטט על תנועת הגלים המתנועעים צאנן המים יפעלו על חוש הראות לטרדהו ומחשבותיו הרבים וישאר כאיש נדהם וכאשר האיש נוכח לנצואה ויטהר המדמה כפתחו לו שערי שמים . מהלך שטף ההשגה הנצואית וחפול עליו סם יד ה' . והנה אופן ותנאי ההשגת הנצואה נרמזת צפרשת ראה אתה אומר אלי וזה תוארו . הנה הס"י אומר למטה לך עלה מזה כו' כי לא אעלה צקרצך כי עם קשה עורף הוא . והסיצ לו ונסה ראה אתה אומר אלי העל את העם הזה . ואתה לא הודעתני את אשר תשרח עמי ? הלא הודעתני כי טבעי העם הזה צרע היא וכי המה קסי עורף ואתה אמרת ידעתך בשם ומשיצות וגם מצאת חן בעיני ואיך לא תחום עלי למסור צדי הטהרת אומה כוזת ע"כ אעלה פניך אשר ועתה כאשר נתת הטהרה הזאת צדי אם נא מצאתי חן בעיניך . האי אם לשון קיום ואמתת הדברים ושיעורו הלא צודאי מלאתי חן בעיניך כאשר אמרת ע"כ . הודיעני נא את דרכיך דרכי הטהרותיך ואדעך צודאי אודע אותך ואעשה כאשר תלמדני להדבק צמודותיך ולא אחטא למען אמצא חן בעיניך ולא אפסוד מליאות חן ע"כ אצקט להורות לי מדת הטהרתך כי אמלא את דברך וראה כי עמך הגוי הזה אצקט

אדם ישר

אזקט עונך שתראה להורות אותו דרך ההנהגה נכחה ונעמה כראוי לעם הזה אשר נחרת כי עמך הגוי הזה . ויאמר פני ילכו והגיהותי לך הוא מלאך פני ילך אחרך ולאנהיג אותך על ידו הנס הוא יורה לך דרך ההנהגה עמהם וכ"פ הר"י אברבנאל בפירושו לתורה ויאמר אליו אם אין פניך הולכים אל תעלינו מזה ? אם לא ילכו המלאכים אל מעלינו אתה בעלמך א"כ במה יודע אפוא כי מצאתי חן בעיניך אני ועמך א"כ נהיה שוים לשאר האומות שגם הם נוקטים לשמים והיכן יודע הן שנאלו עמך וכי עמך הגוי הזה הלא רק בלבדך עמנו כשתלך בעלמך . ויאמר ה' גם את הדבר הזה אשר דברת אעשה ולך בעלמי עמכם ואודיעך בשם אנג'ל את עמך . ויאמר הראני נא את כבודך הזנינו ואשיג מהותך ויהיה הראני מלשון ולכי ראה הרבה חכמה ודעת טעיעורו לשון הזנה והנה שאל מרע"ה שני דברים האחד שהס"י יורה אותו דרכי ההנהגה ומדותיו הישרים . והשנית הסגת כבוד מהותו ית"ש וע"ז צלו תשובות הס"י על ראשון ראשון ועל אחרון אחרון . ויאמר אני אעביר כל טובי על פניך ר"ל אכריז מלשון ויעזרו קול צמחה אכריז כל מדות טובי וקראתי בשם ה' לפניך אלמדך שם הנפירות והנתי את אשר אחון אלמדך באיזה זמן אחון מתנת חסד ובאיזה זמן ארחם את אשר ארחם . ועל השאלה השנייה להשיג השגות העליונות ויאמר לא תוכל לראות פני ופ"י פני ההתחלה וכ"פ ר"ס גאון בתרגומו הערבית לתורה וז"ל לא תסתמיע א"ל גורי לא תוכל ראשית אורי לא תוכל להשיג הראשית לכל . כי רא יראני אדם וחי לא יצין ולא ישיג אותי לא אדם ולא מלאך אשר חי לעולם כי גם המלאכים שואלים איה תקום כבודו כי איך העליל ישיג עליו ? ועתה הורה הקצ"ה כלל קלר צדרכי ההשגה ומקום הראוי לראות מראות נשגות צהו"ל כי לא כל נקום יכשר להשגות כאלה כמש"ל ע"כ כאשר צכאן ויאמר ה' לסימן ענין מדם והיא הוראת הלימוד הנה מקום אחי לא כל נקום ראוי לדברות הנביאים ולמראות כאלה רק נקום מיוחד אחי דהיינו שמהיה הכן להחילצ על הצור בחורב שוננו ילא נים וגם לא כל הלור עיכן היא רק ושמתוך בנקרת הצור צמקום הניקר והציקוע שמשס ילא נים ואפי' לדעת הכוזרי פ"כ מ"כ שסיני ואלים הנה מא"י נוכל לוונר ע"ד שכתוב הרמב"ן ז"ל פ' בשלח וז"ל הכני עומד לפניך שם על הלור צחורצ צענור כי הפלא צמים צמקום הזה עתה היה קצוע כו' צענור זה נגלית עליו השכינה צמקום ההיא כאשר אמר צמן וצוקר וראיתם את כבוד ה' צענור היותו פלא קיים כו' עיי"ש א"כ דעתו כי גלוי שכינה לא תהיה רק צמקום שיש פלא קיים ע"כ ליהו ה' שיעמוד על הלור ושם תעלה למעלה ההשגה" וציאור אופן ההשגה כי לא כהשגות הפילוסופים שמשגיגים ממאחר אל המוקדם כשרואין ד"ג שינוי האקלימיים כדון מזה כי הנה מקוצצים מתניעות השמטת ומניעות הנגלים ומזה כנזא לחקור על סגת התנועה ומחייב מזה

כי יש שכלים הנדלים מנועי הגלגלים וכאשר נראה כי מתנועעים צמחיות
 בלי הפסק כחייבי כי כח השכלים הנדלים אינן כח בגוף ועוד כשיצחקורה
 על עילת השכלים האלה עד אשר נחליט החיוב המליחות זורח כל יולד
 בראשית. אבל הסגות מרע"ה יהיה נמוקדם אל המאחר דרך נבואה אכן
 ראשית הכל לא ישיג כי היא בלתי מושג אשר ע"כ אמר הש"י והיה בעבור
 כבודי אשר היא בלתי מושג אז ושמתיך בנקרת הצור מקום מולא המים
 המוכן להסגת הנבואה או מקום הפלא קיים. ושכתי כפי עליך עד
 עברי ויהיה מלת כפי מגזרת על כפיס כסה אור מלשון ענן וכ"פ רס"ג
 צמחוננו וז"ל ושללת בסחאבי עליך חתי יבז אורי ר"ל אעשה לל
 עליך צענני עד יעבור ראשיתי ור"ל בהמליכה הזאת שיענן ענן צשכל הסגת
 מרע"ה עד אשר יעבור ראשיתי שצד כען יעוור עיני השבתך מלהסיג צירור
 מהומי רק כאשר יעברו המדות האלו הראשונים ויעברו המדות האלו אשר
 תוכל כח השבתך שאת אז והסירותי כפי ר"ל ענני וכ"פ רס"ג חם אזיל
 סחאבי חתי תנשר אואכ"ר נורי ואואילא לא תרא אז אסור ענני עד
 שתראה אחרי אורי וראשיתי לא תראה ואפשר שלזה כיוון אונקלוס צמחוננו
 ותחזי ית דבתרי ודקדמי לא יתחזין ר"ל חשיג ההסגות האחרונות שאפשר
 בהם ההסגה אבל לא ההסגות הראשונות ולזה כוונו חז"ל (מנחות ל"ה)
 באמרם ח"ר חנא בר ביזנא ח"ר שבעון חקידא מלמד שהראה הקצ"ה למשה
 קשר של תפילין שהתפילין מרמזין על ההיות הנראה כאשר ביארת
 במאמרי יקרא דאורייתא עיי"ש והקשר שם שדי שאמר לעולמו די המדות
 האלה השיג מרע"ה. ולעומק הקוד היא המילוי ק"ג. אבל מדת הזינה
 שער החמסים לא השיג משה רבינו ע"ה — ואל זה אמרו חז"ל (צרכות
 ל"ד ב') עין לא ראהה אריב"ל זה יין המשומר בענבו מיששת ימי בראשית
 כי נודע שם הזינה היא הוי"ה צניקוד אלהים ז' נקידות ז' עננים והנה
 ז' נקידות עולים ע' גי' יין. והנה המספר הזה לא כרמו רק בהענבים
 דהיינו הנקורות מהם וזהו יין המשומר בענבי ולא נכרו בהם עלנור רק
 בהנקידות שהם משם אלהים ואסמוך ריב"ל מאמרו על הכתוב ודרש עין
 כנו ע'. ור"ל המספר שבעים לא ראתה ר"ל לא נכרת צניאור גמור
 צמדת הזינה רק אלהים זולתיך ר"ל בהנקידות שהיא משם אלהים. והמדה
 היא אשר המספר ע' ניכר בהנקודות יעשה למחכה לו כי לע"ל ישיגו גם
 שער החמישים. ולמען ישיג משה מהמוקדם אל המאחר ע"כ העביר
 הקצ"ה לפניו מדותיו מראשית הכל עד המדות האלה אשר יש נכח משה
 להשיגם וקרא לפניו הי"ג מדות דרכי עוצו ודרכי הנהגותיו :

המחקרות מתנגדות הניה להנבואה האלה השלשה פנים. צענני. ואופן. ותכחי
 השגה א) כי אין צענני האנושי לבוא לתכלית המקירה
 אנלי לורך ללמודים הקייסים ומופתים וכלים מתוקנים לבוא ע"י לשערי
 המקירה

אדם ישר

החקירה ולא תתנולץ עליו חקירה פתאומית כאשר תצא הכנזאה פתאום ב) אופן הסגתה היא תמיד ויהמאחר אל המוקדם כמש"ל ג) תנאי ההשגה היא אשר יעריך המדמה ויחשוב תמיד צהדצרים הנפלאים הנראים בעולם וצמוחשים טובים ויבחיין כל נוקרה ונאורע וכל אשר יוסף להעריך המדמה והרעיון יוסף אומץ צהחקירה ויסוגיה לא כן אם לא יהיה צעל נחשצות והמדמה ירדם לא ילליח חפלו צידו . לצרא אל תכינתו :

והנה להשיג נמליאות ה' ע"י החקירה נשולצות נשלטה מדרכות טובות , הראשונה אשר תציאורו לידי האמינה המה העובשים אשר ינאלחו הן הנה יעוררו אותו להאמן כי יש אלהי מלוי אשר יוסרהו כי כאשר לצנו נדכה ונכחה יתעורר להאמן נמליאות אל כורא וצידו לייסר החוטאים ננפשותם וכאשר ישרים ננפשו שורש האמונה אז יפקח עיניו למדרגה שניה ויבצב כל נשפטי הנהגות החיים הן לטוב הן לרע ח"ו להושגיה הכל צ"ה כי ישגיה צכ"א לתת להם לחם חקם, וכאשר ישרים לצנו אמינתה ההשגחה אז יוסף צחקירתו על סנת ההויה צכלל כי יש שם צורא כל ואז ישג האמונה הכללית :

והנה השל'שה מדרגות אלפ טובים הנמו צנצעם ותועלתם כי השכים הראשונים המה מדרגות אמונה נחמת יראה ולא יכו כ"כ שורש צלצצם כמדרגה השלישית אשר תבצב אמונה האהבה צבחון גדול עלמות הצורא ית"ש אכן על כולנה לא תתמיד האמונה אם לא יקחו להם האמונה הפשיטה מכלי חקור דצר ליסוד מוסד כי צלתי היסוד הנכון ההיא אז אפשר כי ישגו צחקירה האמת ויצאור עי"ז להכחיש צאמינות הענין . אם אשר לא יתכן אם ישליכו האמוון הפשיט לפנת יקרת . כי אז אף אם ישגו ולא ישגו יתלו החסרון צקולר המשיג או צעונק המושג לנען לא יסורו והיסוד הנכון ולרגל האמונה הפשיטה יעלו צידם האמונה הנחקרית — ולהנאמנין הפשיט אין גצול סיקרצ עלמות וחיותו על מוקד אמונתו . לא כן האיש הצא לאמונה ע"י האקירה לצד יחזק צה כל עוד שלא מתנגד לעלמותו וטובתו , אז יחזק צה ולא ירפיה . וכי תגיע אל נפשו אם לא על פניה יצרכיה :

והנה מדרגות אלה השלטה נרנזים צדברי המקוצלים צקטנות וגדלות ראשון וקטנות וגדלות שני כי נודע מ"ש המקוצלים כי המקפיים המה פנימים וחלונים . הפנימים המה שמות אהיה צ"ה והחילונים שמות אלהים ואמרו כי המקיף יותר גדול מהפנימים אף דהפנים יותר דק וזך ורלו צמליחם זה כי מדות הדיכים ומדות ההשגחה מהצריאה צכלל הן הנה המצואים לאמונת חי עולמים הפנימי לכל הצריאה וקנאם צמליחתם מקיפים כמו המקיף השומר והמציא להפרי כ"כ המה מקיפים ומציאים להאמונה והמקיפים

והנוקפים החילונים הנה שנות אלקים דין הנה הדינים והקטנות ראשון
 עם אלקים דהיינו שהאדם לא יכנס מתחלה להאמונה רק כאשר ימלאהו
 לרה ולוקה ויספול אדם וישח איש ויזוא עי"ז. לגלות ראשון כי יכיר מליאות
 ה' ומזה יעלה לנדרגה יותר נכבדית מדרגה השניה כי יכצז כל מאורעות
 ז"א ציניי חיייהם להשגחת הצורא ית"ש וזה נרמז בקטנות שכי עם אלהים
 צחיליף אותיותיו אכדע"ס כי אלקים צחילוף אותיותיו נורה על דינים
 ומנותקים והנה מאורעות צניי אזים צכלל ימי חיייהם ופרנסתם. ומזה
 יכירו גדלות שכי אמונת ההשגחה הפרטית וכאשר ישיגו השגת מדרגת השניה
 אז יוספו להשיג ולכצז כל החולדות ונקרי העולם והצדושה צכלל ויחקרו על
 גדולת הצורא והחקירה הזאת מוכנים צנוקפי אהיה כי עם אהיה נורה על
 החולדה והצריאה כי חצת אהיה ומטועותה אשר אהיה עתיד אני לאולדה
 והחקירה הזאת יותר נעלה ודקה ויותר פכימות והאמונה נפאת מקור גדולת
 היולר כל צההויה צכלל נוחנת החיות והאחצה צהוקר ע"כ אמרו צמליחם
 כי צהתפטות עם אהיה דהיינו. א. אה. אהיה. צגי' דס נעשה אדם ור"ל
 כי צהתפטת אניתת החקירה הזאת נעשה אדם ואמונתו שלנה יותר מהאמונה
 נצצת השני מדרגות הראשונות שהנה נצצזים היראה ולא האהבה.

והנה ישראל צמלרים לא צאו. מתחלה לדיעת מליאות האלקות רק ע"י
 יקורין סעצזו צחוונר ולצנים וינררו את חיייהם צפרך כו"ש הכתוב
 ויאנחו צנ"י עון העבודה ויעקרו וזה היא השנה מנדרגה הראשונה והנה גם
 המלרים הודו אח"כ צמליאות ה' ע"י העונשים סצאו עלייהם כנוו סאמרו
 החרטומים אלצע אלקים הוא ופרעה אמר צמכות הצרד ד' הלדיק ואני ועמי
 הרשעים. אכן היו צין חכמי מלרים אשר השיגו מליאות ה' ע"י חקירה
 וחכמת הטבעית כו"ש צמדרס (ט"ר פ"ה):

א"ל כה אמר ה' כו' אותו שעה בעם ואמר מי ה' כו' נכנס רבית
 ארמון שלו והיה מביש בכל אומה כו' א"ל מתחלה שקר אתם
 דוברים כי אני הוא אדון העולם כו' באותה שעה קבץ כל חכמי
 מצרים א"ל שמעתם שמו של אלהיהם של אלו א"ל שמענו שבן
 חכמים הוא בן מלכי קדם א"ל הקב"ה לעצמיכם קראתם חכמים ולי בן
 חכמים שנא' חכמי יועצי פיעה עצה נבערה כו'. כי העמים הקדמונים
 ענדו למוחשים נראים ופרעה כאשר ציקס צקנטרסו ולא מלא שאל לחכמים
 והם אמרו לו שמענו ולא ראינו כי איננו מוחש ולא גוף רק הוא ננדל
 מחונר וכדע מליאותו ע"י חקירת החכמות כאשר נצחין חכמת ההנהגה
 וסדר הצריאה יולד לנו מתוך חקירתנו כי יש עם אלהי מלוי ובן חכמים
 הוא ור"ל צתשונתם כי החכמים הולידו והמליאו מליאות אלקים חיים
 צכ נחם

אדם ישר

במחמתם ובחקירתם ובן מלכי קדם רלו "מלכי" עלה כמו שאמר דניאל
לנבוכדנצר הן מלכי ונלכי יספר עלך ור"ל עלת קדמונים וחוקרים. ע"כ
א"ל הקצ"ה אתם תקראני זן חכמים אבל לא תאמינו באמונה שלמה ופשיטה
אכני אומר לכם ונקודת את אשר אציא עליכם כי זנוי אתם לוקים זני'
עכות על הים ואז תדעו באמונה שלמה כי יש חלקי זנוי ולא תלמדו
לחקירות ע"כ זהרו חכמי ישראל כאשר דרשו בחקירות הטבעית שמו
עלמם לסצצ הכל אל הזית"ם למען ילמדו לכל איש אשר יכנס בשערי
החקירה לצוא אל תכינת הדבר הנחקרת ההיא ויגיע אל קלו כי תכלית
הטבע בכלל רק נחתו יתצ"ם כו"ם (ברכות נ"ט א') :

מאי זועות אמר רב קטינא גוהא כו' גנה גוהא אמר מי ירע אובא
טמיא האי גוהא דגנה מהו רמא ליה קלא קטינא קטינא
אמאי לא ידענא בשעה שהקב"ה זוכר את בניו ששרוים בצער בין
אומות העולם מוריד שתי דמעות לים הגדול וקולם נשמע מסוף העולם
ועד סופו והיינו גוהא אמר רב קטינא אובא טמיא גדיב כו' והאי
דלא אודי ליה כי היכי דלא לטעו כ"ע אבתריה ורב קטינא דידיה אמר
סופק את כפיו כו' ר' נחן אומר אנחה מתאנח כו' ורבנן אמרו בועש ברקיע
כו' רב אחא בר יעקב אמר דוחק את רגליו תחת כסא הכבוד כו'.
טבע הרעדת הארץ וקצתו הוא כי בתוך זמן הארץ נמלאים חגוי קלע ומחולות
עפר ומעלות זריכות מים וע"י האידים וסטף מים עת כי יעצרו על חלקי
אדמת גפרית וטוניים מלחיים יפידו מהם חלקים ויטעיפם ויניחם צנקוומת
אחרים החלקים המעורבים על גל יסבכו וברכות הימים יחיצו החלקים
הצוערים הם וע"י החינוץ אשר יתהווה זין חלקי גפרית וסיד וחלקי
מתכות יקד יקוד אש ותהי ללהצה ויתפזר בכל החורים והאורים וקציצ והאוויר
אשר בתוכן יתפשט וינקש ונקום ללאת ולפרוץ חולה יעצרו זקול רעש בכל
המערות ומחת לארץ עד שיכלה כח המתפשט והאוויר או עד שיצקו הרים
מכחם ויריקו אש ותהי לדומה. ואחרים אומרים יען כי צמעי אדמה יש
שם יאורים ואגמי מים ולפעמים אשר תחלה צמעני האדמה ע"י אצני
גפרית ועלמם וירתחו האגמים ההם ויוליאו אידים כטבע המים הרותחין
ויען כי אין ונקום ללאת פור יפוררו ארץ וימוטעו הררי עד. ויהי כי
יתמלצו החולה ותשקוט הארץ. וכל אלו הפנות המה רק השערת הדעת
אכן מה כפלאו לדעת הקיינים המורים ומודיעים על ציאת הזועות טרם
צואם. והם טעה סיונים א) שהמים יתעלפו שלהצת ויתאדמו כדס. ב) לרוב
יהיה שנה גשומה קודם יקם זועה ג) כדירי אש כראים משוטטים זרקיע
שמים מלאים אש לזעה. ד) השמש תתאדס כדס. ה) הלפרים ילאו צמחצ
האוויר זקול צהלה ורעש. ו) הנהרות ישטפו ועל גבולם. ויעצרו וישפכו

על שפתם . לטובת הסוגים האלה נלמה כל חוקר טבעי לידע סבתם על
 זכון . והנה רב קטינא אף דידע דזעומת הארץ מוקנים ממכללות רוח סגור
 מתחת . ויאלן לחת כל סבת הזעומת למערת הטבע או מקריה . צעזור הסימנין
 הקראין בארץ צבונים ובאוויר טרם היותו . וכי יותר יתראה השגחתו יתב'
 הפרטית בטבע רעידת הארץ ונאשר תתראה עלמות הטבע הגורמת וכי לריך
 האדם להחפעל וכל אשוי לו לב וננין לריך להבין את אשר ירלה הס"י
 ואשר יעיר לזות ז"ל דזה ע"כ אומר רב קטינא מי ידע אובא שמיא מהו
 גוהא דצאמת הטעם הטבעי סימן אובא טעמא אינה נספקת לדעת זאת כי
 צאמת גם הטבע הגורמת יקר מקריה לשעתו בחפלו ית' והרליה והסימנים
 המודיעים . והסבה העלמית סובר רב קטינא דהקצ"ה מרעיש עולמו עם כי
 תזוא חוק זכרון עבג"י לפני הקצ"ה . מרעיש עולמו למען החדר לב קני
 ויכנישו ולא יכזירו עולם על ישראל . רמא קלא קטינא קטינא כי
 הרגיש כונת ר"ק הספלותו על הסימנים ומה יראה לראיה על השגחה
 הפרטית מהזעומת ואמר " בישעה שהקצ"ה זוכר את בניו צעת שמוטינים
 דרכם ויזוא זכרונם לפניו שהם שרוין לבין האומות צלצר מרעיש
 עולמו מוריד שתי דמעות לים הגדול ישלח נהרות ויאורי מים לסטוף
 הארץ ויהיו לסימן וזאת כי פקד הקצ"ה את עמו ולמען הער לב בני האדם
 כאילו הוריד דמעות לים הגדול ומלים יטופו . והנה רב קטינא הסייז לו
 דאם מוריד שתי דמעות גוהא גוהא מיציעא ליה ולא היתה רק דחיה
 צעלמא למען שלא יצברו ז"ל כי גם אובא טעמא היא מאמין ויטעו אבתריה
 ור"ק מנחר גם הוראות הסנה הגוונה ואמר כי העבים והכפים יורו על
 הרעם ורחמנות ה' על צב"י ודרך נוליה כאילו כזיכול סופק בפיו לשון
 נופל על לשון מעל כפים כסה אור . ר"י אומר כי לקול רעם הלפרים צאור
 הרקיע וגודל הצהלה והתמהון דומה לאנחה כאילו כזיכול הקצ"ה מתאנח
 נאשר יזכור את צביו ורצון אמרו כי יותר נתפלא ונהתאדמות הרקיע והמנה
 נאילו כזיכול הקצ"ה בועש ברקיע ויתאדמו כע"ס הידד כדורכים יענה
 ויתאדמו הגמות ר"ל צב"י אומר כי הכדורי אש ירעזו לנו כאלו הקצ"ה
 דוחק רגליו תחת כסא הכבוד על יסוד אש שהיא לנטה מן הרקיע ויעופו
 מדורי אש . וכי יש להחפעל מרעידת הארץ ולא יתלו בטבע או במקרה .
 וכן ר' יוסי (חגיגה י"ג א) :

אמר שם אוי להן לבריות שרואות וא"י מה רואות עומדות ואינן
 יודעין על מה עומדות . הארץ על מה עומדת על העמודים
 כו' העמודים על המים כו' המים על ההרים כו' ההרים ברות כו' הרוח
 מסערה כו' ושערה תלויה בזרעו של הקב"ה וחכ"א י"ב עמודים הם
 כו' וי"א על ז' עמודים הם . ר"א בן שמוע אומר על עמוד אחר כו'
 הנה

אדם ישר

הנה אקלימי ארץ ומחולפים הננו למיניהם הקו טילליח לפרי תכונה לא יללח
לפרי חילן והקו אשר ילליח לכרד וכל עליו בשמים לא יכשר להוליא
תפוחי יער כו"ט צמדרס קהלת ע"פ עשיתי לי גנות ופרדסים ובתחומא
קדושים ע"פ מזיון מכלל יופי כו' והיה שלמה מכיר איזה גיד הולך לכוש
ונטע עליו ספלין וידוע כי בהחליף הנטיעות למקומות לא להם לא ילליחו
ולא יעשו פרי כמו שלא ילליחו צמרות המערב נטעי קדם. ובהחליף הנטיעות
מתנטל הארץ בכללה שלא תתקים על מתכונתה וכל עמודתה וקיומה זהשאר
קוי האקלומים על מכוסם לנטוע כל מין ומין על מקומו המוכן לו. והן
הנה יסודי הארץ ועמודיה והנה דעת ר' יוסי כי שינוי האקלומים הם כפי
כח המים השוטפים בהאקלים ההוא והנחלים העוזרים בתוכו כי ידוע שיש
להמים כח הפועל בכל הנמלאים השיכנים סביב ואף על טבעי ז"א יראו
פעולתם וכי גם הנה יקחו שכם טבעי הנטיעות כמו שנודע בקרב כהרי
הריין ילליחו הגפנים ועל כהר גילום ילליחו החטים והשפתן ויש אשר ילליחו
להלמיח על גבולם עלי זית או עלי יער ע"כ כהן טבעי האקלומים לכח
המים וההכרות והנה מרבות מולא הנהרות והמימות הנובעים הנה מההרים
ע"כ אמר ר' יוסי אפי' להן לצריות. כי צמחון הטיב סבת קיום הארץ יכירו
גודל השגה ה' הפריעה וכי רק צמחו לקיים הטבע בכלל והכל תלוי
מאתו יתנדך כי האחד עליל מחזירו עד אשר תשוב ליד ה' פעל
כל זאת כי המים סבת עמידת הארץ וכל מולא המים היא ע"י הארץ
שהם ההרים והגבעות וכוונת לשון על מה כמו בטביל מה כו"ט על מה
אזנה הארץ — הארץ על העמודים זהשאר חקות אקלימי הארץ ולא יתחלף
הנטיעה שאל' המרגז ארץ ממקומה ועמודיה יתפללון ר"ל כשעמודיה
יתפללון שלא יעמדו עמודיה כראוי תרגז ארץ ממקומה. ועמודים על
המים כי רק המים יעשו שינוי האקלימיים. המים על הזורים. המים יתהוו
בטביל ההרים כי מולא המים היא מההרים שאל' על ההרים יעמדו מים
ודרשו בטביל ההרים יעמדו ויקיימו מים א"כ אין לך מידוש גדול מזה
שכל עיקר סבת קיום הארץ נסבה ע"י הארץ וא"כ מה היא הסבה העקרית.
ומפרש כי המים היולאים מההרים מהיכן היותם. ההרים ברוח. ההרים
יולאו המים ע"י האויר הנכלל בתוכם כי ידוע אשר רוכסי ההרים מלאים
מערות לירים ומחולות עפר והם מלאים רוח וצבזב. שקרכי שמש לא יגיעו
למו יתרצה שם הקור ועממת הקרירות יתעצו האוירים הנכללים בתוכם
ויתחפכו לעלם לח ואצני ההרים ימשיכו לעו לחלומות האויר כטבעם וכאשר
יתאספו למו הרבה אידים לחים ישתנו לעלם נחלי למים נפועל ונחלים
ישטופו וינקו ויודרכו המים נחלים האלה צבזבם בתוך עלם האצנים וחול
בדרך האצנים והנחלים לזכך המים. וגם מוצר המקומות הסן בהרכבתם
ימנו כחם בהמים אשר יתהוה שם מתכיית או מלחיות או גפירות וישתנה

ועם המינות כפי שינוי ונקוד מולאס . הרוח בסערה . כי קיום האויר
 בתוך המערות האלה יקום ע"י הסערה כי נכח הסערה ידחף האויר בתוך
 חגוי וחרכי המערות ורסיקי נקעות האוירם וההרים . וישערה תלוי בזרוע
 של הקב"ה . כי אף דטבע הרוחות היא נהתחלף שווי מנוז גלילי האוירים
 בלחות ויבשות יתילד תנועה ויתהוה הרוח עכ"ז אופן השתנות המזגים האלה
 זכמו רגע אין זה כי אם יד ה' עשתה זאת והזריות רואין את זה ואינם
 נותנים לזן לנפלאות ה' ולהנין גדולתו יתצ' ומסיגים ומקיים העולם . וח"א
 י"ב עמודים הם . כי טבעי שינוי האקלימיים נקצו ע"י כחות המזלות י"ג
 וי"א על ז' עמודים עומדת . דעתם כי השינוים הנה ע"י הז' כוכבי
 לכת הפועלים זכחם על טבעי קוי הארץ ר"א זן שמוע אוור . על עמוד
 אחד . טקנה אחת להם והוא השמש כפי נטיית השמש וחומה והטבעים
 משתנים כפי החום ההיא וצדיק שמו כי השמש מפרסם גדולת הקצ"ה
 יותר מכל הנצראים עפ"י האדמה כמרז"ל נרגליות היתה תלויה בלוארו של
 א"א ע"ה שהיא היה המודיע והמפרסם אחרותו ית"ס וכשנת חלפה בגלגל
 חמה שהחמה מפרסמת את הנהגת ההטגחה וגדולתו יתצ' טנא' ולדיק יסוד
 עולם — ראה איך שמו עלתם זדרקותם לכלכל דצריהם צמשפט ולסנצ
 הכל על קוטצ ההטגחה הפרטית וללמד לנצ"י קשיית אופן החקירה כי
 מסוכנת זדרכיה ולא כחנה רק לאיש כונן אסוריו על מוסדות האמונה
 והוכחה שורש בלצו למען עת כי יכה ספק בלצו לעומק המושג או לקוצר
 המשיג לא ישט מורכבו להיות לאחור ולא ישען על חקירתו רק כאשר
 יהיה כח השכל להגיע והיה כי יראה ויתקלף ישעה אל ה' עושהו וישען
 צאלקיו ולא בהכנתו וישלך יחנו עליו — וכי יאמר האדם בלצו אטמן
 ידי בללחת ואשליך נפשי מנגד וינטח כי ה' ינצרהו וימטר עליו מן לאכול
 ע"ז כאשר זכתוב ע"י שהע"ה לינים ופחים זדרך עקט שומר נפשו ירסק
 מהם וכבר אמרז"ל איזהו חכם הרואה את הכולד ומחויצ האדם לשקול דרכיו
 ולכל אשר אחרו כאשר לאל ידו ולפלט דרכיו צמשפט אצל תכלית הכל יצטח
 בהטגחה הרמונת כי כאשר יחשוב האדם כי רחקו מחשנות ה' ומחשנותיו
 ילך צטה ולא יכשל ולא יהרהר ולא יסקר צאמונתו . ואל תהליכות האדם
 רמוז ר"א לר' יוחנן בר' עלאי כאשר טנת נסכתו בגליל העליון צקיסקרי
 (סוכה כ"ז ז') ואמרו לה בקסריון והגיע חמה לסוכה א"ל מהו שאפרוש
 עליה סדין א"ל אין לך כל שבט ושכט מישראל שלא העמיד ממנו
 שופט הגיע חמה לחצי הסוכה א"ל מהו שאפרוש עליה סדין א"ל אין
 לך כל שבט ושכט מישראל שלא יצאו ממנו נביאים שבט יהודה
 ובנימין העמידו מלכים עפ"י נביאים הגיע חמה למרגלותיו של ר"א
 גמל יוחנן סדין ופירש עליה הפשיל ר"א מליחו לאחוריו ויצא לא
 מפני שהפלינו בדברים אלא מפני שלא אמר דבר שלא שמע מפני

אדם ישר

רבו מעולם. כזר האריכו המפורשים נקעם הסוכה זכר ליליאת מזרים
 כי נכחות הושיב ה' את ענניו בהולילו אותם מארץ מזרים לנהם הוקבע
 החג הזה בזמן האסוף ולא באחד ונשאר מדשי השנה. והנ"ל נכחות החג
 הזה כי נטע נכפחותו אמתות אמתות ההשגחה ולא נחמה נכחתי כשרון
 מעשיו ומפעל ידיו כי נעשה חסויה. ואלו זה נלל ונחמנו לחקות כלל דירת
 ארעי לרמוז כי לא נחמה נמעשי ידנו אשר לפי ראשית ההשקפה היא לנו
 מחסה ועוז רק גם אם נשכז בלי נחמה ה' לנו נחמה ועוז. ולא נתן
 עליה תקרה רק שיראו הכוכבים ענין לללי הסכך כי נשקיף השמימה
 והזהירו חז"ל לככות אותה רק נפסולת גרן ויקב לרמוז כי לא נחמה כלל
 דגן ומירות אשר אספנו נמעשי ידנו רק גם אם יהיה לנו רק פסולת גרן
 ויקב יש לנו תקוה לחיותנו ויגוליא לנו פרנסתנו בריות ולריך להיות ללמה
 נרובה נחממה כי החמה תורה על אור החכמה ע"כ אנו מרמזין בזה כי
 אף שהחיוז היא על האדם שלא להשליך נפשו מנגד או למנוק ידיים ולישכ
 צין המשפטים ולומר כי ה' יחן לו הטוב כי האדם לעמל יולד אכן עכ"ל
 לא יסמוך לגמרי על חריותו ומחמתו רק העקר יהיה הנטחון ועמה תועיל
 כשרון המעשה והחכמה ויהיה ללמו מרובה נחמתו. גם לא יסכך נכלים
 כי הם מעשי ידי אדם ולא יראה כחוסה נפועל כפיו. סוף דבר כי כל
 מלות הסכה היא להראות חוזק אמתות הנטחון ע"כ הקבע החג הזה אשר
 ר"ה ויהי"כ אשר נשכנו בתשובה על רוע מפעלנו אנו מראים את אמתותנו
 בתקות הנטחון כמו שהיו אבותנו חוסים כלל ענני הכבוד ולא באו באזהלים
 ובמים פסונים וה' שמרם וכל רע ומה גם שאז עת האסוף וכל איש יש
 בגרנו ויקבו אסמים מלאים כל סוב מלטר אסוף נפועל ידיו לא יגבה לבנו
 לאומר כי ננימותי ובכח ידי עשיתי לי החיל הזה ע"כ יראה ח"ע צוטמ
 ושונב זה' יתנ"ש — ע"כ נעת צוא גוג על אדמת ישראל ותהי נגפס
 רצה נהם והיו הנותרים נהם יעלו לחוג את חג הסכות דוקא ולא חג אחר יען
 כי יראו את העובט מהעולים לאדמת ישראל אז יודו כי לא לאיש גבורתי
 רק ה' היא המשגיח ויאמינו בהשגחה הנפלאה וינעמו צו ויקובו את חג
 הסכות המורה על ההשגחה וגם לע"ל ינסה ה' את העמים נחג הסכות
 כמשנ"ל (ע"א ג' א') אמרו לפניו רבש"ע תנה לנו מראש ונעשנה כו'
 אלא אעפ"כ מצוה קלה יש לי וסכה שמה לבו ועשו אותה כו'
 ואמאי קרי לה מצוה קלה משום דלית בה חסרון כים מיד כל אחר
 הולך ועושה סיבה בראש גנו והקב"ה מקריר עליהם חמה בתקופת
 חמוז וכאו"א מבעש בסכתו ויוצא שנה' גנחקה את מיסרותמו כו'
 ואמאי ימן להם מלות סכה דוקא ואמאי קאמר דלית צה חסרון כים הלא
 גם סכה דמיס יסוה לה. אכן אמיתת הענין היא יען כי החכמות יתלבו
 ויחגברו באחרית הימים ע"כ לריך האדם יותר סתגרות על ילרו ולנטוע

כנפשו אמונת הנטחון ולא להשען על חכמתו כי רצוה לאות על אמונתו
 ישרתו והנה אמונת הנטחון היא עדה שאין בה חקרין כיס ולא כשאר
 העדות והכדינות וכיוצא בהן שיש בהם חקרין כיס והקצ"ה וקדיר עליהם
 חנה ר"ל שאור חכמתם יתרנה והזריח שנעמים ולא יגזרו חיל על חכמתם
 לחקות כלל הנטחון וינעטו צמכתם וילאו . והמלות סוכה שיתן להם היא
 שיראו את עולם עוז ונצחם שאין בה חקרין כיס :

והנה כבר הארכתי צנאמר הנחזה אשר לי (עיין ספרי שלשה ספרים
 נפתחים) כי עיקר כונת הכנסת ענב"י לארץ ונתינת התורה מן
 השמים ואשר לא נתן להם ונלך. ופקודת הכהנים ונתינת חופט הנשרה על
 שכום ונלות חרימות ונעשרות היה רק להראות גם צניני גבי איש ונשנרת
 הטבע הפשיטה ולהראות לכל העולם כי רק ה' היא הנשגית והטובע הטבע
 כי כל הנחמים והנעמ"י יולאים חוץ כולם צאין מפריע ככה יוכל להיות
 צנין האנושי ולא ינחמו צמכתם כי רצו ע"כ כאשר הולאים ונולרים נתן
 להם ארץ כנען כלילת הטבע שכל מין ומין אשר ילחו צארלות טונות יולאו
 פרי צא"י ארץ הפוריה ההיא ונתן להם דת שניימות לא תורה מולאת
 נשכל אנושי והעמיד להם שופטים כפי גזרת חכמתו האלקית ולא כפי
 עושלות צ"א ונחירתם ולא היה להם עולר ועוזו רק צלר להם או עת צא
 לר ואויב צשעריהם קם להם מושיע ורצו עי"ש . אך עכ"ז ראינו אף כי
 היו נחומים חמת ונשרת רלון הצורא ית"ש עכ"ז כאשר היו נחומים צנינר
 לא נלוו עפ"י נם צננפה רק הקים להם מושיעים שיושיעם כחכמתו
 וחריליתו ונחנהגת עפ"י הטבע וזה לאות כי גם עם הנטחון יחלזרו
 צמכמה . ולא זה צלצד כי לרגע עתות צלרה ילטרך האדם לחסוד חחכולות
 להושע אכן לריך האדם לראות את הכולר ולהשמר וננו כנאמר החכם
 החכם עיניו צראשו ולראיה ע"ז כי חונה על האדם להשגית בכל מדרך קף
 רגל ולהזהר מלכד כי הקים להם השי"ת נציאים להזהירם ולהחיש לנפשם
 ענלי יקדם כל אסון רק עם כל אלה העקר היא שיהיה לאדם הנטחון
 הנכונה ולא יסמוך על חכמתו רק הצוטח צה' ישוגצ :

והנה הסוכה יען כי מרנזת על חוקף הנטחון וכאשר הגיע חנה לסכה
 שאל ר' יוחנן אי לריך לפרוס קדין כי אולי כשזרחת חנה לסוכה
 ישחית כונת הסכה שמרנזת על הנטחון הפשיטה וחונה על האיש להחזיק
 צחונתו ולא יחכם צחכמתו כלל רק אף כאשר ילר לו לא יעשה שום
 חחולה וענה להנלל רק יפרוס קדין על חכמתו וישען על נם א"ל ר"א
 חחונה צרמו אין לך כל שבט ושבט ישלא העמיד ממנו שופט אף כי
 השנטיים נטעו צארץ להראות עוז ונשרת הטבע והנטחון עכ"ז העמיד יחז'
 שופטים

אדם ישר

שופטים צדק להם ולא כעסם לעשות להם כמים ע"ד הקרי והזדמן והיא
למות סגס נחמה יחזו האיש ידו להנלל . וכאשר הגיע חונה לחלי סכה
הוסיף לשאול אם לריך לפרוס סדין דהיינו אם יש להוסיף חפצה ותחנולה
עם הנחמון עד אשר יגיע לחלי סכתו או לריך להפריס סדין צפני חכמתו
רק די כאשר ישית עלות נפשו צדק עמות לנה אכל לא לראות חכמת
דבר מראשיתו ולראות את הכול. הסיצ לו. אין לך כל שבט ושבט שלא
יצאו ממנו נביאים . אשר הזהירו אותם מהדברים העתידים להולד . אכן
כאשר הגיע חנה למרגלותיו של ר"א אז לא שאל עוד את פיו ופירס סדין
כ"א גם החכמה תגיע לרגליו דהיינו שידונה האדם כי רק החכמה נעמדת
אותו על רגליו ג"כ מותר תיפול כונת הסנה צללה וגם ר"א הספיל עליה
וישג כי לא רעה ליטב צדקה כזו. לא מפני שהפליגו בדבריהם. לא חסדור
שהחשיבות שהשיצו היו כמפליגו דברים כאומר עורצא פרח ולא היו כונת
פנימיות שהחשיבות האלה רק השיצו תשובות נכונות כפי השאלות שנסאל
וכפי הדין אך למה השיצוהו צדקו ולא צדקורו כי לא רעה להורות דין שלא
שמע מרצו והחשיבות האלה היו לפי חוות דעתו ע"כ אמר לו צדק
והענין יצין :

אכן יען כי ההתנהגות עפ"י החקירה נסוכנת דרכיה כי לא כל אדם
דרך יסוה לו לחקות רגליו על מוסדות האמונה ויפול צפה
האפיקורסת ח"ו ע"כ צעת צדק ה' אדם על הארץ יען כי כל חפלו וכל
ישעו היה כי יתנהגו עפ"י הצריאה הפשיטה עבלי חקור דבר כן גם האדם
יהיה כאחד מהם אשר עפ"י מדרגתו הרוממה כי היא חכלית כל הנצחיים
כולם ישיג את כל הדברים וההשגות הרוממות עפ"י הטבע ולא עפ"י החקירה
כי אז יהיה להם קיום נלמי ככל הצריאה צלל ולא יהיה לו סנות אשר
יוכלו לעוות אמונתו . לזהו עבלי אכול מעץ הדעת וגזר עליו מיתה צדק
אכלו ממנו . והנה כל המפורשים האריכו לענותם על סבת העונש הזה
הלא אין כילות לפניו יתצ' למה אמר הן האדם היה כאחד עמנו לדעת טוב
רע ועתה פן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים ואכל ומי לעולם הלא היה
צדק צדמו צדקו אל שחת :

ואשר נ"ל צדקור הכתובים אף צלי תפינה יעמינו נקדנס סורות
נעלמים צעץ החיים והדעת אכן כפי הפשט נתן לצדק
והדרסה לדרוש :

כתיב ויצמח ה' אלקים מן האדמה כל עין נחמד למראה וטוב למאכל
ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע. ידוע מועלת הסמים
והמרקחים

והמרקחים כי יש צבגולתם להשלים הרכבת ומזגי ז"א כידוע צרפואה וזה הוא תכלית חכמת הרפואה לידע איזה מזג נחלש צהאדם ולהשלימו ע"י המרקחת ההיא והקס אשר יש אחרו כח וטבע המזג ההוא וככה נודע אשר גם להמאכלים ונזוף גדול למזגי וטבעי ז"א כי מי שיאכל מאכלים גסים שכלו גם ועב ומי שיאכל מאכלים דקים שכלו זך וחד וגם יש סגויים עזיאים החיים כו"ס צמדרש ש"ר ההיא דחנני הנהו תרתין לפרין עתלניין כו' אחיא עשנא ויהיז עלה ואחיה יתה עיי"ס הרז לך דים עשנין מחיין מחיין כי ישיבו המזגים לאיתנם הראשון ויחיו חיי טבעי כנפש החיובית הטבעית ומשאר הטבעי :

והנה יניי האלנות והלחות שונים למיניהם יש מהם אשר הנה רק נחנדים למראה כמו השושנים והפרחים או האילנות אשר הנה דשנים ורעננים ונחמדי עין וכל פרי אין צהם ויש אילנות נושאים פרי ואינן רעננים ויש אילנות אשר עליהם לתרופה ונותנים חיים כמו הסעי הרפואה. ויש אילנות נושאים פרי אכן אותם הפירות יש מהן טוים למאכל ויש מהן פירות מדצרות אשר הם סס המות לאוכליהן כמו חאנים עננים רמונים אגוזים חטים וזינין מהם טוים ומהם מדצרות שסכנה לאוכלם. ולריך האדם לידע טבעי האילנות איזה מהם יכשרו לאכול ומאיזה מהן יתמק האדם. והנה הנזרז ית"ס צרז את האדם ישר שלל יתזוקן ויתקור צטבע רק יתיה חיי טבעי ולא יתסכס כלל יען כי כאשר יפתחו לו טערי החקירה אז ומהאחד תולד השני וישתלשל חקירתו עד אשר תשוב החקירה זו לטבע שני ואולי יסכל בחקירתו ע"כ כאשר נטע ה' גן עדנו נטע זו ארבעה מיני האלנות האלה א) עץ נחמד למראה וליכס נושאים פרי ב) אילנות טוים למאכל ג) ועץ החיים היא העץ אשר נטבעו להוסיף חיים על האדם האוכלו ולהשוות מזגו שלא יפקיד כההיא עוצדא דאייתין לעיל ד) האילנות האלה אשר יש מהן ראיות לאדם ומהם מדצרות אשר סכנה לאכלם והיא. עץ הדעת טוב ורע. שלריך האדם לידע איזה מהן טוים. ואיזה מהם רעופ וקס המות לאדם ולוהו שמכל עץ אכול יאכל רק מעץ הדעת טוב ורע ר"ל עאלו האילנות לא יאכל כלל למען לא תציאוהו לידי חקירה כאשר יאכל עזה ומשאר הדומה לו צדמותו לא יאכל אז תשיאוהו לחשוב מחשבות ולירד לטועקי חקירות הטבעית וכאשר יפתח לו פתח החקירה כחודו של עמא יפתח לפניו פתח החקירה כפתחו של אולם .

והנה הנחש הקימהו לאכול עאלה הפירות ותפקחה עיניו כי תפיתוי . הנחש ונראוהו כי האילן ההוא היה זו יתר זאת כי היה פריו למאכל

אדם ישר

לנאכל וגם תאזהר לעינייך ונחמד להשכיל ר"ל כי צעזעור זה האילן יחמוד
להשכיל לרדת לעומק החקירה הטבעית ותקח מפריה ותאכל ע"כ גירסא מג"ע
כי אולי יקח גם נעץ החיים ואכל וחי לעולם וכאשר יפתחו לפניו שערי
החקירה וגם יחיה לעולם אולי ישחית דרכו בחקירותיו כי יספיקו לו
שמותיו הרבים להרבות בחקירה ויפול ברשת האפיקורסת ע"כ גירסא מט"ס
דלפי"ז היתה המיתה טובה לאדם למען לא ישחית דרכו וע"כ יש פלוגתא
בעץ הדעת זה וזה היה. י"א שכניס וי"א תאכיל וי"א חטים כי בחטים יש זינון
דק"א מין חטים רעים מדבריות. וע"ז רמז שהנעץ"ה כאשר הרצה להשטן על
מכנתו ואמר אכבי ארצה ולא אקור ולא עלה זידו אמר והאלהים עשה את
האדם ישר להשיג ההשגות הנועילות בדרך ישר והמוקדם אל הנאותה בלי
חקירה והמה בקשו משנוות רבים ע"י החקירה. וסיים ספרו סוף דבר
הכל נשמע את האלקים ירא ואת מלותיו שמור כי זה כל האדם :

אמר עולא ביראה אר"א עתיד הקב"ה לעשות מחול לצדיקים והוא יושב ביניהם בני"ע וכא"א מראה באצבעו (מענית לא ח) .

ה' הבה והאמיה גאות ילצו יתאזרו עוז ותעלמות ישאו מגן ולכה . כי נחפץ השלם ילאו נמשטר כולמו ויחרפו נפשם על שדי קטל למען הכל איש את אחיו ויתלצו כמו חומה ללחום מזל ארביהם . ונהפוך הוא כאשר פירוד הלצנות ישתרר נימנו אז יסכל מועלותם לאין עוזר :

עוד סגולה אחת כפלאה אלורה נמהות השלם והאמיה מליכו דצברי דז"ל כי היא תעמוד למגן ולמחסה מזרם עונשם חף עת כי יחטאו ויאשמו. כמו שארז"ל (דברים רנה פ' שופטים) צימי שאל ירדו למלחמה ונפלו למה לפי שהיו בהם דולטירון וצימי אחאב ירדו למלחמה ונלחו מפני האהבה שהיה ציניהם שהרי עובדיה החניא משה כציאים נמעה ולא גלו המסתירין לאיזבל, חף כי היו דור שהשחיתו דרכם לא פגעה בהם מדת הדין . ידוע כי גדולה קשר האהבה וחוק האמיה . וצני איש אחד יותר יתלכרו לאהבה נקשר חניץ מאנשים זרים אשר לא ממשפחה אחת מולאם וכן הדין כי לא יסוף האמיה בין אנשים אשר חוברים לנו נמלאכה ומוסתר אשר זו ישלחו ידיהם יחד . מאנשים רחוקים אשר אין להם מנוח להיות נחוצת אחת . וע"ז אמר דהמע"ה ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום כי כאשר ישתרר השלום ציניהם נזה יתן להם עוז ותעלמות ואנשי דור ההפלה נאשר צני האדם החלו לפרוץ בארץ והצינו שלא יתכנו שיטארו כולמו מאספים ומקונאים לאגודה אחת נמקום אחד לעולמים רק יהיו נפולים עפ"י כל הארץ וצרות הימים יתרחקו גם מלצ ולצ . איש מאחיו . רלו לקיים האמיה ציניהם באופן נאות למאד דהיינו לצנות מגדל צנין מפואר שיהיה לשם ולתהלה עפ"י ארץ עד שהצנין הזה ישאר לזכרון הצונים זו כי כן טבע הדברים הנפלאים מעשי ידי אמן כאשר יזכירו הדבר הנפלא שהיא מנילא יזכר שם האומן הנפלא אשר עמל זו ויגע בהעשותו . ומזה יסוצב שגם צמון שהיו נפולים בארבע כנפות הארץ עכ"ז איש אל אחיו ידבקו כאשר יהיה נזכר הצנין הנפלא ויהיו נזכר הצונים זו וע"כ יפקדו האנשים האלה לאלאי האומנים האלה ומפאת הזכרון הזה יחשיצו אלה לאלה נמו צני ממשפחה אחת צני החוצרת הזאת אשר שמו שגם למזכרת ויתעורר האהבה והאמיה ציניהם כי זה כל דבר מזכרת . וע"ז אמרו . הבה נבנה לנו עיר בו' ונעשה לנו ישם . עקר כונתם היה לעשות להם שם למען צרות הימים

השלום

הימים גם צניהם ידעו מקור מולאם כי יש להם קורבה נזר החזרה והאחדות שהיה להם נקדם — והיתה תכלית כונתם על גודל התועלת הנובעת משאבה והאחרים. ואל זה כונו רז"ל (צ"ר) צאנרם געלה לרקיע כו' גם אמרו אחת לאלף ותרגו' שנים הרקיע מתמשע בואו ונעשה לו שמוכות" ורלו זזה שצנצני עבותות האהבה והשלם שהיה צניהם אף כי יחטאו לא תחגבר עליהם ענת הדין להשחיתם וזזה יעשו הסמיכות שלא יחמוטט הרקיע. וזזה אף שלא חטאו צננות המגדל עכ"ז מלינו צנן קורר ומורה שדון ע"ם סופו ואמר ה' ימות זכאי ואל ימות חייב וכן הדין ע"כ אמר ה' לכלל שפתם נקבה הלזו צאנרו. הן עם אחד ושפה אחת לכלם. ואף כי יפולו ע"פ הארץ עכ"ז. וזה החלם לעשות. והצנין הזה יאחד לבם יחד אף צננות הימים ומליפו העקומות שונות וישיגו התכלית הנרלה זזה צו. ועתה לא יבצר מהם כל אשר יזמו לעשות. כי עתה גם אם יחטאו יללחו מנפאת האהבה והאחרים שהיה צניהם ע"כ נרדה ונצלה שפתם ויחדלו לבנות העיר והיה זה ממדות טובו יחצ"ם :

הן הצחירה היתה כאחד מהם ומפעלות תמים דעים להטביעהו נכפס האדם צטצע הילירה ועל פיה ישק כל מרחבי הצריאה ולולא תמלא הצחירה הזאת נחפץ בני האדם אזי תפולנה מוסדותיהם ולא היה לעולם ושכר מקום לחול וקיום התורה בכללה אשר צצריה תתקוממה שמים וארץ. לא היתה. ודבר ה' כי תקים היא נוחמת קנת קיומה בכל לדי האפשר והתיקון. ולו צרא הצית"ם את כל העולם צדצור אחד אזי היו נכללים כל לדי האפשר צרגע אחד וכל הפכיים היו נכללים בהפרט ההיא ולא היה שום קדר למשטרי הטבע אשר אחד צאחד לא יגשו כי כלעו היה צאפשריתו לחול צכל יום וצכל רגע. וצאין קדר אין צחירה והנפש כמו החומר יכללו צעלמם נטיית הטוב והרע וצכל עדרך כף רגל יטיצו או יסחיתו כתיין זה כן מין זה וסיגים שונים. ולמען תח משטר הטבע צארץ צרא השי"ת את העולם צעטרה עאמרות כל מאמר יומו והאיכות אשר הטביע ציום ההוא לא ישוה להטביעים האחרים אשר נתן צכח הימים האחרים וכל יום ילליח כפי איכות האפשרות אשר נתנו. וזה היא עלם הטבע אשר צרא ולא כטבע שמים הרומים טבע הארץ כי אין כטבע זה רק הראות דברים חומרים תאות לעינים. ואור הרומי. להמליא דצרים רומים משכילים ועאירים עינים וצתכלית הצריאה כאשר נצרא האדם מורכב מחומר ולוה מורכב הגוה משני הפכים משונים ומחולפים צטבעם צנושא אחד ויש נקום להצחירה לחול. כי תחת אשר האחד ישתוקק לטבע הרומים ולעשות הטוב והישר האחר ישמל להשיג דברים החומרים וע"ז אמרינן

אמרייךן צאגות בעשרה מאמרות נברא העולם והלא צמאמר אחד יכול להוציא אותה אלא להפרע ויך הרשעים שגאזדין את העולם שגזר צ"י מאמרות ולתן שכר טוב לזדיקים שמוקיימין את העולם כו' ציאורה המשנה כי לתכלית זאת הכונה היתה צריאת העולם צ"י מאמרות למען נטוע הטבע בעולם ויהיה להצחירה ונקום לחול אשר היא קצת השכר והעונש וקיום החורה צפרט למען תת קצת מוכרחת לקיום העולם. כי אם לא היה טבע נמלא בעולם לא היה האדם עליל לחטוא כי כל עלילות החטא היא יען כי האדם צטבעו שואף אל טבעו החומרית ותלויה צצחירתו לצחור צטוב ולא לתור אחר שרירות לבו :

כמו פולח וצוקע צארץ יוליא טבע הנקום לפעולת הכנתו כן מעשי צני האדם להללית מעשים רוחניים הטבעיים צטבע הימים וכמו הדצדים הנצראים ונצראשית יש להם טבע קיום לעולמים כל יום טבעו המיוחדת צו ככה נתן כח הכסיי העששים וייניי עולם טבע צהזמנים האלה להגלות צכל שנה כשנעשה מעשים כאותים לטבע וללורת הכס ההוא כמעשי צ"א להפקת טבע החומרים למיניהם — וכן עלולים הנה הזמנים למאורעות רעות המתרגשות לצוא לעולם צחדש אז נחצ הצית צראשונה וצשניה וכן מקוגלת העת ההיא למאורעות לא עונות הנה כאמרים ז"ל (מענית י' א') מאן דאית ליה דינא ליסתמיט (וצאיכה רצתי) ע"פ כל רודפיה השיגור צין המלרים שאז קטצ וצירי שולט ר' יוחנן הוה פקיד לספריא וצתנניא דלא להוון טעינין ערקתא מינוקא צאלין יונא. ולעומת זה צניסן דאיתחדש ניסא אמרייךן צניסן נגאלו וצניסן עמידין לגאול ועל אדר ארז"ל מאן דאית ליה דינא ליזל יען כי העמים האלו וצקוגלים לעורר הנסים העששים צהם. וכאשר נצצוכן צתיקון המועדים נמלא עלם התגלות רוחנית צהמה כי צפסח נחעלם חסר שעשה ית"ש לפנים משורת הדין כדרז"ל ע"פ ואת ערום ועריה ערום ונמלית. ונעצרת עטרנו עטרת תפארת לעיני העמים נצחון לבו את החורה כע"ס כי היא חכמתכם וצניתכם לעיני העמים. וצפסח לבצנו עוז צמנן עכני הכבוד והי' לבו למחסה ולמסתור. למען התעורר העלמות הרוחנית כאלה לוכו הצית"ם לעשות מעשים כאותים ומכוונים להפקת הרנוכים האלה. וגם ציינים הצאים הרגלנו חז"ל לעשות מעשים כאלה כמו צמנוכה שילאנו כונלמים ומהיונים אשר רלו להוריד הוד האמונה עד להשחית ורלו שלא יתנו ענב"י הוד והדר לחלקי ישראל ואמרו כצצו על קרן השור כי קרן השור היא הודו והיא הדרו לו שיתצו עליו שאין להם חלק צאלקי ישראל למען יעורר וצחשצותם עיקר הגזירה הנדרשת מהם. ויהודה וצני חשמונאי כשאו כס כחצ צו מי כמוכה צאלים פ' מי כמוכה נאדר צקדש הוד והדר נתנו צלציון והעירו גצורתם למען תת הדרת כבוד לה' וכאשר

השלום

וכאשר נלחו להיונים תקנו להם ננות ההדלקה לזכר שילאו נחמכה זה כמדרכם ז"ל לאורה וצומעשים נאותים מעוררים הענין האלקי .

הפרידה תחלק לששה סעיפים א) פירוד החוריי שהיה תגור על התחקות הזאת ב) פירוד העונשי ע"י שום עונש נגזר התחקות הדבר ג) פירוד הנקמה והשנאה גורם הפירוד ד) פירוד ע"י מונע חצוני שיש שום מונע אשר יענע ההתחזרות והשלם בין הנפרדים ה) פירוד מחמת רוחק מקום שלא יתאספו אלה נים ואלה נלפון ו) פירוד המועיל . שיחפרד הדבר למען תועלת ידוע .

והנה ציוס ט"ו באב נתקדו כל מיני התפרדות שאפשר. הפרידה התורית התרו שצטים לנזא זה בזה ונתקדו. פרידת העונש . איש אשר יתן את צמו לכנייתן הותרו אז לנזא בקהל פרידת הנקמה שהוטיב ירצעם שלא ליתן לעם לעלות לרגל ציעל הוטע צן אלה הפרדסאות , פרידת מונע חיצוני הדבור לא היה לנעשה נחטא העם נדור הנדבר ואז חזר הדבור לנעשה אלי היה הדבור . פרידת רוחק מקום שלא נתנו הריגי ביתר לקצורה ולא נתחזרו לננוחחם ע"פ וישנו העפר לארץ כשהיה נתנו אז לקצירה . פרידת המועיל כריחת הענים היא צעביל התועלת נהכריחה ההיא ויום צו פסקו נלכרות עלים למערכה וכשארזו באחדותם ונתצטלו כל מיני התפרדות ציוס ההיא והוא יום תכלית השלום . ואחדות הגמיר טז לתחלתו . וזה היא נדת יסוד עיין האריז"ל ע"פ השם בבילך שלום וע"ז כיון הרחו"ו ז"ל צפע"ח צט"ו כאב שהיא ציקוד .

ולמען התעורר טבע התאחדות והשלום אשר כתעלם ציוס ההוא ראו חז"ל לתקן מעשים מקבילים ונאותים מעין טבע העת ההיא ותקנו היליאה לכרונים מקום אשר נכר הפירוד הגמור כי כל גפן נטיע צפ"ע אצל צורעים ותציאות לא ניכר הפירוד כי יתערבו לעו גס יחד . וצמקום הפירוד שם עשו סימני התחזרות . וחולות לא רקידה רק יליגתם צמעגל ועמיגה ויהיה נחול נלשון נחול הכרם . ועלם סגילת העגילה היא האחדות כי צהנרנצב ניכרים צה הקלוות נזרח מערב לפון דרום כל אחד נחולק צפ"ע אצל העגילה שזה וכל לז כי צכל מקום נוכל לקרוא ראש וסוף וכל אפיין שוין ונעשה השלום יעורר השלום ותקנו שצנות ירוסלים ילאו. הנשים ולא האנשים כמו צכל המועדים שהנלות המעשיות הנה לאנשים כי נלאו סנך לזה נהכחצו לאנה וראנה . בנות ציון במלך שלמה ציוס שהשלום נלך כע"ס צמדטס שה"ס צמלך שהשלום שלו כו' שהשלום נעשו לצריותיו כו' עיי"ס . בעשרה נעגילה כעטרה . וננאל הכחצו הטעם . שעשרה לו אמו יען

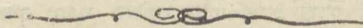
יען כי אנו עטרה וקצנה אוחזי באחדות ושלום . ביום חתינתו זו נתן
 תורה יום הסליחה יו"ט כ שנתלנה לו הקצ"ה ונתן לו לכות שניות וביום
 שמחת לבו זה ציהמ"ק שירד הקצ"ה והסדרה שכינתו ציננו ונתקרב לנו .
 והיה להם הכתוב הזה לרמוז למעשים כאלה ותקנה גם לט"ו צאצ . שגם
 ציום הזה נמלא סגולת השלום . ואף כי כל מלות המעשיות על האנשים
 לעשות אכן נחמת רמוז הכתיב שאמר צנות ליון תקנוה לנשים אשר לא היה
 כזאת צשאר המועדים כולם אשר רק לאנשים לעשות מעשים מעוררים טבע
 היום ע"כ ארשצ"כ לא היו יו"ט לישראל כט"ו צאצ וכיו"כ שצנס בנות
 ירושלים יוצאות צנות ירושלים דוקא ולא האנשים משא"כ צשאריו היו"ט
 לא נעשו ע"י הנשים כי מ"ע שהז"ג נשים פטירות . ויוצאת בכרי לבן
 היא מראה השלום כאשר ענד הכוה"ג לפני ולפנים צכלי לכן שהיה מקום
 הסליחה וגם היום נוהגין צמלחמה כאשר ירלו להצנית המלחמה ולעשות
 שלום ישאו נס לכן לאות על השלום . ושוארים . ששאלו זו מזו צנות מלך
 מצנות כוה"ג וכה שאלו ממדרגה למדרגה להראות ההתאחדות שלך שלי ושלי
 שלך וילאו צמחול צעגילים מקושרים יד אל יד צעגול להראות עלמות התאחדות
 צאין היכר ראש וסוף ותקנו שיאמרו כלפי שעיף בחיר (גי' רי"ו והנן)
 שא בא עיניך וראה מה אתה צורר לך ראה איזה אומה צמרת אל תתן
 עיניך צנוי המעשים אלא תשפוט אותנו עפ"י מעשינו תן עיניך במשפחה
 לעורר זכות אבות . שקר החן והבל היופי ר"ל אם החן והיופי שלנו שקר
 הנה הנס כי אין צנו מעשים אשה יראת ה' הוא תתהלל יגן עלינו
 ונתהלל ציראת ה' אשר צנו . כו"ט מהרש"א ז"ל כי היראה והענוה
 צנאדם תעור עליו טמחלצתו קודם ומעשפחה מיוחסת מולאו . ואומר תנו
 לה מפרי ידיה שהלדיקים מנוגים על דורס ונותנים להם מפרי ידיהם
 וכה"א לאנה וראנה כו' :

והנה יען כי היום ההיא מקגילתו לעורר התאחדות עשו אח"כ קלסול
 צעלמס שכל מי שאין לו אשה נפכה לשם אולי מקגולת היום יקרה
 ה' לפניו אשה . וכן מוכח מלשון הצריחא . תנא מי שאין לו אשה נפכה
 לשם משמע דלא מתקנת חכמים היו נפנין לשם רק כן הרגלו מעלמס אצל
 על יליאות הנשים מוכח לשון המשנה דהיתה תקנה מיוחדת לכך מדענייתו
 אסניכתא מהוקרא וגם מדקאמרינן צנתחי' ומה היו אומרות משמע דהיה
 להם אמירה ותפלה מיוחדת לאומרה תמיד לעת הזאת . אצל האנשים עשו
 קלסול מעלמון . והנה הנוכיערות אמרו קחו מקחכם לט"ס . ויען כי
 דקניות היו ולא נחמו אמון צס שיעשו לט"ס ע"כ אמרו וכלצד שחעטרינו
 צזהוצים כאשר יעשו להנאות אז נדע שכוונתם לשמים ונתלנה לכם ויען
 כי המחול הזה היה לעורר השלום והאחדות אמר עולא כי לע"ל אז יהיה
 תכלית

ה'ש'לום

תכלית ההתאחדות והתגלות האלהות ואמר שעמיד הקצ"ה לעשות תחול
ללדיקים והוא יושב זיניהם ויראו זאלצעם כדרך הנקודה המרכזית וכל
העגילה מסובב עליו וקוים יולאים מכל נקודה מהעגילה אל המרכז וכולמו
יתאחדו שמה כי אז תהיה אחרית שלום ואחדות גמור להתגלית האלקית
ויחיה הנחול מהלדיקים האנשים ע"ד שארז"ל צעופ"ז אומרים שירה חדשה
צלסון נקבה אזל לע"ל אומרים . שירו לה' שיר חדש צלסון זכר כיון שחיה
הגאולה שלמה . צ"ח :

תם.

שימני כ חותם

אמר שמואל אחרי ראיתי חבורי זה כדול בהדרו נתן בעט
ברזל ועופרת אמרתי אודה לה' הסדו ואברך אלהי
הרזים. ויען כי איננו מבעלי השיר היוצאים בשיר אחתום
ספרי זה בגדר הקירת הדרוש והביאור אשר בה שום ישום
פעמו כל איש אשר ידרוך על מפתן שערי חוברי חבר.

השיר והנגון נודע ומפורסים כי יסודתן בהערכת הקולות
לנעימה במדרגתן וחלקיהן. כי הקולות נחלקין
למדרגות „אקטאווא“ וכל קול נחלק לשברים. קול אחד פשוט.
ומחליטה. רביעית. שמינית. חלק מט"ז. וחלק מל"ב. ויש קולות
משולבים ודחופים ויש מהן אשר ינגן בין מדרגה למדרגה בכמו
חלי מדרגה למעלה או למטה ממדרגה הטבעית. ואלה המנלחים
יתר שאת למו להשמיע קול בנעימה והיותר מקובלת לאזן
שומעת. ולחריצות המנגן ידרש. והשר במשא מחויב להעריך
אלה הקולות בערך שזה עד אשר יתחלק השיר למנות שוות כל
פרק ופרק למספר שזה משברי הקולות בהערכה אחת. יש
מהן מחלקים הפרקים למנות חשבון חלפי קולות במספר השברים
או לרביע וכו' ויהיו נערכים בסגנון ובחשבון אשר כאשר יתחלקו
בחולק ידוע לא ישאר שום שארית להמנה היוצאת. אלה הן
משפטי השיר אשר יסבו הנעימות והיופי כמו שמלינו בהגרים
בן לוי (יומא ל"ד ב') תניא כשהוא נותן קולו בנעימה כו' עד
שהיו אחיו הכהנים נזקרין בצת ראש לאחוריהם כי נתעלפו מרוב
הנעימה

הנעימה יען כי השיר מטבעו לזכך המדמה ולהפשיט אותו מט־דותיו במוחסים החומרים. ובעבור זה כל הנביאים היה לפניהם תוף וחליל ומטיבי נגן למען בטל המדמה ותשוב נפשו לטבע העקרי אשר בה כאחד מלבא מעלה להשיג השגות רוחנית וכתיב והיה כנגן המנגן ותהי עליו יד ה' (מלכים ב' ג') ותהי לשון הוה או עבר ור"ל שבשעה שנגן המנגן וסר מעליו טרדות המדמה ממילא שבה נפשו כבראשונה לכח וחלק אלהי ותהי עליו מעלמו יד ה' :

והנה אין לך שום דבר אשר ידרש לו הערך והשווי הנכון כהשיר ואין לך שום דבר אשר נכיר ההטעמה בראשית ההשקפה כהטעמת ערך הנגון והשיר לאזן שומע מטיב נגן כי יפרד בין הדבקים. ואזן קול תבחן. ובעבור תנאי הערכת השיר הושאל שם שיר לכל ענין אשר במשקל ישודתו וערך נחוץ למלאכתו כמו להחרוזים ופיוטים. באשר כי גם המה תלויים במשקל השוה בתנועות ויחידות וחיבות נערכים ונשקלים. שמות משותפים. ונקראים שירים ע"ד השאלת השם לאורך השווי והערכה הנאמנה :

במדרש רבה (ש"ר פמ"ז) כתוב לך את הדברים האלה כו' בשעה שנגלה הקב"ה בסיני כו' אמר למשה על הסדר מקרא משנה תלמוד ואגדה כו' אמר לפניו רבש"ע אכתוב להם א"ל איני מבקש ליתן להם בכתב מפני שגלוי לפני שאו"ה עתידין לשלוט בהם ולטול אותה מהם ויהיו בזוים באומות אלא המקרא אני נותן להם במכתב והמשנה כו' בע"פ כו' יהיו מובדלים מהם (ובפרשה מ"א) ד"א ויתן אל משה ככלותו כו' וכי כל החורה למד משה כתוב בתורה ארוכה מארץ מדה ורחבה מני ים ולארבעים יום למדה משה אלא כללים למדהו הקב"ה למשה הוי ככלותו לדבר אמו כו' לשון כללים :

היות כל קנאת האומות על עבני נודע מעולם כי רק על התלמוד שמו פניהם ואין זה מפאת שנאת הדת רק קנאת הדת כי היודעים מחכמי האומות אשר ירדו למרחבי ים התלמוד מוקירים ומכבדים אותו ומתהללים בידיעתם בו. והנה ענין תורה שבעל פה הלך נראה חף כי נתנו ההלכות והדינין למרע"ה בע"פ. הלך ברבות העמים היתה עתידה להשתכח מרבות מליקות והגלויות אשר מלאתנו ע"כ ראתה חכמתו יתצ"ש לתת לנו תורה שבכתב מסופרת באותיותיה ונקודותיה ונגינות וטעמים בחסרות ויתירות באופן היותר נערכים ונסקלים כמש"ה א ראה ויספרה הכינה וגם חקרה (איוב כח) ונמסרו למשה הכללים וסדרי הלמוד איך נתנהג להמליא ההלכה מתוך תורה שבכתב כמו י"ג מדות דר"י ול"ב מדות דריה"ג ומתיבות ואותיות המיותרין ודומיהן :

מרע"ה כאשר ירד מן השמים ובשכלו הזך הוליא עפ"י הכללים הנ"ל כל הלכה ואגדה והפלפולים שאפשר על מתכונתם ומטרה ליהושע ולזקנים והמה מסרו לזקנים דור אחר דור עד אשר עברו לרות רבות על עבני ונשתכחו ההלכות אז התחילו לחדש אותן מחדש עפ"י דרכי הלמוד ומאז נתנו דרכי הלמוד בסיני לישראל. נתונים המה להם שכאשר יפסקו הדין עפ"י דרכי הלמוד היא היא ההלכה האמיתית — כמ"ש ר' יהושע (ב"מ כ"ט ב') לא בשמים היא מאז נתנה לנו התורה מסיני אין לנו משגיחין בבת קול שכבר כתבת בהר סיני בתורה אחרי רבים להטות וכן אמר ר' חנינא (ב"מ פ"ה ב') אי ח"ו תשתכח תורה תישראל אלא מהדרגא לה מפלפולי. ומעשה דרבה בר נחמני יוכיח (ב"מ פ"ו א) מאן נוכח נוכח רבה בר נחמני ואיתא (ש"ר פט"ו) אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה רבש"ע אימתי אתה עושה את המועדות אל אני ואתם מסכים על מה שישראל גומרין ומעברין כו' ומעשה דר"ב ור"י יוכיח (ר"ה כ"ה א') אין לנו מועדים אלא אלו, וכל הלכה המיוסדת על אדני דרכי הלמוד מתורה שבכתב היא ההלכה

ההלכה המצוררת כי לולא זאת הא"ך מצאנו ידנו להורות
הוראה בישראל כי אם לא יכוון ההלכה יהיה הקולר תלוי
בזוהרו לא נתנה תורה למ"ה :

מלאכת הלימוד עפ"י הכללים לא יתכנו רק אם ישפטו
עפ"י התורה שבכתב שנתנה לנו בלה"ק מסיני
שנוכל לרקדק באותיותיה ונקידותיה וטעמיה והגזירות שוות
במלות שונות אכן כאשר נעתיק אותה אל לשון אחר לא נשאר
לפננו הדיוקים האלה ויחסרו לנו הכללים אשר נמסרו לנו ע"כ
האותיות אף שיש להם התורה שבכתב אכן יען מועתקת הניה
ללשון אחר אין לאל ידם להמציא דברים חדשים או ביאורים
חדשים כי התיבה בלשונה העקרית יש לפרשה בכמה פנים
כאשר נודע כי יש תיבות ושמות מנותפים או אשר שאלו
ישאלון בדרך המליצה לכונה ידוע והא"ש המבאר והדורש
ראשית דבר ישום חקירתו ועין בחינתו על תוכן הענין הנדרש
ובכיר בחינתו יבחין כל מלה ואומר מאיזה גזרה ושרש הניה
ומאיזה פנים מפירושו המנותפים בו ראוי לדרשו ולבארהו .
ונחוץ הוא לא"ש אשר יבקש לבוא על תכונת תכלית כונת
הענין לאחוז בדרכי הנקידות והטעמים ולא יפריד בין הדבקים
ולא יחבר הפרקים הנפרדים כי הטעמים המה המורים בעלמ
וראשונה על הכונה הפנימית והאמיתית ורק הטעמים המה
בעלמ נותני גבולי המדובר גם ומרמזים הכונה וכי ילחץ א"ש
בין משפטים ולא יעלה בידו לפרשהו עפ"י חלוקי טעמיה. אז
יבחין המלה בין רמזיו השונים ועפ"י כוונות השונות ע"ד
השאלה או הסיפור עד אשר יסכים אל מחלקות הטעם והנגינה
ולא יסיר ממנה אז יבין ואז ישכיל וכן הענין בהדרוש אשר
ישם עין חקירתו לדמות ענין לענין בהדמותו אותם מכל ד
בלי שום דוחק כלל. כי היואל מן הכלל הזה הרי זה בכלל
המגלה פנים שלא כהלכה ולהג הרבה ויגיעת בשר ללא הופיל.
כמאמר החכם (משלי ח) בלם נבחים למבין וישרים למוצאי
דעת. כי רק המבין והמבחין ימלא דבר לאסורו. ומולא דעת
הכוונה

הכונה המאושרת ילא למשרים. ועל זאת הכונה נחננת התורה
 בשם שירה ע"ש המשקל והערך השווה אשר נתנה כמש"ה
 ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ודמדה את בני
 ישראל שימיה בפיהם למען תהיה לי לעד בבני ישראל
 וגו' והיה כי תמצאן אותו רעות רבות וצרות וענתה השירה
 הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעו (דברים ל"א)
 כי אין הכונה על שירת האזינו רק על התורה בכלל. שזו
 הקב"ה שיכתבו התורה מדוייקת ספירה וחקירה בחסרות
 ויתרות ע"כ קראה בכלן השירה לרמוז על הערך והמשקל ע"ד
 השאלה מטבע הסיר ולוהו שילמד את בני דרך הלימוד איך
 יולאו ההלכה התורה שבע"פ וישימו התורה שבע"פ בפהם.
 כי ההלכות שיוולאו עפ"י הכללים מתורה שכתב היא היא
 ההלכה מתורה שבע"פ ע"כ כתיב שימיה במפיק ה' למען תהיה
 לעד ר"ל עדי ותכשיט בבני ישראל. כי בזה יהיו מובדלים
 מבין האומות אף כי יעלו ויעתיקו התורה שכתב לא יהיה
 לאל ידם לחדש וזכר יען כי יחסר להם הציאורים והכוונות
 השונות הנאלרים במלות לה"ק עכ"ל הלשון אשר נתנה התורה
 ושווי התיבות והיה כי תמצאנה רעות רבות וצרות תענה
 השירה הזאת לעד לנאון ולתפארת כי עפ"י הכללים האלה
 לא תשכח מפי זרעו כי אם יאחזו בדרכי הלימוד ימלאו
 ההלכות האמיתות וזה כונת הכתוב לא בשמים הוא כו' כי
 קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובדבבך לעשותה כי יעשה התורה
 ע"י תבונתו ופלפולו.

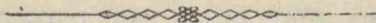
אכן באשר נתן לנו רשות לדרוש ולבאר יחסוב איש בנפשו כי
 רק בכחו ותבונתו מלא רוב הון ויראיב בנפשו
 ללאת חוץ מגדרו לישא וליתן במלחמתה של תורה כפי רלונו
 והישר בעיניו ע"כ הזהיר הכתוב על הדבר לנטוע בנפשותם
 אמנות תורה מן השמים ועפ"י יתנהגו : באמרה לא תוסיפו
 עד הדבר וגו' ולא תגרעו ממנו וגו' ושמרתם ועשיתם כי היא
 חבמתם ובינתכם לעיני העמים וגו' רק השמר לך ושמור
 נפשך

נפשו מאד וגו' יום אשר עמדת לפני ה' אלהיך בחרב וגו' .
 (דברים ד') הזהיר מרע"ה את העם שיזכרו תמיד כי התורה
 משמים היא וזה לא יתכן רק בעת שימסרו הקבלה ההיא מדור דור
 עד דור אחרון וזה יסוד גדול לקיום תורתנו כי אם יסברו שהתורה
 הזאת היא מעשי ידי אדם יתירו לעצמם בדורות הבאים בקלת
 אזהרת ולאו תורה לאמור כי הכל לפי העת והזמן כדעת
 המינים . אבל כשידעו שהתורה משמים נתנה ואין לאדם חלק
 בה אז לא יתירו ולא יוסיפו ולא יגרעו כי מי עמד בסוד ה'
 ע"כ אמר להם לבני" לא תוסיפו עד הדבר ורא תגרעו ממנו
 רק תהיו נזהרים לשמור את מצוות ד' אלהיכם כי המה מצוות
 מאת ה' ולא מלצבי בדיתים ולראיה כי המצוות מאת ה' המה
 כי עיניכם הרוואות את עשה ה' בצעל פעור כי בד האיש
 אשר הדך אחרי בעל פעור השמידו ה' כו' ואם לא תהיה
 האזהרה מאת ה' איך השיגם העונש הנורא משמים על העון
 הזה ע"כ אכזי מזהיר אתכם „ושמרתם ועשיתם" ומבאר למה
 מזהיר אותם אזהרה אחר אזהרה באמרו כי היא חבמתכם
 ובינתכם לעיני העמים ר"ל בעיני העמים אשר לא עמדו ולא
 ראו בעיניהם את מעמד הנבחר יתארו לנו כי התורה הזאת
 מוסכמת מחכמי ישראל ומחכמתם כי רב ותבונתם כי מאד
 גברה עשו להם כל חיל התורה הזאת ויחשבו את התורה
 לחכמתם ובינתם כי לא יאמינו בתורה מן השמים . והעמים
 אשר ישמעון את החקים האלה יאמרו רק עם חכם ונבון הנוי
 הגדול הזה כי רק חכמתם היא ולא מן השמים ע"כ יכול להיות
 כי ברבות העמים גם אתם תסברו כי מלב בני אדם מולאה
 ולא תחושו להחקים האלה לשנותן ותשנו את עצמם לפי המקום
 והזמן ע"כ אכזי מלוך „רק השמר דך ושמור נפשך מאד פן
 תשכח את הדברים אשר ראו עיניך והודעתם לבניך ודבני
 בניך יום אשר עמדת כו' ותמסרו חמיתת המעמד הנבחר
 לבני בניך ולא ישכחו כי התורה היא משמים ולא יתעללו בה
 כרלונס :

וגדר ישומו למו הן צביאור הן בדרוש או בלימוד הלכה לאחוז
 בחבל הלימודים והכללים המבוארים . וכל מגמתו ישום
 להשגיח על אמתת ההערכה ותכלית השווי . ולדעת לעות את
 יעף דבר כי לא כל עת מוכשר לחדש דבר מעתה ואס יאמר
 איש כי בכל עת וזמן יכשר לדלות פנינים ממעמקי התבונה ,
 יבלע , כי כל דבר חידוש או ביאור איננה רק התעוררת
 הנפש פתאומית . ואיננה תלויה בעלם החשק או תשוקת האדם
 בלא עת ובלא זמן כי התחדשות ענין ע"ד הלחץ והדחק לא
 ימלט מלעוות ביאור הענין לעוות הפסוקים והתקרבות ענינים
 רחוקים בזרוע ומענים נפש האדם והמה כפוטירי בפי וושט .
 רק סגולה מיוחדת אלורה במלאכה רבא ויקירא כזאת . ולא תלכל
 רק עת אשר תבואנה ענינים מקושיי הצנה בראשית ההשקפה
 ואין דרך לנטות ימין או שמאל אז החיוב מוטל לבקש עזר
 להתיר הספק או הענין הנדרש עפ"י דרכי ההגיון וההיקש .
 ואין לחלוט על פרי חקירתו כי היא זה רק כשיבחין על פרטי
 הענין כי יבואו על מכונס . ויסכימו עם תכלית הכונה
 האמתית בכלל .

איך נואלו אלה המטים אחרי החפץ להראות עוז ותעלומות
 בפלפול וחידוש בכל עת כאלו החוב מוטל עליהם להמציא
 חדש תחת השמש ובמר נפש ישתדלו למלוא דבר מקשה אף כי
 היא על נקלה למען בנות עליו אבני תהו . היא עמל ורעות
 רוח . ותכלית החידוש היא רק לחקור על אמתת הכונה או
 הפשט . כאשר תקלר על נפש האדם בעיונו בו . אז ינחהו
 החקירה והעיון בהדרך הנכונה ומפלו ילליח בידו . ויעש פרי
 כי דברי תורה נכחיס למצין וישרים למונאי דעת . רק מעומק
 המושג או מקור המשיג ידרש לפעמים השקידה העלומה
 והחקירה לבוא אל תכונתה . ולא יבוד הזמן יחשב אס יענה
 איש עצמו על דרך הסלילה לעקש עצמו ולעוות הדבר הפשוט .
 כי תמור פנינים יעלה חרם ויהרם הצנין הנכון ויעשיה מעי
 מפלה . ולא די כי שכרו לא ישקול רק גם ההפסד כרוך בעקבו
 וענשו

ועשנו ככון בידו . כי התורה משמים היא ואין לך חון ועמל גדול מאשר עשות בהם כרצונו למען מלאות נפשן כי ירעב לתאוות הפלפול והדרוש ולהפוך בהם ככדור לכל אשר יחפוץ . רק אם השג תשיג את פשטות הכונה נעושה . ואם יעלה ביד איש לדרוש ענין ע"ד ההלכה וכונה יותר פנימית באשר נתן רשות לדרוש בפרד"ם ראה יראה שיסכים המליצה והכונה מכל צד . ולא יהיה בהם נפתל ועקש . ובהתחבר מאמרים שונים לגוף חומר דרוש ארוך מחויב המעין להשגיח בעין חודרת אופן השתלשלות המאמרים באופן היותר נאות ולא יקבלם כולם כעמיר גורנה תחת כונה אחת או חקירה מיוחדת . אשר תקצר בם נפש הקורא . רק יחלק ראשית ותכלית המחקר לעצמות נפרדות ובנופתיים חותכים ממדרגה למדרגה וכל מאמר יבנה ממדרגה הנאותה לכלכל בעצמה הכונה הזאת ממדרגה ההיא . ואחריה יעלה בהתרת תכלית כונתו בחקירתו למדרגה שניה מעוטרת במאמר אחר מתאומה למדרגה שניה עד תום כל הדרוש אשר עלה בידו ובדרך הזה יכלול יופיו ויראה שכר טוב בעמלו . ומודה אני להבית"ם על העבר ומבקש אני ממנו על להבא יחני במעגלי דרך למען שמו :

לוח השעות

צ"ל	נרפס	שורה	דף
צכני	צכנו	יח	א ע"ב
צדך	כדך	כה	
ועזון	ועזין	לד	ב ע"ב
המתפסות	הכתפסות	לו	"
והזין	והזין	ז	ג
כחיות	כחיות	ד	"
צנהות	צידות	טז	"
והפילוסופית	והפולסופות	יח	"
הנה	היה	"	"
עתידים	עתורים	כד	ד
המוקים	המוקלים	ז	ע"ב
הפסד	הפסוד	ו	"
יתלחלח	יתלכלך	טו	ה
הכלים	הכלי	יב	ע"ב
קצלת	קצל	יח	ו
על	פל	כא	ע"ב
והתקשרותו	והתקשריתו	כב	"
זהתפסותו	זהתפטייתו	כג	"
יתחום	ותחום	לז	"
כונה	כונת	י	ז
התכמות	התכמות	ג	ע"ב
עמידה	עמודה	יב	"
כלמו	כולמו	טז	ח ע"ב
והחומר	ודחומר	יח	ט
המה	העה	טז	ע"ב
חושיי	חושאי	כ	"
עזוג	עזיג	ג	יח
כתיבה	כתוביה	ט	ע"ב
הנפשות	הנששות	יז	"
חשזכום	חשצזכום	לז	"
הנלמות	הנולמות	לה	"

לוח המעות

צ"ל	נדפס	שורה	דף
אם	אף	כה	יב
נכוח	סכנוח	"	"
סאין	סאון	כו	"
ועפ"י	עפ"י	ה	יד
אגוזים	אגוזי	ג	טז
התשיעי	התשיעי	יא	"
ויהיה	והוה	כ	ע"ג
ונזינן	ונזינן	ח	יה
והנוסחת	והנוסחת	ח	ע"ג
ונכועים	הנונכועים	כו	יע
כערך	כאחר	כא	ע"ג
למים	לחום	כט	כ
המורת	המורה	יג	כז
א"ל	אל	כו	כח ע"ג
הציא	הצאי	כט	" "
להחזיק	ל' חזוק	ד	כט
לפי	לפ	לד	לז
יפוטו	יפוטו	לז ע"ג	לד
יוסיפו	יוסי	ח	לה ע"ג
ונלאכית	ונלאכות	כה	לז
התילדות	התולדות	ג	לט
לימיות	למיות	כח	"
והיא צמדרגת	והוא צמדרגות	ד	מא ע"ג
תחות	תחית	כג	מב "
צעבור	צעציר	ג	מד ע"ג
שום	סים	כט	מו ע"ג
לה"ק	לת"ק	יע	מז ע"ג
הכפנשים	הכפס גשים	ה	נ
קובינן	קובנין	ח	" ע"ג
צמכפירינן	צמכפחינין	י	" "
המושכל	המוישכל	לד	נד ז'

לוח המעות

צ"ל	נדפס	שורה	דף
אותי	אותו	א	כה ז'
צעכזיו	צעכזי	כו	כו
והסניך	ואסמוך	כז	"
העמקרות	העמקרות	לד	"
ויסגייה	ויסוגיה	ה	ז' "
תציהו	תציהוהו	ח	" "
האמוכה	האמיכה	"	" "
והצריאה	והצרואה	ט	כז א'
כדיצ	גדיצ	יד	ז "
גצרתו	גצרתו	כו	לט ז
צאצ	כאצ	כ	קג ז
עמול	גמול	כו	" "
פטורות	פטירות	י	קד

